

Giới thiệu Tịch Mịch Thâm Cung Phi Đề

Truyện Tịch Mịch Thâm Cung Phi Đề, là một công chúa thất sủng, từ khi gả cho Vũ Triều đế Hứa Di Phàm đã trở thành một con người khác.

Nàng giờ đây chỉ biết trút ra một bộ mặt âm thầm lạnh lùng, bởi chính y là kẻ đã cướp đi mọi thứ của nàng, cướp đi nước nhà, cướp đi sinh mạng của con dân Trịnh quốc, của những huynh đệ cùng nàng tuổi thơ gắn bó, của người mà nàng yêu thương.

Hận thù hằn từ tận đáy lòng, tại sao có những lúc trong nàng lại dâng lên nhiều cảm xúc lạ, có đôi lúc nàng quên đi những hận thù mà nhìn y bằng con mắt lưu luyến say mê.

Bạn đang đọc truyện *Tịch Mịch Thâm Cung Phi Đề* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 1: Biệt ly (1)

Tổng Ý Thiên, tam công chúa Đoan Hoa Thuần Tĩnh Như Hoài Ngọc Khuê của Trịnh Quốc đại hôn.

Vốn dĩ Phán Quốc cầu hôn là đích công chúa Tổng Hoài Ninh ngọc trân bảo quý, nổi danh với nhan sắc khuynh quốc khuynh thành, hoa nhường nguyệt thẹn hiếm có. Nhưng hoà thân là gì, là vì lý do chính trị mà bắt buộc dĩ phải gả tới ngoại quốc, nói hay ho là qua hôn sự hai nước thắt chặt giao tình, thân càng thêm thân, giúp đỡ lẫn nhau và trở thành đồng minh trong chiến trận. Nhưng ai lại có thể không nhìn ra, hoà thân trước nay luôn luôn là kế hoãn binh tốt nhất, khi lực lượng hai nước đang ở thế cân bằng, cục diện căng thẳng nhưng không thể tùy tiện động binh, mà công chúa hoà thân cũng theo đó trở thành một công cụ quyền lực của mẫu quốc, nếu đắc sủng thì ở bên cạnh khuyên nhủ bậc quân vương, còn không thì cũng có thể truyền đạt tình hình tới mẫu quốc. Nhưng nếu thật sự xảy ra chiến sự, lưỡng hồ tranh hùng, vị công chúa tôn quý kia ắt sẽ trở thành con tin hữu dụng kim hãm Trịnh Quốc động binh đao. Cái thân phận ấy tưởng chừng cao quý, thế nhưng lại chẳng khác nào một con tốt trên bàn cờ chính trị của quốc gia. Liệu Trịnh vương lại nỡ mạo hiểm, đem đích công chúa tôn quý vạn phần, ngày ngày luôn được phụ vương cưng chiều, mẫu hậu yêu thương mà gả tới Phán Quốc? Liệu Trịnh vương có chấp nhận cái rủi ro bị uy hiếp bởi chính tính mạng của ái nữ hay không? Đương nhiên là không cần phải nói, rốt cuộc củ khoai nóng bỏng tay đó không sớm thì muộn cũng sẽ bị ném đi. Mà cũng không cần phải nói, rốt cuộc Trịnh Vương cũng đã nghĩ ra phải ném củ khoai đó vào tay tam công chúa Tổng Ý Thiên.

Tam công chúa là con gái của Thương Hiền phi. Vốn là một trong những đệ nhất sủng phi của Trịnh vương với gia thế hiển hách cùng dung nhan kiêu diễm tột cùng, lại thêm thánh sủng của hoàng đế nên khi Hiền phi mang thai vinh hiển dồi dào để đầu cho hết. Khi ấy, Khâm thiên giám bỗng phát hiện điềm lạ, ấy là chòm Tinh Nan vốn là điềm báo có nam tử con rồng đột nhiên sáng trưng bất thường rồi vụt qua hạ ở ngay phía đông cung cấm, mà nơi ấy vốn là Nguyệt Ánh cung của Hiền phi và Tường Uyển cung của Cần quý cơ cũng vừa hay mang long thai. Nhưng cái thai của Cần quý cơ lúc ấy mới được hơn 1 tháng chưa ai hay, ngay cả chính nàng ta lúc ấy cũng chưa nhận thấy, cho tới tận khi sẩy thai, Hiền phi bụng to qua thăm mới phát giác. Lúc ấy nghiễm nhiên theo lời của Khâm thiên giám, cái thai của Hiền phi nương nung sẽ là hoàng tử, ngay cả thái ý cũng nói rằng đó là một nam thai, khiến Trịnh vương cũng không muốn truy cứu vụ việc sẩy thai của Cần quý cơ coi như xung đức cho hoàng tử sắp ra đời. Hôm Hiền phi hạ sinh long duệ, trời đang đêm bỗng nhiên bùng sáng, mặt trăng óe sáng rạng ngời chưa từng thấy, và tam công chúa đã ra đời thay vì nhị hoàng tử đang được cả hoàng cung hoài công mong ngóng. Tam công chúa ra đời, là một nữ nhi không phải nam tử, toàn bộ sủng ái của Hiền phi trước đây đều trở thành dĩ vãng, không hiểu thế nào, cục thượng cung khi lật lại sổ sách đã phát hiện ra rằng, những thức ăn do cung Hiền phi mang tới cho Cần quý cơ đều được ướp qua lá chuối non*, thế là Thương Băng Di từ một Hiền phi ân sủng vô ngần, cao cao tại thượng, cùng Đức phi đứng đầu các phi tần bỗng chốc mang tội lừa dối quân vương, tàn hại long duệ, ban lựa trắng. Tam công chúa cũng vì thế mà trở thành một cái bóng vô hình trong hậu cung bạt ngàn giai lệ của Trịnh Quốc.

(*) Lá chuối non: là chuối có tính hàn, thường được đông y dùng làm một vị thuốc trị chứng hoả vượng, tiêu tan máu đông. Thai phụ không nên dùng quá nhiều đồ ướp lá chuối nếu không sẽ dẫn tới việc sẩy thai.

Nhưng dù thế nào, tam công chúa Tổng Ý Thiên vẫn luôn luôn tươi cười lạnh nhạt, vui vẻ, không màng tới thói đời nóng lạnh xung quanh. Ai đối tốt với nàng, nàng liền đối tốt với người đó bằng cả tấm lòng chân thành cùng sự biết ơn sâu sắc, bởi với một tiểu công chúa bị ghẻ lạnh như nàng, người đối tốt với nàng thực quá ít. Ai bất nạt, khi dễ nàng, nàng bền không muốn để tâm. Đối với nàng, sống giản dị mà vui vẻ là một chuyện thực tốt, không nên vì những con người bụng dạ xấu xa mà cũng biến thành lãnh khốc như vậy.

Tổng Ý Thiên cười nhẹ, khoé môi bỗng vẽ thành một nụ cười. Khi nghe tin Phán Quốc cầu thân, nàng không phải là không nghĩ tới trường hợp phụ vương sẽ thay đại công chúa cao quý, đích nữ của Trịnh Quốc bằng một nữ tử khác. Bất quá nàng chỉ nghĩ sẽ là một quận chúa xui xẻo nào đó bị nhìn trộm, coi trọng hơn nữa thì phong làm Hoà Thục công chúa đem xuất giá chứ không ngờ lại còn tới lượt tam công chúa nàng. Nhiều đó đủ để thấy rằng, đối với Phán Quốc, Trịnh Quốc mười phần thì có cả mười phần kiêng dè. Bởi không đủ tin tưởng cùng chắc chắn để gả đích công chúa, lại không thể qua loa đại khái mà chọn lấy một nữ quyến hoàng tộc tầm thường, chỉ có thể gả đi một thân sinh công chúa của hoàng đế thì chắc chắn, Phán Quốc và Trịnh Quốc hai bên cân bằng nhưng cũng rất căng thẳng, thậm chí qua thái độ cùng quy mô chuẩn bị sinh lễ đại hôn, Tổng Ý Thiên cũng nhận ra rằng Phán Quốc không thể đắc tội. Vậy nhưng đối với việc gả nàng đi mà nói, há chẳng phải Trịnh Quốc hoàn toàn lợi to lớn, phụ hoàng không thể bị uy hiếp bởi nàng, công chúa mà bấy lâu nay người chưa từng để vào mắt, hậu cung Trịnh Quốc bớt được một cái miệng ăn, một chỗ ở cho cung nhân hầu hạ, mà Phán Quốc lại phải thu về một nữ tử vô dụng, một công chúa hữu danh vô thực sao? Quả là phụ hoàng cao tay, hay đúng hơn, là Hoàng hậu người cao tay vô cùng.

- Công chúa, đến giờ người dưỡng nhan rồi.

Cung nữ hầu cận bước vào phòng, hai tay bê một khay chất đầy các thứ chai lọ, theo sau là hai tên thái giám xách hai thùng nước ấm đặt tại nội các. Tâm Liên năm nay vừa tròn mười lăm, tuy chỉ kém Tổng Ý Thiên hai tuổi nhưng nha đầu này lại rất trưởng thành và cứng cỏi.

Còn nhớ năm xưa khi nàng mới tám tuổi chưa hiểu sự đời, vẫn ngây thơ mờ mắt vì cái danh phận công chúa. Lần đó Ngũ công chúa muội muội ra đòi, nàng nghe đám cung nữ đàm luận sôi nổi, nào là dung mạo công chúa ra sao, sinh vào giờ có phúc phận thế nào, rồi còn vì phụ hoàng ở đó, nàng mới muốn mò tới đó xem sao.

Rốt cuộc khi Đức phi cùng phụ hoàng bước vào căn phòng nơi ngũ công chúa mới sinh đang ngủ mới kinh hãi nhìn thấy tam công chúa Tổng Ý Thiên đang ôm muội muội hết sức chặt, hai tay lại còn đang dùng sức bẻ bồng bé tiểu công chúa lên. Đức phi vội vàng chạy tới giật con bé ra khỏi nàng, nài không quên chỉ tay vào nàng mà nói "Năm xưa Thương thị vì muốn đũa nguyệt chường người sinh ra không có ai ngăn bước đã đang tâm hạ độc hại chết thai nhi của Cẩn quý cơ rồi ồm tộ lỗi xuống dưới hoàng tuyền, bây giờ người còn muốn mang cái phúc khí đó ban cho con gái ta và hoàng thượng ư?"

Phụ hoàng nghe nhắc lại chuyện cũ, lại thêm thương yêu Đức phi hết mực, bèn đi tới giáng cho nàng một cú tát kinh thiên động địa. Đến cái tát thứ hai, đột nhiên xuất hiện một tiểu cung nữ nhỏ bé đẩy ta ra, cả gan nhận lấy cái tát của phụ hoàng. Tâm Liên khi ấy mới 6 tuổi.

May mắn là lúc ấy Thái hậu vừa tới thăm tôn nữ mới chào đời, nhìn thấy cảnh ấy không nỡ để đứa cháu gái Tổng Ý Thiên chịu khổ, liền ban Tâm Liên theo nàng để không chọc giận thánh giá, cùng với đó trách cứ phụ hoàng một phen, dấm ra tay động tới chính công chúa thân sinh của mình. Từ đó, tuy cuộc sống của tam công chúa nàng không thay đổi, nhưng ít nhất đã không còn ai trực tiếp xúi bẩy phụ hoàng trừng phạt nàng, mà nàng lại có thêm Tâm Liên bầu bạn.

- Tâm Liên, hôm qua chẳng phải ta đã dặn người cùng người trong cục thượng cung là chỉ cần dưỡng mới nữa thôi, không cần quá cầu kì nữa hay sao?

Tổng Ý Thiên mở một lọ cao khám đầy vàng ngọc ra, mùi hoa đỗ quyên toả khắp cả gian phòng chật hẹp, ẩm mốc.

- Công chúa, bọn họ là nghe theo lệnh của Hoàng thượng, bắt buộc người phải tu dưỡng lại dung nhan mỗi ngày cho tới khi xuất giá - Ngừng một lát, nàng nhìn thẳng vào mắt Tổng Ý Thiên - Nô tỳ cũng thấy rằng, trước kia chủ tở chúng ta sống trong chèn ép của các vị nương nương kia, đành lòng công chúa người mới phải tự che giấu tài năng và nhan sắc của mình. Bây giờ thời thế thay đổi, người bất quá cũng là một công chúa cao quý sắp xuất giá tới Phán Quốc, phải thật sự lộ vẻ kinh người thì mới có thể làm cho Trịnh Quốc đẹp lòng, người cuối cùng cũng có thể nâng cao đầu ung dung không thềm liếc mắt tới các vị nương nương chủ tử kia, hơn nữa lại còn mở rộng đường tiến thân của người ở Phán Quốc... Người nghe nô tỳ đi.

Nàng khẽ thờ dài. Phải, vì bảo toàn cho bản thân và những người thân cận, từ khi tám, chín tuổi nghe theo người nữ nương thân tín nàng đã phải thường xuyên ra ngoài hong nắng hồng làm sạm đi làn da vốn trắng ngần như bạch ngọc tưởng như trong suốt không tí vết; rồi tới khi từ một cô bé đơn thuần trở thành thiếu nữ, nữ nương không thể không suy nghĩ cho tương lai, bèn bôi tro đen lên mặt và tay chân, thêm vào đó bà còn chấm thêm vài nốt tàn nhang vào hai bên má của nàng, tới mỗi cũng phải dùng tới các loại phấn kẻ mày đen rờ tiền của cung nhân để tô bực. Có lẽ trừ Tâm Liên và nữ nương, chưa một ai có thể nhìn thấy dung nhan thật sự của Tổng Ý Thiên này đằng sau lớp tro phủ đen sì sạm mùi khói... À không phải, còn là có một người...

- Tâm Liên, người lại nhiều lời rồi, biết những lời này thì đúng là biết nghĩ cho ta, nhưng thật sự không thể nói. Người nên nhớ chúng ta vẫn còn ở Trịnh Quốc, dù ta sắp gả đi rồi nhưng chắc chắn mấy vị chủ tử kia cũng chẳng ngại đến thăm và yêu thương ta nốt lần cuối đâu.

Nàng lại quay người nắm lấy tay Tâm Liên:

- Ta biết, người có thể chịu khổ với ta đến tận ngày hôm nay tức là ta đã nợ người quá nhiều. Ngay từ đầu ta đã nhắc nhở người, theo ta chưa chắc đã có kết cục tốt, nhưng người vẫn kiên quyết nói muốn ở bên ta, ta rất cảm kích. Cho nên ta mới nhắc người một câu, theo ta tới Phán Quốc còn hơn là đi vào miệng cọp, chưa nói tới địa vị con tốt chính trị thấp kém đó ra, người nghĩ hậu cung Phán Quốc tốt đẹp hơn Trịnh Quốc được bao nhiêu phần? Vậy nếu ngay từ đầu ta đã bành trướng thanh danh tới mức để lộ dụng nhan ra như vậy...

Nàng để lửng câu nói ấy, để Tâm Liên có thể chính miệng nói ra, từ đó mọi việc mới có thể sáng tỏ. Quả nhiên, nha đầu này rất thông minh:

- Nếu quả đúng như vậy, chỉ e vừa tới Phán Quốc công chúa người đã trở thành cái đích cho vạn hồ nhắm tới rồi. Chúng ta thà rằng ăn mình còn hơn là tự nguyện đứng giữa pháp trường chờ người ta bắn tới!

Nghe vậy Tổng Ý Thiên gật đầu không nói gì thêm, biết chắc rằng Tâm Liên sẽ hiểu được cái ý tứ trong cái gật đầu ấy, rằng những điều nàng vừa nói chính là cái lẽ hành sự của nàng trong suốt chặng đường về sau

Tuy nhan sắc thiên phú có tuyệt diệu thế nào đi chăng nữa nhưng từ nhỏ khi là một tiểu công chúa thất sủng, mọi việc ăn uống bồi bổ của nàng đều bị ăn bớt cắt xén, như cái sự lạnh nhạt của phụ hoàng còn chưa đủ, mấy vị nương nương trước kia luôn thâm oán hận ám toán mầu phi hoặc trực tiếp ra mặt đánh mắng và miệt, hoặc sai đám cung nữ thỉnh thoảng "chiếu cố" chỗ tam công chúa, thấy cả những đồng quần áo của hạ nhân chung với quần áo của nàng, khiến khắp người bị rạn khoét mà bầm dập lở loét ra. Bởi vậy, trên người nàng đều có những vết sẹo mờ mờ, ngay cả chỗ gần mạng tai cũng có một vết sẹo rất nhỏ do móng tay giả của một vị chiêu nghi họ Ly câu vào, khiến cả làn da trắng ngần của nàng lại như xanh đi vì những vết bầm tím.

Mấy hôm nay nàng đều ngâm mình qua nước hoa hồng pha bột ngọc trai sáng da, sau khi ngâm mình lại bôi hai lớp cao, một lớp cao liền sẹo, một lớp cao se mịn làn da khiến tình hình đỡ đi rất nhiều, nếu không phải nhìn rất kĩ với khoảng cách cực gần không thể nào nhìn ra được các vết thâm cũ nữa. Mũi của nàng cũng được Tâm Liên bôi mật ong pha với nước cốt củ ấu lên nên càng thêm đỏ thắm, trước khi đi ngủ đều thoa mặt nạ hoa cúc lên mặt, đồng thời chuốt dầu dừa cùng bột than tre để dưỡng mi mắt vốn đã rất dài và cong.

Nhìn xuống phía dưới Tâm Liên đang quỳ gối gọt giữa móng tay, lại nhìn nữ tử trong gương nhan sắc động lòng người, nàng tự hỏi, liệu Tổng Ý Thiên rốt

cuộc có tồn tại được trong chốn hậu cung thâm sâu hiểm độc hay không, có tồn tại trong mắt của bậc phụ quân hoàng đế hay không?

Bạn đang đọc truyện *Tịch Mịch Thâm Cung Phi Đế* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 2: Biệt ly (2)

- Phụng thiên thừa vận, hoàng đế chiếu viết: Đoàn Hoa công chúa Tống Ý Thiên, phong hiệu Đoàn Hoa Thuần Tĩnh Như Hoài Ngọc Khuê tư dung tốt đẹp, hiền hậu nét na, nay Phán Quốc cầu thân, trẫm vừa vui mừng lại có phần không nỡ, ban thêm hai chữ Khánh An vào phong hiệu gả tới Phán Quốc. Khâm thờ!

Tống Ý Thiên hừ một tiếng, tới tận bây giờ mới nói tới chuyện không nỡ ư? Tới tận bây giờ mới đề ý tới Khánh, An của nàng ư? Đúng là diễn tuồng cho thiên hạ. Nhìn vào trong gương, nàng thấy một nữ tử xinh đẹp lồng lẩy trong trang phục, phục sức tân nương. Một màu đỏ tràn đầy, phủ kín cả gian các tới tấm cử kỷ, với lấp lánh những vàng bạc, ngọc thạch quý hiếm, càng tôn lên nhan sắc diễm lệ khôn cùng của nàng. Nhưng rất tiếc, đây lại chẳng phải là điều Tống Ý Thiên mong đợi.

Nàng cứ nghĩ mình sẽ chết già trong cung cấm nếu không được ban hôn, hoặc là bị chỉ hôn tới một vùng biên ải xa xôi nào đó. Trong viễn cảnh hạnh phúc nhất, nàng được người đó bế xuống kiệu hoa, bá đường thành thân, rồi từ đó quản lý gia đình, sinh con đẻ cái, cùng y kết thành phu thê sống tới bách niên giai lão.

Thế mà chỉ cần một đạo thánh chỉ, một bản hoà ước, tam công chúa bỗng nhiên được gả tới Phán Quốc, sống chết đã không còn do mình làm chủ. Phải chăng nếu như nàng chưa từng được sinh ra, chưa từng mang thân phận Trịnh Quốc công chúa, thì cuộc đời nàng sẽ khác bây giờ.

Nhũ nương ở bên ngoài gọi vọng vào:

- Công chúa, giờ lành sắp tới rồi, người hãy nhanh nhanh một chút chuẩn bị xong ạ.

Tống Ý Thiên cũng giật mình nhận ra, bèn truyền Tâm Liên tới. Dẫn dò nàng ta xong xuôi, nàng nhắm đôi mắt mệt mỏi của mình lại, để mặc cho Tâm Liên chỉnh trang lo liệu. Nha đầu ấy rất nhanh cố định lại thật chắc những trang sức trâm cài trên mái tóc Tống Ý Thiên, dặm lại lớp phấn bột hoa nhài pha ngọc trắng rồi trùm lên nàng tấm khăn theo hình uyên ương không tước đỏ tươi, lại tắt bật chạy ra ngoài sắp xếp đám hạ nhân bồi giá và sinh lễ của tân nương.

- Giờ lành đã tới, tân nương lên kiệu, xuất giá thành thân!

Cẩn thận đứng dậy trong mớ hi phục nặng nề, nàng bám vào tay Tâm Liên, chỉ còn biết nương theo đó mà dò dẫm, được đỡ tới kiệu hoa. An tọa, nàng vén tấm màn lụa đính kim sa lên, chỉ thấy kèn trống linh đình, thị tỳ và thị vệ bồi giá xếp thành hàng dài phía sau, trước cửa căn các nàng ở là một mình người nhũ nương già đang đứng khóc rầm rức, run rẩy vẩy chiếc khăn tay về phía kiệu hoa lồng lẩy.

Cuối cùng, cho tới tận lúc mang tiếng là ái nữ của Trịnh Vương xuất giá, không một ai, kể cả phụ hoàng, tới tiễn biệt nàng. Tống Ý Thiên không muốn khóc trong ngày đại hôn của chính mình, quay sang Tâm Liên ngồi bên cạnh, nắm chặt tay nàng ấy thì thầm: Ta vẫn còn người.

Đoàn ngựa xe chạy ba ngày hai đêm, cuối cùng cũng tới được biên quan, chỉ còn cách kinh thành Phán Quốc hơn vạn dặm nữa. Một toán vệ binh cùng cung nữ của Phán Quốc đã đợi sẵn cũng nhập đoàn đưa tân nương, chăm sóc việc ăn ở và dạy cho nàng lễ nghi, quốc sử nước Phán.

Tuy tân nương xuất giá không được phép để cho người nào nhìn thấy dung mạo trước khi vào động phòng, bắt buộc phải giữ hi khăn không được gỡ ra, nhưng cuối cùng, Tống Ý Thiên không chịu nổi nữa, nổi xung với Tâm Liên nhất quyết đòi bỏ khăn trùm xuống. Nhưng Tâm Liên không chịu, còn hăng hái nạt lại chủ tử:

- Chủ nhân, nô tỳ đã nói trước với người rồi, người là tân nương trước khi thành thân không thể nào để người khác nhìn thấy dung mạo được. Và lại... đám người kia nhìn thấy dung mạo của người chắc chắn sẽ kinh hãi tột độ, người cho rằng về tới Phán Quốc còn không bị đồn thổi tới chết hay sao?

Tống Ý Thiên thật sự rất bức bối, khi ngồi không thì cũng không có vấn đề lắm, khi ăn uống lại có Tâm Liên hầu hạ nên cũng không đến nỗi nào, thế nhưng khi học quy củ, đọc sách sử Phán Quốc, gặp mặt những trù nương chăm lo việc lễ tiết há lại không thể bỏ hi khăn hay sao? Ấy thế mà Tâm Liên nàng vẫn kiên quyết bắt nàng phải trùm kín mít, ngay cả khi trù nương nói giữa nữ nhân không ảnh hưởng thì vẫn khư khư chụp cái khăn lên đầu nàng. Về việc ấy, ai ai cũng tỏ ra khó hiểu và tò mò, liệu tam công chúa Trịnh Quốc có tướng mạo thế nào, vì sao một ti nữ nhỏ bé lại cứ muốn che dấu dung nhan của nàng công chúa hoà thân ấy?

Sang tới ngày thứ hai ở biên quan, Tống Ý Thiên cũng đã quen với các lễ nghi của Phán Quốc, các trù nương cũng dạy cho nàng những thể chế của hậu cung Phán Quốc. Cấp bậc ở hậu cung Phán Quốc khác với Trịnh Quốc, không chia ra làm quá nhiều phân vị mà thấp nhất là quan nữ tử, sau đó tới canh y, đáp ứng, thường tại, quý nhân, tần, quý tần và phi. Theo tổ chế quy định, nữ tử bậc phi có thân phận cao quý nhất sẽ được phong làm quý phi, đó là cấp bậc cao nhất của phi tần Phán Quốc.

Triều đại Mạc từ khi khai quốc đã trải qua 7 đời vua nhưng tất cả chỉ có ba quý phi được sắc phong, thời Thái Tổ khai quốc, Khương Trung đế đời thứ

tư và tiên hoàng Long Tự để đòi thứ sáu. Từ tước Quý tần trở lên sẽ được ban cho làm cung chủ của một cung, quản lý các sự vụ và phi tần cấp bậc dưới trong cung ấy, còn thường tại và quý nhân ở tại hiền, canh y và đáp ứng ở tại các, riêng quan nữ tử vì cấp bậc thấp nhất, chỉ chuyên dành cho các cung nữ may mắn được hoàng đế sủng hạnh nên chỉ được ban phòng riêng.

Tuy nói là dạy dỗ, nhưng những trù nường này không như các tỷ nữ thuộc đoàn Phán Quốc luôn tỏ ra nghiêm trang lễ độ, có lẽ vì cũng đã vào độ tuổi trung niên nên họ cũng cởi mở hơn, thảnh thơi lại còn cũng nằng nói chuyện đùa vui. Qua họ, nằng cũng biết, thì ra nữ tử Phán Quốc thể chất khỏe mạnh hơn Trịnh Quốc vốn liễu yếu đào tơ nhiều bởi khí hậu và địa hình khác biệt, và cũng do căn nguyên của đại Mạc xuất thân từ bộ tộc du mục, nên ngay cả cách nuôi dạy uốn nắn nữ nhi của các nhà quyền quý cũng khá khác biệt so với Trịnh Quốc.

Tổng Ý Thiên nghe trù nường kể lại rằng, ngay từ khi còn trong bụng mẹ, thai nhi sẽ phải cùng thân mẫu tuân thủ theo một chế độ ăn uống nghiêm ngặt, từ tháng đầu tiên cho tới tháng thứ tư sẽ được tắm rửa bằng đủ các loại thực phẩm quý giá dinh dưỡng nhằm phát triển và ổn định thai nhi trong những tháng đầu đời. Từ tháng thứ tư cho đến hết tháng thứ năm, người mẹ sẽ phải ăn uống đạm bạc hơn, theo đó dần dần ăn uống như bình thường lại đến khi sinh nở mà không cần phải ăn những thứ đại bổ. Họ cho rằng cách ấy sẽ luyện cho thai nhi có khả năng thích ứng và một sức khỏe đảm bảo hơn.

Lớn hơn một chút, lên tám tuổi nữ nhi sẽ được học bắn cung, cưỡi ngựa, như vậy không nguy hiểm như luyện võ nhưng cũng đủ để rèn luyện thân thể. Tâm Liên vì sống trong hoàng cung Trịnh Quốc từ nhỏ, tuy theo nằng chịu khổ nhưng vẫn thường quen cảnh các công chúa, quận chúa, tiểu thư kim chi ngọc diệp được nâng như nâng trứng, hứng như hứng hoa, lại không được tùy tiện động tay động chân vào việc gì thì ngạc nhiên thốt lên: "Chẳng phải như vậy họ sẽ biến hết thành nam nhân rồi hay sao?"

Tổng Ý Thiên bên cạnh nghe vậy cảm lấy góc hi khăn cười lên khúc khích, lại đang tập đi kiệu giày thượng chi* của Phán Quốc nên lao đao chúi xuống, đám thị nữ xung quanh không kịp trở tay. Bỗng nằng nghe tiếng vụt qua cửa gió, rồi một bàn tay vươn ra đỡ lấy eo nằng, kéo mạnh nằng về, thân hình nằm trọn trong lồng ngực nam nhân rắn rỏi. Nhưng mùi hoa đồ nhược này... Chẳng lẽ chính là...

- Tĩnh vương gia?

(*) Giày thượng chi: giày lá ngọc cành vàng-giày có đế rất cao chuyên dành cho các nữ tử quyền quý sử dụng, tương tự như loại giày cung đình của nhà Thanh Trung quốc

Lòng nằng thăm kinh hải. Nơi này là biên quan, ranh giới giữa Trịnh Quốc và Phán Quốc, tại sao y lại xuất hiện ở đây? Trên khuôn mặt y lấm tấm mồ hôi cùng với bụi đường vạn dặm, chắc hẳn là đã phải phi ngựa suốt mấy ngày đêm mới tới được đây. Nằng biết mình đã luống cuống, bèn gạt hi khăn lại trước mặt, lùi ra cách y một khoảng nhất định rồi quỳ xuống hành đại lễ "Đoàn Hoa bái kiến vương gia, vương gia vạn phúc". Y liền ngoảnh mặt đi, trên mặt vẫn đậm nét cười như có như không, nằng thấy đáy mắt y thâm dao động "Ta không dám nhận lễ của công chúa. Vừa mới đi xa một thời gian, trở về đã thấy người thành tân nường xuất giá tới Phán Quốc rồi"

Vịn tay Tâm Liên đứng lên, Tổng Ý Thiên mỉm cười, lạnh lùng nói "Đã để vương gia chê cười rồi. Ta còn có việc phải trở về trường nghị, xin cáo từ trước, vương gia đi thông thả". Nói rồi quay người cất bước quay về trường nghị ngồi.

Đến khi về tới trường, Tâm Liên vừa giúp nằng cởi giày thượng chi vừa ái ngại nhìn hỏi: "Chủ tử, khi này, người đâu cần phải hành đại lễ với Tĩnh vương gia?"

Tổng Ý Thiên không nhìn nằng, mặt mũi đáp: "Bây giờ tuy ta gả tới Phán Quốc thành thân, cũng chưa được ban danh phận chính thức, nhưng đã theo kiệu hoa đi tới tận biên quan xa xôi này, ta đã không còn là người của nước Trịnh, không còn là công chúa Trịnh Quốc nữa rồi. Người nghĩ xem, phi tử khi gặp thân vương lần đầu tiên sẽ phải làm gì?" "Nhưng người cũng không phải là gặp vương gia lần đầu tiên, và lại vương gia vẫn gọi người là tam công chúa, người lại cư xử xa cách như vậy, e rằng sẽ làm vương gia đau lòng"

Đau lòng ư? Nha đầu ngốc, cho dù y có thật sự đau lòng cũng chẳng hề liên quan đến nằng, có muốn Tổng Ý Thiên nằng cũng chẳng thể quản được. Giờ nằng đã gả cho thiên tử của Phán Quốc, là người của Phán Quốc, thì một thân vương cao quý nơi Trịnh Quốc có thể có gì liên quan?

Nằng vẫn còn nhớ 4 tháng trước xảy ra chiến sự ở Nam Tô, phụ hoàng điều Tĩnh vương gia mới hai mươi tuổi dẫn quân tới chi viện, tính ra hôm nay chính là ngày y về tới kinh thành diện thánh, vậy mà bây giờ lại có mặt ở biên ải phía đông cách kinh thành hai ngày đường ngựa phi nước đại. Không cần nói nằng cũng tự hiểu, y về đây là để gặp nằng lần cuối cùng.

Hơn mười năm về trước, Tĩnh thân vương Dương Triệt khi ấy còn là một thế tử tám tuổi, cùng Tổng Ý Thiên là tam công chúa năm tuổi lần đầu gặp gỡ. Khi ấy, nằng đang ngồi ngắm chú ếch bên đầm sen Thượng lâm uyển, trùng hợp đại công chúa Tổng Hoài Ninh cùng đám nô tỳ nhũ mẫu cũng ra ngoài đầm dạo chơi. Đại công chúa không có ý xấu, nhưng những cung nữ kia ý mình là nô tỳ của Hoàng hậu vốn đã chẳng coi nằng ra gì, bèn giả vờ đùa nghịch với đại công chúa mà lấy chân đá nằng xuống nước. Tổng Hoài Ninh hoảng quá khóc thét lên gọi người tới, nhưng đám cung nhân bên cạnh thì cứ mặc nằng, không ai thèm nhảy xuống vớt lên.

Đúng lúc ấy Tĩnh thế tử tình cờ nghe thấy tiếng khóc, lập tức chạy tới nhảy thẳng xuống hồ cứu Tổng Ý Thiên bụng đã no căng nước, đầu xoay vòng vòng lên bờ. Cho tới tận khi ngất lịm đi trong vòng tay non nớt nhưng mạnh mẽ của y khi ấy, nằng vẫn còn nhớ gương mặt y ửng đỏ gay gắt, câu nói cuối cùng mà nằng nghe thấy đó là: "Có ta ở đây, người tỉnh lại mau."

Từ dạo đó mỗi khi nhập cung, y lại mang quà bánh, thuốc thang tới khi nằng bị bệnh không mời được thái y, thảnh thơi còn mang cho nằng những thứ đồ chơi mà nằng chỉ dám liếc nhìn một cái trên tay các hoàng huynh, hoàng tỷ. Lên hơn chút nữa, y lưu lại hẳn trong cung bầu bạn với Thái hậu, học tập cùng các vị hoàng huynh, mỗi khi rảnh rỗi lại kéo Tổng Ý Thiên ra cùng nghe phu tử giảng bài, giúp nằng đọc thông viết thạo, giảng cho nằng chút ít y thuật, lại dạy cho nằng cách bắn cung tiêu khiển. Tổng Ý Thiên quen thân cũng không còn gọi y là vương gia nữa, y cũng không còn công chúa này công chúa kia. Sớm tối trong Thanh Hi các tàn tạ phía tây Nguyệt Ánh cung lại vang lên tiếng cười nói của A Triệt, Thiên Nhi vui đùa với Tâm Liên và mấy tên tiểu đồng của y như vậy, thảnh thơi nhị hoàng huynh, tam hoàng huynh cùng tứ muội, ngũ muội cũng lên tới góp vui. Quãng thời gian ấy, dù có phải

đánh đổi thứ gì nàng cũng đều mong có thể trở về. Nhưng giờ đây, đó cũng chỉ là những hồi ức, tiếng cười ấy đã ở rất xa rồi.

Trời chập tối, dùng bữa xong Tâm Liên mang mâm thiện ra ngoài, lát sau quay lại ghé vào tai Tổng Ý Thiên thầm nói: "Chủ nhân, Vương gia có việc muốn gặp người một lát ở bia rừng đằng sau doanh trướng" "Được, ta biết rồi. Lát nữa người nhớ đứng ngoài canh chừng cẩn thận một chút"

Tổng Ý Thiên cẩn thận thay lên người bộ y phục tì nữ của Tâm Liên, búi tóc lại thành kiểu tóc của hạ nhân, tẩy trang cẩn thận rồi đi ra ngoài. Biên quan gió rét lạnh buốt, từng cơn từng cơn cứ thổi lồng lộng làm cây lá bay mù mịt. Nàng đi về phía bóng dáng màu xanh xám ẩn trong rừng, chân vẫn bước nhưng lòng lại không hề muốn chạm mặt y. Không, là nàng vẫn còn muốn nhìn thấy y, được trò chuyện, sánh vai bên y như ngày nào. Chỉ là bây giờ, nàng không còn là Thiên Nhi của y nữa, không còn là Trịnh quốc Tam công chúa vô ưu vô lo.

Nàng đến gần, Dương Triệt chậm rãi quay đầu lại, miệng vẫn cười nhưng trần ngập ý xót xa: "Thiên Nhi, ta mới đi có mấy tháng mà muội gầy đi nhiều rồi" Dương Triệt nhìn nàng, ánh mắt hồ hững không rõ buồn vui. Nàng cũng nhìn thẳng vào mắt y, kiên định nói: "Vương gia, ta chưa kịp báo đáp người đã phải rời đi rồi!" Nàng nguyện ý thế này sao? Bị chi hôn, chỉ vì thay thế cho ái nữ của hoàng đế mà trở thành con tốt thí mạng của Trịnh Quốc hay sao?"

Tổng Ý Thiên im lặng. Là nàng nguyện ý sao? Đương nhiên là không phải, nhưng ngoài ra nàng còn có lựa chọn khác sao. Đối với một công chúa không có mẫu thân từ khi mới lọt lòng, phụ hoàng thì chẳng thêm để mắt tới, sớm ngày bị các phi tần thậm chí cả hạ nhân bắt nạt, chà đạp, không hoà thân chỉ có một con đường chết, huống hồ trước khi nàng xuất giá, phụ hoàng đã từng lấy chính tính mạng của trên dưới Tĩnh vương phủ ra để uy hiếp nàng, thì ngoài hoà thân ra còn có con đường nào khác để nàng có thể bảo toàn tính mạng cho Dương Triệt, cho những người vô tội.

Nàng hít sâu một hơi, dần lòng nói: "Vương gia người nghĩ xem, một nữ tử như ta, phụ hoàng chán ghét, phi tần căm hận thì có thể gả cho ai tốt hơn là Hoàng đế Phán Quốc chứ?" Giọng nói của nàng dần trở nên dòn dập: "Ta tới đó nếu đắc sủng thì chẳng phải khuynh bá thiên hạ, nắm cả Phán Quốc trong tay, ta sẽ được đôi dơi, vàng bạc phú quý cả ngàn đời cũng không dùng hết. Nữ nhân nào dám đòi ta ghen tị căm phẫn, ám hại ta như mẫu phi người từng húng chịu, ta lập tức trả thù!"

Cả người nàng như ngây đi, đầu lưỡi tê dại, đắng ngắt, hai mắt nàng long lên sòng sọc mở trừng trừng "Người có tin hay không, rằng ta luôn luôn là một nữ nhân đầy tham vọng, ta quyết không để một ai có thể dẫm đạp, khinh thường ta. Trước đây, ta không quyền không thế, đành phải nhẫn nhịn chịu nhục suốt mười mấy năm trời, nhưng bây giờ thì khác. Bộ mặt trước kia chỉ là do ta diễn trò, để có thể sống được tới hôm nay, một bước làm phượng hoàng. Kẻ nào dám cản trở ta, ta giết, ta giết, ta giết!"

Bước lên một bước gần y hơn, Tổng Ý Thiên nhếch lên khoé miệng, đôi mắt nhân nhật khiêu khích nhìn y "Vây Tĩnh vương gia, gả tới Phán Quốc là một quyết định không tồi đúng không?" Dương Triệt nắm chặt lấy hai vai nàng, ánh mắt trong suốt như muốn tan ra, lại xoáy vào lòng nàng cảm giác tiếc nuối đau đớn tột cùng.

Chỉ có dùng cách này, y mới chịu từ bỏ. Làm ơn hãy đi đi, hãy đi đi! Nàng không thể chịu đựng thêm một chút nào nữa, rằng đôi mắt y cứ xoáy sâu vào trong nàng, đâm nát trái tim nàng thành ngàn mảnh. Trong khoảnh khắc lặng im của cánh rừng, chỉ có tiếng gió văng vẳng bên tai tô đậm nét thê lương, y buông câu nói: "Thiên Nhi, đừng tới Phán Quốc nữa, đi cùng ta, gả cho ta có được không?"

Suốt những ngày qua, nàng đã mộng寐, đã mong chờ biết bao rằng y sẽ trở về, sẽ đến bên nàng và nói "Không, nàng nhầm rồi, người nàng gả cho là ta, Tĩnh thân vương Dương Triệt" Khi phụ hoàng tới bắt nàng chuẩn bị cho ngày đại hôn, nàng đã nghĩ tới việc bỏ trốn trên đường tới Phán Quốc. Giờ đây, cũng chính y là người làm cả hai việc đó, muốn dắt nàng cao chạy xa bay rồi cưới nàng làm thê tử.

Nhưng tiếc rằng, đời này kiếp này, Tổng Ý Thiên không có được cái phúc phận gả cho Dương Triệt, tam công chúa không thể không xuất giá tới Phán Quốc xa xôi. Nàng không màng tất cả nữa, sà vào vòng tay y, tham lam siết chặt lấy y, bởi nàng biết, đây sẽ là lần cuối cùng.

Nước mắt Tổng Ý Thiên cũng theo đó tuôn rơi, từng giọt lệ như một câu yêu thương mà đời này nàng không thể trao cho Tĩnh thân vương Dương Triệt. "A Triệt...A Triệt...A Triệt... Ta không nỡ xa chàng... A Triệt!" Nàng cảm nhận được từng giọt lệ nóng hổi của y rơi lên trán thì "Thiên Nhi đừng khóc, ta biết nàng không nỡ, nếu không người như nàng sẽ không tùy tiện khóc, như vậy nàng theo ta, được không?"

Nàng thét lên, giằng ra khỏi người y "Không!" Nàng chỉ thẳng tay vào mặt y, hai mắt vẫn long trong tầng nước mắt: "Ta theo chàng bỏ trốn, liệu phụ hoàng có tha cho hai ta? Ta theo chàng bỏ trốn, vậy an nguy của Trịnh Quốc, con dân Trịnh Quốc, vương gia chàng không màng tới sao?" Theo chàng bỏ trốn, xảy ra chiến sự, há Dương Triệt lại có thể làm ngơ, không đứng ra xuất chinh nhận tội? Trịnh Phán phân tranh, ắt sẽ phải đổ máu vô cùng. Dù Tổng Ý Thiên nàng không hề vương bận phụ hoàng, nhưng còn tỷ đệ nàng thì sao? Còn tính mạng của bách tính thì sao? Còn Dương Triệt thì sao? Nàng chính là không can tâm! Bởi thế, nàng nhất định không thể bỏ trốn.

Thân mình Tổng Ý Thiên run lẩy bẩy, hai chân đứng không vững, đầu óc quay cuồng nhưng trong lòng còn thương tâm vạn lần. Dương Triệt im lặng nhìn nàng hồi lâu, cái nhìn ấy chính là cái nhìn mỗi khi y thấy những vết bầm tím trên người nàng khi bị bắt nạt, là mỗi khi y thương tâm khi nàng ngồi bó gối khóc hết nước mắt trong ngày sinh thần của nàng, cũng là ngày mẫu phi Thương thị của nàng bị ban lựa trắng tự vẫn.

Y lại gần nàng, lấy ra một bao da nhỏ trong ngực áo, lại tháo miếng ngọc bội tùy thân thường ngày luôn treo ở thắt lưng xuống nhẹ nhàng đưa cho Tổng Ý Thiên: "Trong bao này là những thứ đồ nhị hoàng tử, tam hoàng tử và tứ công chúa nhờ ta gửi cho nàng. Họ rất buồn vì không thể tới tiễn nàng khi nàng rời cung, nên gửi những thứ này cho nàng. Còn miếng ngọc bội này là của mẫu thân ta để lại, nàng giữ lấy nó, coi như là thay ta ở bên cạnh nàng"

Nàng đón lấy những món đồ từ tay y, chỉ biết cúi đầu nói lời cảm ơn khách sáo rồi lập tức quay người cất bước rời đi. Khi nàng bước được tới chỗ Tâm Liên đã không còn đủ sức để đứng vững nữa, cả người sụp xuống, chỉ biết đem cả thân thể tựa vào nàng ta mà về trường nghĩ.

Trong đêm ấy, nàng nghe thấy tiếng vó ngựa của người ấy rời khỏi doanh trại biên quan.

Trong đêm ấy, nàng đã dựa vào Tâm Liên, khóc lên như một đứa trẻ, khóc như chưa bao giờ được khóc, khóc còn nhiều hơn cả số lệ mà nàng đã tuôn

ra cả một quãng đời tôi đã sống.

Trong đêm ấy, nàng đã hoàn toàn trở thành Tống Ý Thiên không sợ hãi, không nhún nhường, không tranh đoạt, không buồn, không vui bước tới Phán Quốc.

Bạn đang đọc truyện *Tịch Mịch Thâm Cung Phi Đế* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 3: Đoàn Hoa phi (1)

Kinh thành Phán quốc náo nhiệt vô cùng, người người nườm nượp quỳ kín cả dọc đường tới Khiết Dương thành chào đón vị nương nương tới từ Trịnh quốc. Bất quá, khắp cả kinh thành này đã xôn xao vì một tin đồn, rằng vị công chúa của Trịnh quốc dung mạo có vấn đề, hay nói trắng ra là một dị nhân chứ tuyệt không phải là một đại mỹ nữ.

Trong hi kiệu mười người khiêng, Tâm Liên lay tay Tống Ý Thiên cười thích thú: "Chủ tử, người đoán không sai, Phán quốc đã sớm xuất hiện tin đồn không hay về dung nhan của người rồi"

Tống Ý Thiên khẽ thổi ly trà hoa cúc trên tay nói: "Đã cần phải ẩn mình, chỉ bằng cứ lan ra một tin đồn thất thiệt ngay từ khi mới bắt đầu sẽ có thể khiến những con mắt kia bớt sự đề phòng. Và lại, ta cũng đã biết chắc chắn trong đám người hầu hạ tới từ Phán quốc có kẻ được cài vào để thăm dò, vậy thì ta cũng tốt bụng cho kẻ đó nghe được những gì muốn nghe thôi"

Nếu nàng đoán không lầm, rất có thể người đã cài thân tín bên cạnh nàng là một phi tần có thực lực trong hậu cung Phán quốc. Nếu người đó thực sự là cung phi thì dễ đoán thôi, chính là muốn tìm hiểu con người nàng, bới móc cho ra điểm yếu để tạo bất lợi cho nàng, cũng chính là hành động tung ra tin đồn về dung mạo xấu xí này đây.

Cả một đoàn trăm người cùng biết bao nhiêu sinh lễ lần lượt nhập cung từ cửa phụ phía tây Khiết Dương thành, vì chỉ có đế hậu cùng thái hậu là có thể nhập cung từ chính môn. Bước xuống kiệu, Tống Ý Thiên không khỏi có chút cảm thán.

Cả dọc đường đi từ chỗ hạ kiệu cho tới Thanh Vân điện nơi hoàng thất đang đợi, hơn hai trăm bước chân đều được trải thảm lụa lót nhưng bên dưới màu đỏ tươi. Hai bên tường thành cao chót vót là hàng cấm vệ quân xếp hàng thẳng tắp cầm đèn lồng đỏ dán chữ hi lấp lánh. Các cung nữ mặc y phục hồng trắng từ từ bước tới cùng nhau nâng gấu hi phục của nàng, đưa tay cười nhẹ: "Mời chủ tử tới Thanh Vân điện"

Tới trước Thanh Vân điện, theo đúng lễ nghi Phán quốc, một thái giám tới bên cạnh nàng hô lên "Quỳ!"

Tống Ý Thiên hạ một bên gối, quỳ xuống hành đại lễ, lạy lại ba lần. Tên thái giám bên cạnh tiếp tục "Bái!". Nàng nghe vậy, bèn khấu đầu trước mái hiên cong cong uốn lượn của cung điện xa hoa tốt bậc, đồng dạc thưa: "Thần thiếp Trịnh quốc Đoàn Hoa Thuần Tĩnh Như Hoài Ngọc Khuê Khánh An công chúa Tống Ý Thiên tham kiến hoàng thượng, tham kiến thái hậu, tham kiến..."

Nàng sức ngây ra. Qua lớp hi khăn đỏ mờ mờ, có thể thấy toàn thể triều thần đứng ở hai bên sảnh, trong điện, các phi tần ngồi thành từng dãy, chính giữa là long sàng nơi Hoàng đế ngự tọa, cao hơn một chút về phía bên phải là một sập nhỏ hơn uy nghi không kém, khắc đầy phượng rồng vờn trên mây. Nhưng nàng vốn sinh ra và lớn lên trong hoàng cung sao lại không biết, đó vốn dĩ không phải là kiệu sàng phượng tọa dành cho hoàng hậu.

Thái giám đứng bên thấy Tống Ý Thiên im lặng hồi lâu, khẽ lên tiếng nhắc nhở: "Đoàn Hoa chủ tử, chủ tử!"

Nàng bèn lập tức tiếp lời: "...Hoàng thượng vạn tuế vạn tuế vạn tuế, thái hậu nương nương thiên tuế thiên tuế thiên tuế"

Tống Ý Thiên vẫn một mực cung kính cúi đầu, cảm thấy mồ hôi lạnh từ từ chảy dọc sống lưng. Bỗng một giọng nói cất lên giữa không gian im lặng: "Tuyên chỉ đi"

Giọng nói vừa rồi bất ngờ khiến nàng thẩn dao động, vừa có sự lạnh lùng đánh thép của bậc đế vương cửu ngũ chí tôn, lại mang vài tia mỉa mai xen lẫn khinh thường lãnh khốc làm người ta không rét mà run. Tên thái giám kia vội bước sang đứng trước mặt nàng tuyên chỉ: "Phụng thiên thừa vận, hoàng đế chiếu viết: Phán quốc và Trịnh quốc vốn trước kia ở hai bên chiến tuyến, nhưng giờ đây nguyện kết thành bằng hữu, cùng nhau xây dựng quốc gia, an hưởng thái bình. Nay Đoàn Hoa công chúa Tống Ý Thiên của Trịnh quốc được gả tới Phán quốc, hai nước thân càng thêm thân. Trẫm sắc phong Đoàn Hoa Thuần Tĩnh Như Hoài Ngọc Khuê Khánh An công chúa Tống Ý Thiên làm tổng nhất phẩm phi, giữ hai chữ Đoàn Hoa làm phong hiệu, ngự tại Khâm Nhân cung. Khâm thử!"

Đọc xong, tên thái giám hướng nàng nói: "Đoàn Hoa phi nương nương, mời người vào trong điện diện kiến thánh giá"

Nhận lấy thánh chỉ, nàng chậm rãi tạ ơn rồi đứng dậy. Tâm Liên đi phía sau cùng một cung nữ lập tức tiến lên đỡ lấy tay nàng bước vào Thanh Vân điện. Toàn bộ những con mắt trong điện đều đổ dồn về phía nàng, không ai phát ra dù chỉ là một tiếng động. Đột nhiên, nàng cảm thấy trán mình nóng lên, hô hấp cũng có chút dồn dập. Càng tiến tới gần long sàng, nàng càng cảm thấy có một luồng áp khí vô cùng bức người hiện hữu, khiến Tống Ý Thiên có chút hỗn loạn không sao tả nổi.

Nàng nghiêm trang quỳ xuống: "Hoàng thượng, Thái hậu, thần thiếp Đoàn Hoa phi xin tạ ơn ân điển". Thái hậu từ trên bảo tọa cất tiếng ôn tồn: "Hài tử này miễn lễ đi, con dù sao cũng là Trịnh quốc công chúa, đi đường xa vạn dặm vốn đã mệt mỏi vô cùng, nay lại là Đoàn Hoa phi, phi tử của hoàng đế còn câu nệ lễ nghi thế này sao? Mau đứng lên mau đứng lên"

Chờ cho đến khi Tổng Ý Thiên đứng dậy, bà lại nhìn nàng gật đầu, cười nói: "Quả không hổ là công chúa Trịnh quốc, đáng đi mềm mại đứng đắn, đứng theo chuẩn mực lễ nghi, đúng là giáo dưỡng rất tốt. Đoàn Hoa phi, sau này con đã là người của hoàng đế, phải biết lấy người làm trọng, làm việc gì cũng nên giữ lấy thể diện của người, của hoàng gia, chung sống hòa hợp với các phi tần khác, biết chưa?".

"Dạ, thần thiếp xin ghi nhớ rõ, nhất định không để cho người thất vọng"

Nàng bất giác nhìn sang vị hoàng đế đang ngồi trên chiếc long sàng kia, ngay cả một câu một từ cũng không thêm nói. Người đang ngồi trên bảo tọa vàng ròng chạm trổ cừu long, kim bào rực rỡ xen lẫn sắc đen lạnh lùng ấy chính là hoàng đế đời thứ 7 của triều đại Mặc, Vũ Triều đế Hứa Dĩ Phàm, năm nay hai mươi một tuổi. Y ngồi lơ đãng, bàn tay tùy tiện chống vào cằm. Lấp ló qua những chuỗi hạt bạch ngọc rủ xuống trước mặt, nàng thấy hàng mi dài đen nhánh phủ xuống che đi đôi mắt y, toàn thân y lộ ra vẻ mỗi một chân chương thấy rõ.

Thái hậu có vẻ cũng nhận ra, tỏ vẻ không hài lòng cất tiếng: "Hôm nay là ngày đại hôn của hoàng đế Đoàn Hoa phi, tất cả mọi người tham dự đến đây chắc cũng mệt rồi, có lẽ nên quay về nghỉ ngơi thôi". Rồi bà đứng dậy, tất cả mọi người trong điện cũng lập tức đứng lên hô "Cung tiễn thái hậu".

Thái hậu đang bước đi đột nhiên nhớ ra một chuyện, quay lại phân phó "À phải rồi, đêm nay chính là đêm động phòng của hoàng đế và Đoàn Hoa phi, đám người các người phải chuẩn bị cho thật tốt, không được có bất cứ kẻ nào kinh động thánh giá, ảnh hưởng tới chuyện tốt của hoàng đế và Đoàn Hoa phi. Hoàng đế, người phải chăm sóc nàng thật tốt đấy" rồi mới đi giả rồi đi

Tổng Ý Thiên nhún người tiễn thái hậu, còn đang loạng choạng chưa kịp đứng lên đã cảm thấy cảm truyền đến cảm giác đau đớn, một lực đạo vô cùng mạnh mẽ bức người kéo thẳng nàng đứng dậy. Nàng lập tức bắt gặp ánh mắt của hoàng đế nhìn nàng, trong lòng không khỏi kinh hãi. Dù cách một lớp hi khăn, nàng vẫn cảm nhận rõ được rằng y đang nhìn thấu tới, ánh mắt y chứa đầy sát khí, như muốn đem nàng ra băm vằm thành từng mảnh. Rốt cuộc là có chuyện gì thế này?

Cả Thanh Vân điện im lặng như tờ, thậm chí ngay cả một tiếng thở cũng không nghe được. Tất cả mọi người đều giật mình khiếp đảm, chỉ sợ phát ra tiếng động là sẽ bị trừng phạt tức khắc. Vũ Triều đế là như vậy, vô cùng phóng khoáng, vô cùng tài trí nhưng cũng tốt bậc lãnh khốc, tàn nhẫn.

Cầm nàng như muốn vỡ ra, thậm chí còn nghe thấy tiếng rắc rắc đáng sợ. Tổng Ý Thiên hô hấp càng lúc càng khó khăn, lồng ngực tưởng chừng bị bóp nghẹt lại bởi luồng áp khí kia đang trở nên rõ rệt hơn bao giờ hết. Y, hình như là muốn lấy mạng nàng.

Giọng nói thách thức của hoàng đế cất lên: "Không kêu đau ư? Được, chịu đựng giỏi lắm, không phụ lòng mong đợi của ta". Y buông bàn tay đang nghiền chặt ở cầm nàng ra, lập tức cả thân thể Tổng Ý Thiên gần như sụp xuống, may mắn Tâm Liên đỡ được nàng, tránh được màn luồng cuồng trước mặt bá quan văn võ cùng toàn thể hậu cung.

Hứa Dĩ Phàm hướng Tổng Ý Thiên phát ra một tiếng cười giễu cợt rồi phát tay trở về long sàng, nhàn nhạt mở miệng như chưa có gì xảy ra: "Người đâu, đưa Đoàn Hoa phi về Khâm Nhân cung nghỉ ngơi chuẩn bị cho tối nay. Chuẩn Tu Đạt, Lý Thành Hi ở lại đây trấn còn chuyện để bàn, còn lại tất cả lui hết cho ta."

Thái giám bên cạnh y lập tức chạy xuống nói: "Thỉnh Chuẩn đại nhân, Lý đại nhân lưu lại cùng hoàng thượng, còn các vị đại nhân và các vị nương nương xin mời khởi giá hồi cung". Hắn quay sang Tổng Ý Thiên cúi xuống: "Nô tài Trình Thọ diện kiến Đoàn Hoa phi, xin mời nương nương khởi giá về Khâm Nhân cung, kiệu riêng của người đã đợi sẵn bên ngoài rồi"

Tổng Ý Thiên gật đầu tỏ ý đã biết, bèn hướng tới hoàng đế lạnh lùng cao cao tại thượng nhẹ nhàng thưa: "Thần thiếp cáo lui"

Bước ra khỏi Thanh Vân điện, nàng không kim được ngược lên, hít vào một ngụm khí lớn. Phán quốc âm áp, khí hậu ôn hòa không lạnh lẽo như Trịnh quốc khiến thể chất con người dễ dàng thích nghi, làm đầu óc nàng thanh tỉnh lên không ít. Y rốt cuộc là người như thế nào, giữa nàng và y liệu có từng xảy ra chuyện gì khiến y vừa gặp nàng đã hưng tận như vậy? Tổng Ý Thiên thờ dài. Người đó bây giờ đã trở thành phu quân của nàng rồi.

Bầu trời trong xanh gọn thêm những dải mây trắng bông bành tuyệt đẹp, xa xa còn có những bóng chim sải cánh chao liệng dưới vầng thái dương đang tỏa ra những tia nắng chói chói dịu nhẹ. Cả đời nàng sinh ra trong bốn bức tường hoàng cung, giờ đây cũng bắt đầu một chương mới ở bốn bức tường hoàng cung. Phải, có lẽ cái bầu trời bao la tuyệt đẹp kia đối với Tổng Ý Thiên nàng sẽ chỉ mãi là một ước mơ xa vời không bao giờ có thể với tới. Cũng như Dương Triệt. Cũng như niềm hạnh phúc cả đời của nàng.

Nàng khẽ cười nhẹ, trước mắt bỗng hơi nhòà đi...

Vậy là từ nay, nàng đã không còn là Đoàn Hoa tam công chúa của Trịnh quốc nữa. Cửa thâm cung cũng bước qua rồi, thánh chỉ cũng đã nhận rồi, từ giờ nàng chỉ mong muốn một đời trầm lắng bình yên, lại trở nên vô hình trong cung cấm tịch mịch của Phán quốc.

Nàng, Đoàn Hoa phi, bám lấy tay thị nữ hầu cận Tâm Liên đi giả tới Khâm Nhân cung.

Bạn đang đọc truyện *Tịch Mịch Thâm Cung Phi Đế* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 4: Đoản Hoa phi (2)

Đường đi từ Thanh Vân điện tới Khâm Nhân cung rất xa, hi phục mười mấy tầng cùng mũ tân nương cài vô số trang sức nặng nề khiến Tổng Ý Thiên cảm thấy rất mệt mỏi. Mặc cho tên thái giám dẫn đường cứ luôn miệng cười nói giả là, rằng vì nàng, hoàng đế đã đặc biệt cho xây dựng hẳn một tòa cung điện mới, đồng thời cũng chỉ ban Khâm Nhân cung cho một mình nàng ở, nhưng nàng lại cảm thấy có chút không bình thường, càng đi càng thấy hiu quạnh, lạnh lẽo.

Khâm Nhân cung quả là một cung điện lộng lẫy, tuy không quá xa hoa lãng phí nhưng từng chi tiết, từ đại điện cho tới hiên các, từ những bức tường, cột đỡ hay máng ngói đều được thiết kế, bố trí hết sức tinh tế, vừa trang nhã uy nghi nhưng không hề quá hoa lệ vượt quá bốn phần. Chính điện Thiên Kiều là nơi tiếp đón trang trọng dành cho cung chủ mỗi khi có khách khứa đặc biệt hay những dịp lễ tiết trong cung, đi vào trong qua một hoa viên nhỏ là tới tẩm điện, nơi cung chủ sinh hoạt, ăn ngủ. Đằng sau Thiên Kiều điện, cũng là trung tâm của Khâm Nhân cung là một hoa viên rất lớn, với hương hoa lê, hoa quế ngọt ngào và những dải non bộ hùng vĩ tạo nên phong cảnh thơ mộng hữu tình làm say lòng người. Đi qua hoa viên chính là nơi ở dành cho các phi tần từ canh y cho tới quý nhân sử dụng, tất cả đều không cần dùng tới, ngoài ra chỉ có một khu dùng cho thái giám và cung nữ hầu hạ ở. Tâm Liên định hầu hạ nàng ngay lập tức thay đi hi phục và bỏ mũ tân nương, nhưng Tổng Ý Thiên ngăn lại, nàng muốn đợi tới khi gặp gỡ xong cung nhân Khâm Nhân cung rồi mới cởi bỏ.

Tâm Liên đỡ nàng về tới chính điện Thiên Kiều, lập tức hai hàng thái giám và cung nữ bước vào nghênh đón. Tất cả có khoảng chừng hơn mười người, nhất tề quỳ xuống đồng thanh: "Chúng nô tài bái kiến Đoản Hoa phi nương nương, nương nương vạn phúc kim an, như ý cát tường"

Thái giám và cung nữ đứng đầu hàng tiến lên dâng trà, hướng về phía Tổng Ý Thiên, lại dập đầu thỉnh an nói: "Nô tài là Tiểu Liên Từ, thủ lĩnh nội giám của Khâm Nhân cung, xin thỉnh an Đoản Hoa phi nương nương" "Nô tỳ là Hà Linh Lung, cung nữ quản sự của Khâm Nhân cung, xin thỉnh an Đoản Hoa phi nương nương".

Tổng Ý Thiên lặng lẽ quan sát. Tiểu Liên Từ còn khá trẻ, chỉ ước chừng hai mươi, thân mình nhỏ gầy nhưng mặt mũi trông rất hiền lành lạnh lợi, còn Hà Linh Lung cũng đã ngoài ba mươi, bộ dáng đoan trang lễ độ. Nhấp một ngụm trà, nàng khoan thai khoát tay: "Miễn lễ, các người đứng cả lên đi"

Nàng đưa mắt về phía Tâm Liên ra hiệu, nàng ấy lập tức bước lên, tay cầm hai túi bạc đưa cho Tiểu Liên Từ và Hà Linh Lung cười: "Đây là chút tâm ý gặp mặt của nương nương ta tặng các thái giám và cung nữ làm việc trong Khâm Nhân cung, mong từ nay về sau các người sẽ làm việc hết mình, trung thành với nương nương".

Trước sau, Tổng Ý Thiên vẫn một mực im lặng, chỉ có Tâm Liên đứng ra thay nàng trò chuyện với đám người đang quỳ xuống trước mặt. Nàng không muốn nói nhiều, từ khi mới lọt lòng đã sống trong cung cấm, Tổng Ý Thiên đã biết rõ rằng với đám người hầu, lần đầu tiên gặp mặt bắt buộc phải thị uy, sau đó mới theo thời gian mà dần dần đối xử, bởi nếu không làm chúng dè chừng ngay từ đầu rất có thể sau này sẽ phát sinh ra tâm tưởng sai trái, và sự im lặng chính là thứ làm họ chùn bước. Và lại, nàng một thân một mình bước tới Phấn quốc không thân không thích, không có sự hậu thuẫn, chỉ có đám người hầu cận trung thành mới có thể giúp nàng yên ổn ẩn mình trong hậu cung đầy rẫy những âm mưu hiểm độc.

Sau hết một tuần trà mà vẫn không có ai lên tiếng, Tổng Ý Thiên đặt tách trà bằng sứ cẩn ngọc xuống, chậm rãi đứng lên cất giọng băng quơ: "Các người cũng biết, ta là công chúa tới từ Trịnh quốc hoàng cung, chưa hiểu biết cũng như chưa quen thuộc với cuộc sống cũng như cách đối nhân, hành xử ở nước Phấn. Duy chỉ có một điều mà ta nghĩ rằng ai cũng biết rõ, là cho dù là quốc gia nào, triều đại nào, thì muôn triều hậu cung luôn chỉ có một hình dạng méo mó, chứa đầy những đen tối cũng như hủy hoại cuộc đời của những nữ nhân sa vào đây".

Nàng liếc xuống dưới, quét mắt nhìn một lượt rồi mở miệng: "Quan trọng nhất, việc ta muốn làm đầu tiên khi tới đây chính là muốn nói với các người rằng, mục đích ta tới đây không phải là để tranh sủng, không phải là để lấy lòng quân vương. Chắc một số người trong các người cũng đã nghe được chuyện xảy ra ở Thanh Vân điện sáng nay...". Nàng thấy đầu họ cúi ngày càng thấp, khóe miệng khẽ dâng lên.

"Như các người đã nghe thấy, hoàng đế đối với ta không hề có chút hảo cảm, trong ngày đại hôn thậm chí trước mặt toàn bộ bá quan văn võ cùng hậu cung phi tần ra tay với ta, như vậy có nghĩa là gì? Nhưng ta cũng không quản chuyện đó, bởi ta chính là bị ép tới đây, và điều duy nhất ta muốn làm chính là trở thành một phi tử thất sủng, vô hình bình an cả đời không tranh không đoạt. Như vậy nếu theo một người chủ tử như ta, các người chẳng những không bao giờ có được vinh quang mà thậm chí còn bị người ở các cung khác coi thường, hạ nhục, ta cũng không thể đứng ra bảo vệ các người. Các người có thể chấp nhận việc đó sao?". Tất cả cung nữ và thái giám đồng loạt quỳ sụp xuống hô: "Chúng nô tài không dám"

Tâm Liên nghe vậy lập tức tiếp lời: "Các người đã nghe nương nương nói rồi đấy. Nếu có kẻ nào muốn hầu hạ một chủ tử khác tốt hơn, không phải ở trong Khâm Nhân cung cúi đầu mà sống thì lập tức tiến lên, nương nương không hề trách phạt, sẽ thưởng bạc và an bài tới cung khác làm việc"

Tổng Ý Thiên đứng đó chờ đợi. Nàng không phải là muốn đuổi hạ nhân đi, mà là muốn giữ lại những người nàng có thể tin tưởng, bầu bạn và trung thành với nàng, cũng như nha đầu Tâm Liên kia vậy. Trong cung có điều gì mà không phải cần thận? Dùng không đúng người, chắc chắn nàng sẽ phải trả giá đắt, nhỏ thì một vài tai họa, tội lỗi giáng xuống, bằng không sẽ là cả tính mạng, cả cuộc đời yên bình mà nàng mong đợi.

Không một ai dám lên tiếng, một số len lén đưa mắt nhìn nhau, Tổng Ý Thiên cùng Tâm Liên vẫn kiên nhẫn chờ đợi. Cuối cùng, một tên thái giám run rẩy bò về phía nàng, dập đầu lia lịa: "Đoản Hoa phi nương nương, không phải là nô tài bất trung với nương nương, mà là ca ca... à không, là mẫu thân của nô tài ở quê bệnh trọng, không thể không có bóng lộc dôi dào để gửi về chạy chữa! Xin nương nương thứ tội, nương nương thứ tội!". Ngay lập tức, hai tên thái giám và ba cung nữ khác cũng nhất tề tiến tới dưới chân Tổng Ý Thiên, dập đầu liên hồi: "Chúng nô tỳ bất tài, chỉ sợ không thể hầu hạ nương nương thật tốt, nô tỳ, nô tỳ... xin nương nương tha tội, xin nương nương tha tội!"

Tổng Ý Thiên khẽ nghiêng người tránh ra một chút, lạnh nhạt nói: "Là ta không lưu nổi, chăm lo được cho các người. Tâm Liên, thưởng bạc rồi đưa họ

ra ngoài. Chắc thái giám của phủ nội vụ dẫn đường tới đây vẫn chưa đi xa đâu, các người nói với hắn là ta không quen người đông náo nhiệt, bảo hắn an bài tới chỗ khác là được".

Tâm Liên nghe nàng nói, lôi từ trong túi gấm ra sáu đỉnh bạc thảy cả xuống trước mặt đám người kia: "Các người còn không mau lui hết ra!"

Chờ cho sáu tên thái giám cung nữ kia ra ngoài hết, nàng hít một hơi nhẹ nhàng mở miệng: "Được rồi, đứng cả lên đi. Các người giờ đây chọn ở lại Khâm Nhân cung, đã là người của ta rồi. Ta cũng mong các người hiểu được cái đạo quân thần, nhưng ta cũng không muốn coi các người là đám tiểu nhân hạ đẳng. Chủ nhân chỉ yên ổn khi có tay chân trung thành làm được việc, còn nô tài cũng chỉ sống tốt nếu hầu hạ được chủ tử tốt. Các người hết lòng, ta đương nhiên sẽ đối tốt với các người".

Hà Linh Lung quỳ xuống nói: "Nô tỳ quyết một lòng với nương nương, tuyệt đối trung thành, không thay lòng đổi dạ". Những người còn lại cũng đồng loạt thưa: "Chúng nô tài quyết một lòng với nương nương!"

Tổng Ý Thiên cũng đã hơi mệt, căn dặn bọn họ lui xuống chuẩn bị bữa tối nhưng không quên giữ Hà Linh Lung và Tiểu Liên Từ lại gặp mặt riêng trong tấm điện.

Tâm Liên cùng Tiểu Liên Từ xách vác, sắp xếp tư trang đồ đạc của nàng ổn thỏa, còn mình thì dựa vào Hà Linh Lung bước vào tấm điện. Hà Linh Lung chu đáo dựng chiếc gối nhồi lông chim và hạt châu tròn cho Tổng Ý Thiên tựa lưng, thấy vậy, nàng ngồi xuống ôn hòa hỏi: "Hà cung nhân làm việc quả là chu đáo, chẳng hay đã sống trong cung được bao lâu, trước đây đã từng hầu hạ qua chủ tử nào?"

Hà Linh Lung càng cúi thấp đầu, vội thưa: "Nương nương xin cứ kêu thẳng tên của nô tỳ, nô tỳ quả thực không dám nhận". Tổng Ý Thiên càng ưng ý, cười nhẹ: "Chẳng là Hà cung nhân vốn hơn tuổi ta, cách nói năng, hành sự lại có phần giống với nhũ nương của ta ở Trịnh quốc nên ta cũng lấy làm thân quen, đối xử cũng phải lễ độ một chút". "Xin nương nương hãy gọi thẳng tên nô tỳ cho đúng tôn ti, khỏi cho người ngoài nói Khâm Nhân cung chúng ta không hiểu phép tắc. Vả lại..." Hà Linh Lung ngược nhìn nàng, chân thành nói: "Như vậy nô tỳ thấy vừa hay lại có thể thân thiết hơn"

Tổng Ý Thiên gật đầu đỡ nàng ta dậy "Được, Linh Lung". Hà Linh Lung lập tức mỉm cười nói: "Bẩm nương nương, nô tỳ bảy tuổi vào cung, năm nay đã ba mươi lăm tuổi. Trước kia nô tỳ chỉ là một cung nữ quét dọn ở Thượng lâm uyển, may mắn được Chung Uy thái phi khi ấy là Uy quý tần nhận về làm tỳ nữ. Nay thái phi đã theo con trai tới Lĩnh Nam, nô tỳ được phân phó tới đây hầu hạ nương nương".

Tâm Liên đang sắp xếp đồ đạc cùng Tiểu Liên Từ bèn huých tay hắn tình nghịch hỏi: "Vậy người thì sao a? Năm nay bao nhiêu tuổi rồi?". Tiểu Liên Từ cúi xuống hồ hồ nói: "Nương nương, nô tài năm nay mười chín tuổi, theo người chủ là tổng nội giám nội vụ phủ Tổ Đình vào cung từ lúc mới ba tuổi, làm việc trong nội vụ phủ từ đó đến nay mới được điều tới hầu hạ ở Khâm Nhân cung ạ". Tổng Ý Thiên hiểu kì hỏi: "Tiểu Liên Từ, người mười chín tuổi mà đã có bản lĩnh trở thành thủ lĩnh thái giám của một cung, quả là hiếm có".

Tiểu Liên Từ mặt tái đi, vội hốt hoảng quỳ xuống dập đầu liên tục: "Nương nương, là do chủ của nô tài đã đề bạt lên với đại thái giám Trình Thọ bên cạnh hoàng thượng. Qua quan sát ông ấy cũng hài lòng nên đã chấp nhận đề nô tài trở thành thủ lĩnh thái giám Khâm Nhân cung, tuyệt đối không phải là nô tài nhờ cậy dựa dẫm mà lọt vào bên cạnh nương nương đâu. Tiểu Liên Từ nguyện lấy đầu ra đảm bảo với người!"

Tổng Ý Thiên thấy bộ dạng như vậy, lại nghĩ gương mặt hắn hiền lành chất phác, trông lại có phần hơi trẻ con, nhìn hắn vừa rồi dọn dẹp với Tâm Liên cũng có thể nhận ra hắn làm việc đến nơi đến chốn, tay chân lanh lợi được việc, thật cũng không phải hạng bụng dạ thâm sâu gì, có thể từ từ quan sát.

Nàng đứng dậy, nhẹ nhàng đỡ hắn đứng lên: "Thôi được rồi, ta cũng không có ý đó. Bất quá ta vừa mới chân ướt chân ráo bước vào hậu cung này, nên đành phải cẩn thận một chút thôi. Còn nữa, người chính là muốn dọa chết chủ tử từ người sao, tính đập bẻ đầu rồi bắt ta dọn dẹp hả?". Mọi người nghe vậy liền cười phá lên, Tiểu Liên Từ vừa sợ lại vừa bị chọc cười, mặt mày đỏ ửng lên như gấc chín.

Nàng mỉm cười, đột ngột bảo: "Linh Lung, giúp ta coi bỏ mũ tân nương".

Khi mũ hi được nhắc xuống, hi khăn cũng theo đó dôi đi để lộ một dung nhan tuyệt sắc, là đôi mắt sâu không thấy đáy, long lanh như làn nước hồ mùa thu gọn sóng, là chiếc mũi nhỏ thanh tú cùng bờ môi căng mọng đỏ thắm như cánh hoa hồng và đôi má ửng hồng liêu yếu đào tơ nổi bật trên làn da trắng trong như tuyết. Nàng để ý đến vẻ mặt của Linh Lung và Tiểu Liên Từ, khẽ hỏi: "Các người bắt ngờ lắm đúng không?"

Tiểu Liên Từ cúi đầu, mặt vẫn còn hơi đỏ: "Nương nương đúng là mỹ mạo tuyệt sắc. Nô tài khi trước làm việc ở nội vụ phủ cũng chỉ là một tay chạy việc quản lý kho, chưa được diện qua nhiều nương nương tiểu chủ, nhưng không một ai mà nô tài từng nhìn thấy lại xinh đẹp được như nương nương". Tâm Liên thích chí vỗ vỗ Tiểu Liên Từ cười hi hi: "Đương nhiên! Chủ tử nhà ta chính là xinh đẹp như thế đấy"

Linh Lung đã bình ổn lại sắc mặt, tiến lại gần nhỏ giọng: "Nô tỳ có điều không nên nói... Trong cung khắp nơi đều đồn thổi là dung mạo của nương nương không được..." "Phải, là nhan sắc xấu xí, dung mạo tầm thường", Tổng Ý Thiên lạnh lùng nói: "Chẳng phải họ đã nghe được những điều họ luôn muốn nghe ư?". Linh Lung trầm ngâm một lát, sau đó gật đầu cười: "Là nương nương sáng suốt"

Rốt cuộc thu dọn xong, nàng dặn dò Tiểu Liên Từ đi điều tra thân thế của các cung nữ thái giám còn lại và Tâm Liên xuống dưới đó làm quen và để ý giúp nàng, cũng là đi chuẩn bị ổn thỏa mọi thứ cho đêm tân hôn đợi Hứa Dĩ Phàm tới. Lúc này, Tổng Ý Thiên mới có thời gian nghỉ ngơi, ngả lưng xuống sạp mềm, nàng hỏi Linh Lung những nghi vấn trong lòng.

"Linh Lung, có điều ta muốn hỏi, Vũ Triều đế vẫn chưa lập hoàng hậu ư?". Nàng ta giật mình tỏ vẻ khó hiểu nói: "Dạ phải, hoàng thượng vẫn chưa lập hậu. Chuyện này quả vẫn làm thái hậu và các triều thần đau đầu lắm phen từ khi người đăng cơ cho tới tận bây giờ"

Chính Tổng Ý Thiên cũng cảm thấy kì lạ. Nếu hoàng đế là trụ cột của một đất nước, thì hoàng hậu lại chính là trụ cột của chốn cung đình. Tự cổ chí kim, mỗi khi có một vị hoàng đế đăng cơ, triều đình ngay lập tức cũng sẽ chọn ra một nữ tử quyền quý trở thành quốc mẫu, giương như chưa bao giờ có

ngoại lệ. Nhưng Vũ Triều đế lên ngôi từ năm mười bảy tuổi, đến nay cũng đã được bốn năm, ấy vậy mà bảo tọa hoàng hậu vẫn còn bỏ trống, quả là kì lạ. Nhưng nàng cũng thắc mắc rằng tại sao trong vòng bốn năm, các lão thần của triều đình chẳng lẽ lại không thể gây sức ép cho y, bắt y lập hoàng hậu sao?

Bản lĩnh của Vũ Triều đế quả là không thể nào coi thường. Có thể trấn áp triều đình, hành sự theo ý thích, lại dẫn dắt quốc gia thái bình thịnh trị, lập nên bao chiến công hiển hách khi mới hai mươi một tuổi. Hứa Dĩ Phàm đúng là một chiến thần thực thụ.

Thấy nàng im lặng hồi lâu, Linh Lung cất giọng hỏi: "Nhưng chuyện này... Phán quốc chưa có hoàng hậu, có lý nào các trù nương trên đường đưa nương nương về cung lại không nói cho người chứ? Lễ nào lại có kẻ giờ trò?". Nàng chậm rãi gật đầu. Chính việc đó sáng nay ở Thanh Vân điện đã khiến cho nàng sợ hãi một phen. Nếu lúc ấy nàng thốt ra hai chữ hoàng hậu ngay trước mặt thái hậu, hoàng đế và toàn thể triều đình hậu cung, chỉ e bây giờ đã bị đẩy thẳng vào lãnh cung vì dĩ phạm thượng rồi. Tổng Ý Thiên không ngờ lại có kẻ cao tay như vậy, có thể thu tóm toàn bộ các nữ quan cung nữ hầu hạ trong đoàn bồi giá.

Nàng thờ dãi mặt nói: "Linh Lung, ta chỉ mới vào cung chưa tròn một ngày mà đã có kẻ muốn hãm hại ta rồi. Thật không biết phải như thế nào ta mới có thể yên bình sống trong hoàng cung đây". "Nếu nương nương còn điều gì vướng bận có thể nói cho nô tỳ, nô tỳ sẵn sàng lắng nghe"

Tổng Ý Thiên không nhìn nàng ta, hờ hững cất lời, thần trí nàng như đang trở ngược lại với những hồi ức xưa kia: "Ta sinh ra, mẫu phi đã vì chịu tội mà chết, khiến phụ hoàng căm ghét, lại trở thành trò trút giận, mua vui cho những phi tần thù ghét mẫu phi ta. Ta chưa bao giờ được ăn một bữa ăn sáu món theo quy chuẩn dành cho công chúa, chưa bao giờ được khoác lên những bộ cung trang thêu đầy chỉ vàng cước bạc ngọc quý mà các tỳ muội ta hay mặc, cũng chưa bao giờ sống ở một nơi tốt như thế này, có nhiều kẻ hầu người hạ chăm lo, chỉ có mình nha đầu Tâm Liên và một người nữ mẫu già cùng ta chịu khổ"

Từng kí ức của những năm tháng ấy hiện ra, khiến Tổng Ý Thiên bất thần tự hỏi tại sao nàng lại chịu đựng được lâu đến như thế, nhiều đến như thế. Sống mũi nàng cay cay: "Linh Lung, chịu khổ mười mấy năm trời, ta chỉ ước sao ta không phải là công chúa sống trong cái hoàng cung lạnh lẽo ấy, ta chỉ ước sao ta có thể như những nữ nhân bình thường, chạy nhảy dạo chơi vui vẻ, ở bên nam nhân mình yêu. Nhưng cuối cùng, ta lại bị gả tới đây, trở thành người của Vũ Triều đế, vì an nguy Trịnh quốc, vì phụ hoàng, cũng vì đích công chúa nước Trịnh. Không vì yêu hoàng đế mà tới đây, cũng không vì vinh hoa phú quý hay quyền lực mà tới, bởi thế, ta không muốn đi tranh sủng, không cần thánh sủng. Ta chỉ muốn một mình yên bình tĩnh lặng cả đời mà thôi" Có lẽ đối với nàng, hai chữ bình yên ngàn vạn lần đáng quý.

Nàng quay đầu lại, nhìn thẳng vào mắt Linh Lung: "Ở thâm cung đáng sợ này, ta không biết phải tin ai, cũng không biết có thể tin được ai, kể cả người nữa. Linh Lung, người cho ta một lời khẳng định, ta có thể tin được người hay không?"

Lần này Linh Lung không dập đầu, cũng không quỳ xuống. Nàng ta đứng thẳng trước sạp, nắm chặt lấy tay Tổng Ý Thiên. Nàng thấy ánh mắt nàng ta lóe lên một tia kiên định: "Được hầu hạ người là cái phúc của nô tỳ. Người không phải là chủ tử đầu tiên, lại không phải là người duy nhất nô tỳ phục vụ. Nhưng nô tỳ đã tới đây hầu hạ nương nương, được nương nương tin tưởng thì sẽ hết mình, dốc hết sức lực, giao phó tính mạng mình vào tay người. Hà Linh Lung xin thề, tuyệt đối trung thành với Đoàn Hoa phi nương nương".

Tổng Ý Thiên cũng đứng dậy, song song với nàng ta, rút cây trâm bạch ngọc trên tóc xuống: "Được, cả ta và người đều nhớ lấy cuộc trò chuyện hôm nay. Đây là cây hi trâm hồi môn mà thái hậu Trịnh quốc đã ban cho ta, người hãy giữ lấy làm tín vật giữa ta và người, vừa hay sau này có chuyện gì xảy ra, người còn có chút vốn liếng sống qua ngày". "Nương nương, nô tỳ..." "Người nhận lấy cho ta"

Bốn mắt nhìn nhau rất lâu, rồi Linh Lung đưa tay nhận lấy cây trâm: "Từ nay, Hà Linh Lung này là người của Đoàn Hoa phi nương nương và sẽ mãi là người của nương nương"

Tổng Ý Thiên chậm rãi gật đầu, nặng nề mở miệng: "Bây giờ, ta ngồi đợi Hứa Dĩ Phàm tới tân hôn"

Bạn đang đọc truyện *Tịch Mịch Thâm Cung Phi Đế* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 5: Vũ Triều đế (1)

Nhưng đêm đó, y không tới.

Đại thái giám Trình Thọ tới thay y thông báo: "Đoàn Hoa phi nương nương, đêm nay hoàng thượng đột nhiên không khoẻ, không thể đến động phòng hoa chúc cùng người. Mong nương nương đừng lưu tâm buồn phiền, hãy cứ đi nghỉ sớm đi ạ"

Tổng Ý Thiên lạnh nhạt gật đầu, ngực cảm thấy hơi nghèn nghẹn, liếc nhìn Tâm Liên, nàng ta lập tức cầm một đỉnh bạc đưa cho Trình Thọ cười nói: "Trình đại công công, đây là chút tâm ý của Đoàn Hoa nương nương, mong ông nhận giúp. Nương nương vừa mới vào cung, sau này vẫn còn cần chỗ công công lưu ý giúp chủ tử nhà ta"

Trình Thọ cười híp mắt hướng nàng đa tạ: "Nương nương, nô tài nhất định sẽ làm việc hết mình, đa tạ tâm ý của nương nương. Vậy nô tài cáo lui ạ"

Chờ hắn lui ra, Tâm Liên ái ngại nhìn nàng nhỏ giọng: "Nương nương, ngay đêm động phòng, hoàng thượng người lại không đến liệu có ý gì?". Nàng

cười nhạt. Có ý gì ư? Y không tới, một là để khẳng định với nàng rằng y vốn không hề để nàng vào trong mắt, nếu có cảm tình với y thì đừng si tâm vọng tưởng nữa, hai là để khẳng định với triều đình cũng hậu cung rằng cuộc liên hôn này hay Tổng Ý Thiên năng, rốt cuộc với y đều chẳng có gì liên quan.

Có lẽ y làm như vậy cũng chính là để hạ nhục nàng, một nữ nhân mà y căm ghét đến độ chỉ hận không thể giết ngay tức khắc, khiến cho Tổng Ý Thiên trở thành trò cười trong mắt toàn thể hoàng cung, bàn dân thiên hạ. Hứa Dĩ Phàm quả thực rất thông minh, một mũi tên của y có thể trúng nhiều cái đích như vậy, nàng bật cười, tiền pháp thực giỏi.

Nàng không nhìn Tâm Liên, chỉ bằng quơ trả lời, trở lại bên giường lớn: "Không cần quản y. Y làm như vậy vừa hay biến ta trở thành một kẻ vô giá trị, một vương phi vừa mới rước về đã thất sủng, các phi tử kia tuy cười nhạo, phỉ báng ta nhưng sẽ không còn coi ta là một mối đe dọa nữa. Như vậy chẳng phải ta sẽ được sống cuộc đời an tĩnh hằng mong muốn hay sao? Ngay từ đầu, đây đã là một cuộc hôn nhân không có chân tình, há phải mong đợi điều gì tốt đẹp từ hoàng thượng của chúng ta?"

Đúng, ngay từ đầu đã không có tình yêu, hà tất phải mong đợi ngọt ngào từ y, hưởng chi, y là kẻ vô tình, và nàng cũng là kẻ đã đánh mất đi hy vọng vào chữ "tình".

Linh Lung bên cạnh từ đầu chí cuối không cất lời đột nhiên lẩm nhẩm: "Hôm nay là đêm trăng ngày mười ba... Phải rồi" Tổng Ý Thiên cảm thấy có chút kì lạ, hỏi: "Linh Lung, sao thế?". Linh Lung đến bên cạnh nàng, nghiêm túc nói: "Không biết đã có ai nói với nương nương chưa, nhưng đây vốn là bí mật hoàng cung, không thể tiết lộ ra ngoài. Thân thể của hoàng thượng đúng là có điều kì lạ. Có lẽ nương nương chưa nghe nói là bởi vì nếu người đào hôn trên đường rước dâu từ Trịnh quốc tới, e rằng sẽ bị lộ ra ngoài, trở thành điểm yếu của hoàng thượng cũng như Phán quốc"

Phán quốc Vũ Triều đế Hứa Dĩ Phàm là đích hoàng tử do chính Mạnh hoàng hậu thân sinh, cũng là con trai thứ 2 của tiên hoàng Long Tự. Được ba tuổi, đích hoàng tử theo quy định của tổ tông được đưa ra ngoài cung sống ẩn dật ở các doanh trại trên thảo nguyên, rèn luyện thể lực cũng như tính tự lập tự cường của những nam nhân xuất thân bộ tộc du mục, cho đến năm tám tuổi mới trở về hoàng cung lập thành thể tử, chuẩn bị tiếp quản giang sơn. Cũng chính năm đó khi mới tám tuổi, y lần đầu tiên theo vô ngựa phụ hoàng xuất chinh tham chiến. Dù còn nhỏ tuổi, nhưng bản lĩnh của thể tử không hề thua kém bất kì viên mãnh tướng nào. Y mười tuổi đã đứng bên Long Tự để trên bàn nghị sự, mười một tuổi còn tỏ rõ tài thao lược, góp mưu tính kế như thần, giúp Long Tự dễ dàng thắng chiếm được ba châu từ Khương quốc, khiến tiên đế vô cùng mừng rỡ, triều thần thần phục, đất nước đã chọn ra được người tài để ngôi vào ngôi báu.

Mười bốn tuổi, chàng thiếu niên thân mặc giáp đen lấp lánh ánh vàng óng ả, tay cầm cây thương thân chinh cầm bốn trăm tinh binh thâm nhập thành Phủ Đan đốt cháy kho lương thảo của quân địch, mái tóc đen dài được cột lên cao càng tôn lên vẻ phóng khoáng nhưng oai phong, tuấn lãng nhưng lạnh lùng của vị thể tử trẻ tuổi. Quân Phán xông vào Phủ Đan thành, không ngờ lại trúng kế diệu hổ ly sơn của địch, bốn trăm tinh binh bị quân trong thành tiêu diệt sạch, còn hai vạn kỵ binh và bộ binh ở phía sau cũng bị vây đánh, tổn thất vô cùng lớn.

Long Tự dễ dàng tức giận, lập tức phái mười lăm vạn đại quân thân tốc trong vòng bốn ngày san phẳng thành Phủ Đan, tìm kiếm thể tử. Khi Phán quân chiếm được thành, tuyết phủ dày mười tấc, dưới mặt đường đầy tuyết thỉnh thoảng lại lộ lên những mũi kiếm nhọn hoắt đỏ tươi, một vài mũi tên gãy vụn, quang cảnh tiêu điều đáng sợ chẳng khác nào địa ngục Tu La.

Giữa nền tuyết trắng xóa là một hồ nước nhỏ nhỏ bốc hơi nóng nghi ngút, khi quân sĩ kinh hãi tìm tới nơi, Hứa Dĩ Phàm đang thò ra từng bọt khí nhỏ nhoi yếu ớt, thấp từ nhất sinh. Sau khi được đưa về hoàng cung, các thái y thậm chí còn kinh hãi hơn, bởi thể tử sau gần năm ngày đêm bị chôn vùi trong hơn mười tấc tuyết lạnh vẫn còn sống. Y đã vận hết toàn bộ nội lực cùng khí huyết của mình tạo ra hơi nóng để giữ thân nhiệt mà không biết rằng, nó đã làm ảnh hưởng đến nguyên khí của y, chỉ muộn một canh giờ nữa là tính mạng y đã không còn giữ nổi.

Hứa Dĩ Phàm năm mười bốn tuổi, đại bại thành Phủ Đan, được cứu sống, nhưng thân thể của y, nhiệt khí và hàn khí luôn luôn xung khắc tồn tại.

Tổng Ý Thiên thâm kinh ngạc. Bị hỏa và băng cùng lúc giày vò nguyên khí, nếu là người bình thường chắc chắn chẳng mấy chốc mà bỏ mạng.

"Đặc biệt, những đêm trăng tròn hàn khí lớn, hoàng thượng cũng thường xuyên tránh mặt, vì nhiệt lượng trong cơ thể bị hàn khí xung công, ngay cả tóc cũng sẽ chuyển sang màu trắng. Nương nương, chính là đêm nay, thập tam nguyệt". Linh Lung từ từ kể lại cho Tổng Ý Thiên và Tâm Liên nghe. Nàng gần như không thể tin được, tại sao lại con người ấy lại có thể sống sót đến tận bây giờ chứ?

Nàng tuy y thuật không xuất chúng, nhưng từ nhỏ đã cùng Dương Triệt bồi thân y Hinh Dĩ Quả làm sư phụ nên hiểu rõ, Hứa Dĩ Phàm chẳng khác nào đã luyện được thành dị nhân, khí lực hoàn toàn khác hẳn người bình thường. Thảo nào khi nàng đứng gần y ở Thanh Vân điện lại cảm nhận được một luồng khí bức người kì lạ. Nếu không phải do Linh Lung đã sống trong cung rất lâu chính miệng kể ra với nàng, nếu kẻ đó không phải là hoàng đế Hứa Dĩ Phàm, chiến thần trị vì Phán quốc đã hơn bốn năm thái bình thịnh trị thì nàng đã chắc chắn câu chuyện đó chỉ là một truyền thuyết cổ xưa, rằng vị thể tử đó thực ra đã chết. Nàng nhẹ nhàng hỏi: "Chuyện này có nhiều người biết không?"

Linh Lung khẽ gật đầu cung kính: "Mọi người sống trong cung đều biết, nhưng chỉ dừng lại trong cung cảm thôi, bên ngoài cung tuyệt không biết gì cả, trong nhân gian chỉ coi đó là một đoạn thần thoại để kể cho con trẻ về mệnh thiên tử của hoàng thượng thôi. Hoàng thượng cũng phong toả tất cả tin tức, những quốc gia khác hoàn toàn không hề biết một chút gì thừa nương nương".

Tổng Ý Thiên nhắm mắt về đã biết, bảo Tâm Liên và Linh Lung hạ đèn đi ngủ. Không sai, không biết y đã dùng cách gì mà tin tức lại được bảo mật tốt đến như vậy. Trịnh quốc chỉ cách Phán quốc một thung lũng nhỏ, trước khi được gả tới nước Phán, Dương Triệt còn nói với nàng rằng phụ hoàng thậm chí từ lâu đã cài một số thân tín vào Phán quốc cung, ấy vậy mà vẫn không hề có gì được truyền ra, chưa từng có ai biết thì ra hoàng đế Phán quốc thân thể lại mang bệnh lạ. Hứa Dĩ Phàm quả là lợi hại.

Tầm điện tối đi, Linh Lung và Tâm Liên cúi đầu đi ra ngoài, chỉ còn hai cây nến hoa chúc bên giường vẫn còn cháy, khiến cả không gian như ngập trong bầu không khí mị hoặc thần tiên. Qua ánh nến bập bùng, hai chữ hi đồ thất, bên dưới có một đôi uyên ương quấn quýt vui đùa trở nên sống động lộng lẫy. Nàng cứ ngồi đó trên chiếc giường phủ ga gối đỏ tươi lấp lánh sắc màu của chỉ vàng chỉ bạc.

Tổng Ý Thiên chợt nhớ tới khi hoàng nhị ca của nàng kết hôn, chạy tới nhờ nàng kết cho một chuỗi kết ngọc bởi tay nghề nàng rất tốt. Lúc ấy nàng giờ chuỗi ngọc tình xảo lên, ngây thơ hỏi: "Hoàng huynh à, muội xem bản vẽ huynh đưa tới rồi, làm cũng làm rồi, nhưng cái này chính là làm sao để đeo? Nó có tới hai khâu cổ để đeo, mà chỉ có một dây treo ngọc bội thôi". Huynh ấy lại cười hi hi bế nàng lên, cầm chuỗi kết ngọc vui vẻ nói: "Đêm nay ta sẽ để cái này ở dưới gối của nhị hoàng tẩu muội, rồi khi nàng ấy lật gối hi tìm ra, cả hai ta cùng đeo vào uống rượu giao bôi, hạnh phúc cả đời"

Nàng thử lật chiếc gối hi lên, không tìm được hơi mắt tự nhiên. Trên màu đỏ mệnh môn của tấm chăn hi là một chuỗi kết ngọc xanh biếc mượt mà, tuy đơn giản nhưng lại được làm từ một khối bích ngọc hoàn chỉnh được chạm khắc thủ công vô cùng tỉ mỉ, tay nghề quả là diệu nghệ, phải là một điêu khắc sư nổi tiếng mới có thể tạo ra những đường nét mềm mại đến nhường này. Ha, lẽ bộ thật là có lòng rồi.

Bỗng có tiếng động nhỏ, cánh cửa sổ khẽ hé ra đưa hương thơm của hoa quế say nồng vào tấm điện. Tổng Ý Thiên nhẹ nhàng đứng dậy, khoác lên mình chiếc áo voan màu hồng nhẹ tiến đến, hai tay khẽ đẩy cánh cửa ra. Nàng đứng dựa vào khung cửa gỗ nâu trầm nhìn ra ngoài màn đêm, cả Khâm Nhân cung bên ngoài không còn ánh đèn nào còn sáng, bởi nàng đã dặn không cần để đèn ở cửa cung.

Gió đưa hương quế ấm áp luồn qua mái tóc dài xoã tung như làn sóng, vương vấn lưu lại trên chiếc cổ cao của nàng như một bàn tay lành lạnh vui đùa trên ghẹo, lại phả vào khiến mắt nàng có chút cay cay. Chiếc mũi nhỏ nhắn của nàng hơi động, hít vào mùi hương nồng nàn của đêm khuya tĩnh mịch, môi anh đào đỏ mọng bỗng về lên một nụ cười tuyệt đẹp, nụ cười thuần khiết không lẫn dù chỉ một chút tạp niệm, giả dối. Nàng cứ mãi nhìn về phía xa xăm, bóng hình mỹ lệ của nàng chìm trong bóng tối và cái im lặng của hoàng cung nguy nga lộng lẫy. Người ta bảo, hồng nhan thường bạc mệnh. Nhan sắc tuyệt mỹ có thể khuynh quốc đảo thành, khiến mọi nữ nhân đều phải ghen tị này, cả đời nàng chẳng muốn ai hay.

"Rầm!" Hai cánh cửa sổ nhỏ đóng sầm lại trước mắt Tổng Ý Thiên, một cơn gió lạnh buốt lùa tới như cuốn lấy cả căn phòng. Ánh nến tắt phụt, nàng hơi co mình lại. Trong bóng tối, nàng thấy hai giá nến bên cạnh đầu giường vẫn toả ra những tia khói thơm nhỏ nhỏ hiu hắt, chân nến mới cháy được hơn nửa đã phải lạnh đầu. Khi nàng mới chớm tuổi xuân thì, tò mò như thế nào mới là đêm động phòng hoa chúc, nhũ mầu đã lo lắng dạn đi dạn lại nàng: "Công chúa, người nhớ lời nhũ nương, nhất định phải nhớ kĩ. Sau này trong đêm tân hôn với mặc phò, người phải giữ sao cho nến không được tắt. Tương truyền, nếu bắc nến cháy hết không còn chút nào trong đêm động phòng, phu thê sẽ được hạnh phúc cả đời, bên nhau đến đầu bạc răng long"

Bất giác, trong lòng Tổng Ý Thiên tràn ngập cảm giác xót xa, chân cũng không tự chủ chạy về phía giá nến tìm cho ra cây nến đánh lửa. Tìm một hồi lâu cuối cùng thấy, nhưng thấy rồi nàng lại có cảm giác nực cười.

Thì ra nàng vẫn là đề ý như vậy.

Cứ tưởng nàng đã vứt bỏ hết những giấc mộng ngọt ngào về đêm tân hôn của những nữ nhân bình thường trong thiên hạ. Thì ra là nàng muốn bỏ, nhưng nàng vẫn mong.

Mong có một người có thể vì nàng mà tới tận cửa, ra mắt gia phụ, đưa sính lễ cầu hôn. Mong có một người trong ngày tân hôn bế nàng qua chầu than rực lửa như phong tục ở Trịnh quốc. Mong có một người trong đêm động phòng vì nàng chuẩn bị một chuỗi kết ngọc dưới gối, cùng nhau đeo ngọc uống rượu giao bôi. Mong có một người có thể cùng nàng giữ cho bắc nến có thể cháy hết cả đêm không bị dập tắt.

Mong người đó có thể cùng nàng hạnh phúc đến đầu bạc răng long.

Tổng Ý Thiên đặt cây nến xuống, chậm rãi nằm xuống giường.

Nàng chợt nghe thấy tiếng bước chân từ cửa tấm điện mỗi lúc một xa dần về phía chái tây, lại tăng hắng vang giữa đêm thanh tĩnh mịch. Theo mỗi nhịp bước nàng chìm dần vào trong giấc ngủ, hơi cười. Chắc là Tiểu Liên Từ bỏ dậy đi vệ sinh rồi.

Sáng sớm hôm sau, ngay từ canh tư Tổng Ý Thiên đã tỉnh dậy, đầu không khỏi có chút đau nhức. Tâm Liên lập tức bưng chậu rửa mặt súc miệng tiến vào, thấp giọng than: "Tối qua nương nương thức muộn, giờ đã dậy sớm thế này rồi sao? Sao người không ngủ thêm chút nữa?". Nàng cảm khẩn bồng lông cườ lau mặt, ngồi vào bàn trang điểm: "Không sao, ta có chút khó ngủ, có muốn cũng không ngủ lại được nữa. Sáng nay cũng phải đi Vĩnh Thọ cung thỉnh an thái hậu và diện kiến hậu cung, không thể không chuẩn bị trước một chút"

Ngay từ hôm qua, nàng đã dặn dò Tâm Liên chuẩn bị bột than tre tán nhuyễn để bôi lên làn da. Linh Lung bước vào, tay bê khay xếp đầy hũ, bình khám vàng ngọc lấp lánh, hướng Tổng Ý Thiên thỉnh an: "Nương nương an hảo". Nàng gạt đầu ra hiệu: "Bắt đầu được rồi"

Cả Tâm Liên và Linh Lung đều xúm vào giúp nàng chuẩn bị. Nói là đi diện kiến hậu cung, nhưng Phán quốc thậm chí còn chưa có hoàng hậu, chỉ có sáu phi tần tất cả, kể cả nàng cũng chỉ có hai vị tòng nhất phẩm phi đứng đầu hậu cung, còn lại là hai tòng nhị phẩm tần, hai chính tam phẩm quý nhân, một tòng tam phẩm thường tại và một ngũ phẩm canh y.

So với phụ hoàng của nàng, con số hậu phi này quả thật là quá ít ỏi. Hậu cung phi tần của Trịnh vương có tới gần hai trăm nữ tử, tứ phi trừ hiệu "hiền" và "quý" còn thiếu, vị trí tam phi cũng đầy đủ cả, rồi một loạt tước tần rồi quý tần, lại phải trên dưới năm mươi vị từ tòng tam phẩm quý nhân trở lên như chiêu nghi, thực nghi, thực viện, lương đệ, chưa nói tới những tiểu chủ chỉ được mưa móc một lần rồi phong bừa một tước hiệu... Nghĩ tới đó thôi là Tổng Ý Thiên đã thấy đau cả đầu.

Linh Lung đúng là người sống trong cung nhiều năm có khác, tay chân vô cùng khéo léo. Rất nhanh, làn da Tổng Ý Thiên đã được phủ lên lớp bột than tre, biến thành một màu xám xanh quý dị. Linh Lung vô cùng thức thời, tay múa thoăn thoắt vẫn cho nàng kiêu tóc kim lữ cầu kì, lại cài cả tán trâm vàng chuỗi ngọc, dựng cả một trụ lớn đặt chiếc bộ điều bằng vàng nạm trân châu lộng lẫy.

Tổng Ý Thiên mặc vào bộ váy lụa Khinh La màu đỏ rực do Tâm Liên tỉ mỉ lựa chọn, trên có thêu hoạ hoa mẫu đơn trăm cánh nở rộ trong ánh dương, một trâm viên chân trâu óng ả chạy dọc theo những đường viền tô đậm nét kiêu sa diễm lệ của chủ nhân. Phục sức xa hoa, trang phục lộng lẫy lại càng

làm nổi bật lên sắc da sạm đen nhợt nhạt, khiến nàng trông càng giống một phi tử bệnh yếu xấu xí.

Tổng Ý Thiên nhìn nữ nhân dị thường trong gương vui vẻ. Nha đầu Tâm Liên và Linh Lung này đúng là hiểu ý nàng, lại biến nàng trông như một con cóc khoác áo chim công vậy. Chỉ sợ nhan sắc này của nàng sẽ làm khuynh đảo hậu cung mất! Linh Lung đứng bên cạnh tủm tỉm nhìn nàng tỏ ý khích lệ: "Nương nương sáng suốt". Nàng gật đầu nhẹ nhàng bảo: "Lấy quạt tròn uyển nghi cho ta che mặt, diễn một chút trò vui". Tâm Liên đưa cây quạt, che mặt cho nàng cười khanh khách: "Che đi gương mặt đã hoá trang thành dáng quý này rồi thì nhìn thế nào cũng là một tuyệt đại mỹ nhân".

Tổng Ý Thiên nghe vậy cũng bật cười: "Lại nói năng lung tung rồi đấy, lúc nào chủ tử ngựoi cũng là một mỹ nhân. Đúng là ta vẫn luôn bao che cho nha đầu ngựoi quá mà" "Tâm Liên biết người lúc nào cũng yêu nô tỳ nhất mà, đầu nữ phạt nô tỳ đúng không" "Ngươi có tin ta phạt ngựoi ngay bây giờ không"

Linh Lung cười khỏ ngăn cản chủ tử các nàng đùa nghịch nhau: "Nương nương, nô tỳ vốn cứ tưởng người tính tình, ai ngờ lại có lúc cùng với tiểu nha đầu này đầu khẩu vậy chứ". Tổng Ý Thiên xua xua tay: "Từ nhỏ đã vậy rồi, Tâm Liên nói ta vài câu là ta sẽ lại không kim được hùa theo nàng ta một chút".

Ở bên ngoài, tiếng Tiểu Liên Từ gọi vói vào trong: "Nương nương, kiệu đã đợi ở trước Khâm Nhân cung rồi, người nên nhanh nhanh chuẩn bị đi ạ" "Được, ta ra đây". Tâm Liên cùng Linh Lung đỡ Tổng Ý Thiên bước ra ngoài tẩm điện. Trước cửa Khâm Nhân cung là một chiếc kiệu sáu người khiêng dành riêng cho phi vị. Khi còn ở nước Trịnh, tam công chúa nàng thậm chí còn chưa từng được ngồi ghế đỡ một lần nào chứ đừng nói tới kiệu sáu người khiêng, cảm giác quả là kì lạ. Nàng bước đến bên kiệu, Tiểu Liên Từ lập tức sai một tiểu thái giám cong người làm bàn đạp, nhưng nàng xua tay: "Ngươi không cần làm vậy, bản cung tự lên là được rồi".

Tổng Ý Thiên cùng Tâm Liên bước lên kiệu, theo sau là Linh Lung và Tiểu Liên Từ dẫn theo hai tiểu cung nữ Hương Nhi và Châu Nhi theo sau bồi giá. Cả đoàn người đi hồi lâu, rốt cuộc Tiểu Liên Từ cũng cất tiếng: "Nương nương, đã tới Vinh Thọ cung rồi"

Bạn đang đọc truyện *Tịch Mịch Thâm Cung Phi Đế* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 6: Vũ Triều đế (2)

Tâm Liên đỡ tay nàng xuống kiệu, Linh Lung cùng Tiểu Liên Từ cũng xúm lại đỡ lấy gấu váy lụa đỏ hồng rực rỡ ánh châu. Một cung nữ đã lớn tuổi, ăn mặc cũng có phần tôn quý hơn các tỷ nữ khác tới bên nàng, khom người hành đại lễ: "Nô tỳ Tắc Túc bên Thái hậu nương nương diện kiến Đoàn Hoa phi nương nương. Xin nương nương theo nô tỳ vào trong điện, Thái hậu và các vị nương nương, tiểu chủ đang đợi người bên trong."

Tổng Ý Thiên một tay cầm quạt tròn uyển nghi che mặt, một tay đỡ lấy Tắc Túc "Tắc Túc cô cô xin đừng đa lễ". Đã là thân tín bên cạnh Thái hậu, nàng không thể nào đắc tội được với vị cô cô này. Theo như thái độ của Thái hậu đối với nàng trong ngày đại hôn, có lẽ ngay lúc này, bà là người duy nhất trong hoàng cung đối nàng không hề phòng toan tính.

Nàng vừa tiến vào điện, lập tức có tiếng thái giám hô lên: "Đoàn Hoa phi nương nương giá đáo!". Hai cung nữ hầu môn cúi đầu vén lên tấm sa ngọc lấp lánh, Tắc Túc thưa: "Mời nương nương"

Chính giữa điện là Thái hậu Thượng thị đáng vẻ nhân nhả ung dung ngự trên bảo tọa bằng gỗ trầm ba trăm năm tuổi khắc phượng hoàng chín đuôi ngâm mười hai hạt bích ngọc lấp lánh. Dưới Thái hậu là hai hàng ghế bày dọc quanh bức tường điêu khắc tỉ mỉ tinh tế, chiếc ghế đầu tiên phía bên tay trái còn để trống. Sáu nữ nhân từ hai hàng ghế gần cửa chính điện đồng loạt quỳ một gối xuống hành lễ: "Chúng thần thiếp ra mắt Đoàn Hoa phi nương nương. Đoàn Hoa phi vạn phúc kim an, như ý cát tường".

Qua lớp vải mỏng manh mịn màng của chiếc quạt trắng, Tổng Ý Thiên đưa mắt nhìn những nữ tử dung mạo tươi tắn như hoa đang hành lễ dưới chân, miệng hơi cười nhân nhợt nói: "Các tỉ muội bình thân" "Tạ ơn Đoàn Hoa phi nương nương". Nàng bước lên lại quỳ xuống: "Thần thiếp Đoàn Hoa phi thỉnh an Thái hậu, Thái hậu thiên an".

Âm thanh tuy uy nghi nhưng êm dịu của Thái hậu cất lên: "Bình thân, mau đứng lên. Hôm qua ai gia đã nói với ngươi rồi, đừng xá xa xôi một nhọc không cần câu nệ lễ nghi, đại hôn thì đại lễ là được rồi, bây giờ cũng không cần làm khó bản thân nữa". "Tạ ơn thái hậu".

Nói rồi, Tổng Ý Thiên bám vào tay Tâm Liên đứng dậy, lại quay sang nữ tử ngồi bên phải bảo tọa của Thái hậu, đưa tay trái không cầm quạt đặt nhẹ trước ngực, nhún một gối hành bình lễ: "Thần thiếp Đoàn Hoa phi gặp mặt Lệ phi nương nương, sau này là tỉ muội trong nhà, còn cần nương nương chỉ giáo".

Tổng Ý Thiên chậm rãi hướng mắt nhìn nữ tử đang nhân nhả thương trà trước mặt. Nàng ta mình mặc y phục đồ rực may từ thứ lụa Thang Phi vô cùng quý giá của Trịnh quốc, ngay cả trong hoàng cung nước Trịnh cũng chỉ có không tới mười bộ. Màu đỏ rực rỡ đồ dài như thác, lại càng tôn lên làn da bóng mịn như bôi mật của mỹ nhân, khiến nàng ta lại càng thêm vẻ kiều diễm, như một đóa hoa mẫu đơn nở rộ.

. Quả đúng như phong hiệu, Lệ phi là một quốc sắc thiên hương, diễm lệ tột cùng. Mây cong lá liễu, đôi mắt dài yếu điệu phong lưu, môi nhỏ đỏ thắm căng mọng lúng liếng đa tình.

Lệ phi Chuẩn Hữu thị, tự My Hình năm nay vừa tròn mười tám tuổi, là đại tiểu thư của Đô đốc phủ, đích nữ của Chuẩn Hữu Tu Đạt tướng quân. Là kim

chi ngọc điệp của hào môn thế gia, ngay cả phong thái của nàng ta so với các nữ tử khác cũng thấp phần tôn quý.

Tổng Ý Thiên vẫn như cũ bình thản hành lễ, nhưng Lệ phi vẫn không có vẻ gì là muốn đứng lên đáp lại. Thái hậu có chút cau mày ho nhẹ. Chuẩn Hữu My Hình mới lạnh nhạt đứng lên, chạm tay nhún nhẹ gối tỏ ý chào: “Gặp mặt Đoàn Hoa phi muội muội”. Nàng ta nhìn nàng một lát, khóe miệng khẽ nhếch lên: “Đoàn Hoa phi đây chính là tam công chúa tôn quý của Trịnh quốc đúng không? Sao lại có thể không biết phép tắc như vậy chứ?”

Nàng khẽ nhún mày tỏ vẻ ngạc nhiên: “Phải chăng Lệ phi tỷ tỷ lại đang nói về chuyện gì vậy?”. Lệ phi nhẹ nhàng đưa khăn tay lên che đi khóe môi đỏ thắm, tựa tiểu phi tiểu mỗ miệng: “Muội muội thật không biết? Từ khi bước chân vào điện, một khắc muội muội cũng không rời chiếc quạt uyển nghi trên tay. Các phi tần vị thấp hơn thỉnh an thì cũng thôi đi, nhưng đã cùng là tỷ muội tọa phi với ta, lại còn thỉnh an Thái hậu nương nương phượng giá, há lại không bỏ chiếc quạt xuống?...”

Lệ phi đứng đĩnh trở lại ghế ngồi, tay vẫn vờ ly trà sứ chạm hoa mai, kéo dài giọng điệu mê người: “... Người không biết lại cho rằng kiêu nham của Đoàn Hoa muội muội đây có vấn đề, khiến muội muội tự ti đấy”. Lời vừa thốt ra, tất cả các nữ tử trong điện đều đưa khăn tay lên che đi khóe miệng, cặp mắt thấp phần tò mò hóng về phía Tổng Ý Thiên.

Nàng cười nhẹ. Quả nhiên tin đồn về dung mạo của nàng đã sớm được truyền tới hoàng cung. Lệ phi Chuẩn Hữu thị, quả là một nhân vật không hề tầm thường.

Đang sau, Tâm Liên không kìm được khẽ động, lập tức Tổng Ý Thiên bắt chặt lấy tay nàng ghìm lại.

Nàng bước lên một bước, hướng thái hậu nhún người lễ độ đáp: “Bẩm thái hậu nương nương, thần thiếp hôm nay che mặt tới diện kiến toàn thể phi tần hậu cung là bởi vì ở nước Trịnh vốn có tập tục, tân nương sau khi thành thân sẽ phải dùng quạt tròn uyển nghi, che mặt dâng trà cho phụ mẫu như một cách giữ gìn phẩm giá và tiết hạnh, vốn là bổn phận của kẻ làm dâu, hơn nữa, Đoàn Hoa còn là thần dưới chân thiên tử và phượng giá, không thể không giữ đúng bổn phận của mình”

Thái hậu im lặng mỉm cười. Lần đầu tiên nhìn thấy Tổng Ý Thiên trong ngày đại hôn, qua cử chỉ và phong thái của nàng bà đã biết, vị Trịnh quốc Tam công chúa này vốn không hề giống với những nữ tử bình thường trong thiên hạ. Chính bà là người đã phản phó cho các trù nương dạy lễ nghi, phong tỏa tin tức về bảo tọa hoàng hậu vắng bóng không để cho nàng biết nhằm thử thách nàng.

Đương nhiên, nếu lúc đó Tổng Ý Thiên thốt lên hai chữ “hoàng hậu”, bà cũng sẽ nói đỡ nàng, không truy cứu tội phạm thượng, nhưng thật không ngờ, nàng lại có thể phản ứng nhanh chóng, nhạy bén như vậy mà xoay chuyển tình hình. Lúc ấy, Thái hậu đã có thể an tâm, rằng nàng con dâu mới này rất cục cựa cũng không phải là một nữ nhân ngây ngốc không có đầu óc, một công chúa tới ngày chỉ biết vây lấy nhi tử của bà mà những nhiều. Nhưng có phải là một Đát kỷ mưu mô mị chủ, có tài trí khuyên quốc đồ thành hay không, chỉ còn cách dần dần quan sát.

Lệ phi cười rộ lên như vẽ, đảo đôi mắt trong suốt như làn nước thu: “Muội muội à, nhập gia tùy tục, lẽ nào một công chúa như Đoàn Hoa phi đây lại không tường cái đạo lý ấy? Không giấu gì muội, trước khi muội nhập cung đã có không ít tin đồn về nhan sắc của muội. Chẳng lẽ vì sự thật ấy làm muội tự ti nên hôm nay mới cố ý dùng quạt che mặt tới đây chăng?”

Bên dưới bắt đầu nổi lên những tiếng xì xào, tuy nhỏ như tiếng muỗi nhưng cũng không giấu được sự bồn chồn tò mò. Thái hậu cau mày vờ nhẹ vào bàn trà gỗ trầm trăm năm, lập tức cả Vĩnh Thọ cung lại im lặng như tờ, không một chút tiếng động. Chuẩn Hữu My Hình đưa chung trà quế hoa mục linh lên nhấp một ngụm, khóe môi vẫn hấp háy nét cười như có như không.

Tổng Ý Thiên cười nhạt cắt giọng hờ hững: “Dung mạo của lão thiên và phụ mẫu ban cho, thần thiếp không dám tự ti, cũng không dám che giấu với một ai cả”

Nàng nhẹ nhàng hạ chiếc quạt tròn uyển nghi xuống đưa cho Tâm Liên bên cạnh, để lộ ra một cung nhan quá đi xấu xí, xám xịt thô thiển đến mức nực cười. Ngay lập tức, tất cả các phi tần trong điện đều đồng loạt đưa khăn tay lên, che đi miệng đã há hốc bất ngờ.

Thì ra công chúa Trịnh quốc, một trong những nữ tử tôn quý nhất thế gian này dung mạo lại xấu xí đến ma cũng phải chê, quỷ cũng đến hồn như vậy.

Bạn đang đọc truyện *Tịch Mịch Thâm Cung Phi Đề* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 7: Chương 6

Thái hậu lên tiếng, phá vỡ bầu không khí cứng nhắc sừng sờ: “Đoàn Hoa phi, nhanh chóng ngồi xuống đi, đứng nhiều thật mệt cho con” Bà neho mắt nhìn về phía các phi tần ngồi dưới, giọng điệu nhàn nhạt nhưng mang nét lạnh gai người: “Đám nữ nhân các ngươi mồm to miệng nhỏ, thật khiến ta không chịu đựng nổi. Đây là cách các người diện kiến thỉnh an chủ tử nương nương sao? Không phép tắc! Còn không mau thỉnh tội sao?!”

Ngay tức khắc, tất cả đều đồng loạt quỳ sụp xuống, một vài quý nhân thường tại nhất gan sợ tới không đứng vững, ngã nhào người dưới sàn lát cẩm thạch lạnh như băng: “Chúng thần thiếp biết tội, mong Thái hậu nương nương bớt giận, Đoàn Hoa phi bớt giận” Tổng Ý Thiên nhẹ nhàng đứng lên, cũng quỳ xuống dưới chân thái hậu nhỏ nhẹ thưa: “Thái hậu nương xin bớt giận. Cùng là tỷ muội trong nhà, lần đầu gặp nhau không khỏi muốn tìm hiểu trêu đùa. Các vị tỷ muội đây đều không có ý làm khó Đoàn Hoa cũng như mạo phạm tới Thái hậu an tĩnh, xin người đừng lưu tâm”

Thái hậu phát tay, đứng lên tựa vào Tắc Túc đứng hầu, mệt mỏi quết mắt xuống dưới: “Thôi được, nếu Đoàn Hoa phi đã có lời, ta cũng không hề truy cứu. Chỉ là...” Dừng lại một chút, thái hậu nhìn thẳng vào Chuân Hữu My Hình giọng lạnh lùng: “Lê phi, con hãy lo mà dạy dỗ các phi tần kia cẩn thận. Chừng nào còn ai gia, ai gia một khắc cũng không chấp nhận có những nữ nhân tọc mạch nhiều chuyện bên cạnh hoàng đế! Được rồi, lui cả đi, Đoàn Hoa phi ở lại với ai gia một chút” “Chúng thần thiếp cáo lui”

Tổng Ý Thiên im lặng dõi theo những phi tần dời đi Vĩnh Thọ cung, như dòng suối rực rỡ ngàn hoa trôi qua trước mắt. Cảm thấy ánh mắt thái hậu đang nhìn, nàng khẽ cười, nhẹ đưa tay trái lên đặt trước ngực: “Vừa rồi tạ ơn thái hậu nương nương đã giúp Đoàn Hoa tránh được một màn luống cuống trước các phi tần tỷ muội. Thần thiếp biết rằng dung mạo của mình thật xấu xí, đã để thái hậu cười chê rồi”

“Đừng nói vậy. Phi tần hậu cung, có ai là không có nhan sắc. Không là mỹ mạo tuyệt sắc như Lê phi thì cũng là nhu thuận uyển chuyển như Nghi tần, trong trẻo lạnh lợi như Mộ thường tại. Nhưng thật sự, có mấy ai lại có được cái tâm nguyên vẹn không tư thù tạp niệm cơ chứ. Đoàn Hoa phi con không nên quá hạ thấp bản thân”.

Tổng Ý Thiên gật đầu “Thái hậu dạy phải”

Thái hậu thở dài. Đứa trẻ này làm bà không khỏi có chút bối rối. Nhìn Tổng Ý Thiên, bà thấy được ở nàng sự bình thản, điềm tĩnh hiếm thấy ở một nữ tử bước vào hậu cung. Nàng không hề cố thể hiện điều gì, cũng không cố tỏ ra vẻ hiền thảo trước mắt thái hậu là bà. Nhưng ở nàng cũng không phải là cái điềm đạm nhẹ nhàng hiền nhiên như một tiểu thư được giáo dưỡng cẩn thận trong khuê phòng mà người ta thường thấy. Trong mắt Tổng Ý Thiên luôn có nét buồn gọn sóng, nàng điềm nhiên là bởi, với hoàng cung này, với những nữ nhân xinh đẹp như hoa kia, và với cả thánh sùng của hoàng đế nữa, đối với nàng chẳng còn gì quan trọng nữa.

Nhưng, Tổng Ý Thiên lại quá thông minh. Sống trong cung cả một đời người, đã trải qua tranh đấu dụng tâm, ngồi lên tận bảo tọa của thái hoàng thái hậu, sao bà lại không nhận ra sự thông tuệ của Tổng Ý Thiên. Quan sát mau lẹ, giải vây nhanh chóng trong lễ đại hôn, ngày hôm nay là cố ý trang điểm phục sức lộng lẫy, cung y xa hoa để tương phản rõ ràng với dung mạo và nhan sắc, tất cả đều là có ý đồ.

Một nữ tử vô cùng thông minh, lại luôn giữ được bình tĩnh và thân nhiên, biết kiểm soát tình hình... Có câu “Nữ nhân vô tài mới là đức”, hơn nữa, cho dù bà có đôi chút thiện cảm, nhưng Tổng Ý Thiên lại là công chúa do Trịnh quốc đưa sang hòa thân, thái hậu không thể không chú tâm đề phòng.

Tổng Ý Thiên biết rằng, chuyện hôm nay không thể nào qua mắt được thái hậu. Chỉ qua từng ánh mắt phượng sắc sảo điềm đạm, từng lời nói tuy giản đơn, không ai có thể coi nhẹ, bốn giờ cái uy lực kinh người của nữ tử quyền quý nhất thiên hạ Phán quốc. Nhưng chuyện đó đối với nàng cũng không quá quan trọng. Nàng không phải là những nữ nhân kia, cần một chỗ dựa hay lòng thương yêu của thái hậu để củng cố địa vị trong hậu cung. Nàng cũng không có ý định tranh quyền đấu vị với các phi tần khác, nên cho dù suy nghĩ của thái hậu về nàng có ra sao, nàng cũng không quá lo lắng, chỉ cần không đắc tội là ổn thỏa.

Nàng nhấp một ngụm trà nhỏ, hương hoa mai lập tức tràn ngập vào trong miệng. Hương thơm vấn vít quanh cuống họng, pha lẫn vị ngọt nhẹ thanh thanh của tuyết mai cuối xuân khiến cho tâm nàng bình yên không ít.

Đặt chung trà xuống, Tổng Ý Thiên mở miệng: “Thái hậu nương nương, cho phép thần thiếp có điều muốn hỏi” “Được, không cần đa lễ”

Nàng nhẹ nhàng thưa: “Bẩm thái hậu nương nương, tối hôm qua là đêm tân hôn, nhưng hoàng thượng lại không tới Khâm Nhân cung của thần thiếp. Xin thái hậu đừng hiểu nhầm thần thiếp có ý trách móc hay oán hận gì, chỉ là thần thiếp có chút tò mò nên đã hỏi cô cô quản sự bên người thì được biết, Vũ Triều đế là có bệnh lạ trong người, chẳng hay là như thế nào thưa thái hậu?”

Thái hậu mỉm cười, đáy mắt có chút động, chậm rãi nói: “Phải rồi, tối hôm qua ta cũng đã định cho người tới xem con thế nào, ta sợ hãi từ con phạt ý. Nhưng lúc tới đã thấy Khâm Nhân cung hạ đèn rồi nên thái giám đành phải quay về”

Nói đoạn, bà khẽ thở dài: “Chắc con cũng đã biết tại sao hoàng đế mang bệnh rồi phải không? Chính là do phải ngâm mình trong tuyết gần năm ngày đêm ở Phù Đan thành năm đó. Khi ấy, hoàng đế mười bốn tuổi. Phán quốc chúng ta xuất thân từ bộ lạc du mục, võ ngựa tung bay khắp các thảo nguyên, nên mười bốn tuổi cũng không phải là quá nhỏ. Nhưng ở cái tuổi đó mà đã cầm quân tham chiến, đó cũng là sai lầm của ta và tiên đế, đã không ngăn cản y...khụ khụ”

Tắc Túc bên cạnh lo lắng lấy khăn tay xoa nhẹ ngực bà thưa: “Đoàn Hoa phi nương nương, mỗi khi nhắc tới chuyện này thái hậu có hơi xúc động”

Thái hậu nhẹ khoát tay tỏ ý không sao: “Không có chuyện gì đâu, chỉ là nghĩ lại, ai gia vẫn còn cảm thấy sợ hãi. Khi đó không một thái y nào có thể cứu được hoàng đế, không một thuốc nào có thể khiến nguyên khí đã bị hóa và băng thương tổn có thể phục hồi. Suốt bốn ngày ba đêm, hoàng đế cứ ngất đi rồi lại tỉnh, thổ huyết rồi lại là đi. Nhưng may mắn rằng, tới khi Phàm nhi tương như không còn trụ nổi nữa, có vị pháp sư họ Mộ Dung, giáo chủ thần phái Mộ Dung sống trên đỉnh Ngọc Sơn quanh năm tuyết phủ nhập cung, cho Phàm nhi uống một viên đan dược, rồi đóng cửa truyền pháp lực cho nó suốt một đêm. Sau đó thì hoàng đế dần tỉnh lại, chưa tới 3 tuần đã hoàn toàn phục hồi thương thế. Nhưng cũng từ đó thì cứ một tháng một lần, vào những đêm trăng tròn hàn khí hưng, nó lại đau đầu phát bệnh, cả người lạnh tựa băng, cả tóc cũng biến bạch. Vừa hay lại là đêm hôm qua, đã khiến Đoàn Hoa phi con ừ ừ khua rồi”

Tổng Ý Thiên vội lắc đầu: “Thần thiếp không dám, thần thiếp cũng không hề ủy khuất. Thái hậu, chuyện cũng đã qua rồi, người cũng không cần quá đau lòng ảnh hưởng tới thân thể”

Thái hậu cười hiền từ nhìn nàng nói: “Tâm lòng của người mẹ đối với hài nhi, ai gia cũng biết nhưng không thể dừng được. Ai gia vừa rồi giữ con lại cũng là định kể cho con biết chuyện này, vì không thể để con biết khi đoàn rước dâu vào địa phận Phán quốc. Giờ con đã là người của Phán quốc, là người của Vũ Triều đế, ai gia mong con biết nghĩ cho hoàng đế, biết nghĩ cho Phán quốc mà không để lộ ra bất lợi này, ảnh hưởng đến thái bình an nguy”

Tổng Ý Thiên vắn về mép váy, hơi cười trong lòng. Nàng dù là con gái của Trịnh vương, là tằng lớp chủ tử của Trịnh quốc, nhưng nàng cũng là nhi tử đã bị phụ hoàng vứt bỏ từ khi mới lọt lòng, là công chúa bị chà đạp từ khi mới chập chững biết đi. Chẳng có lý do gì khiến nàng phải điều tra thông tin báo về mẫu quốc cả, bởi nàng không muốn để chuyện chính trị thù hận quốc gia chi phối bản thân. Nàng đã bị chính trị kéo vào cuộc sống nơi hoàng cung tịch mịch này rồi, nàng sẽ không để chuyện đó xảy ra thêm một lần nào nữa.

Và lại, giúp đỡ Trịnh quốc cũng là khơi mào chiến tranh. Không chỉ có Trịnh quốc đang như lang đói nắm bắt thời cơ, mà hai nước còn lại là Nghi quốc và Vệ quốc, tiềm lực và dã tâm cũng không thể coi thường. Một khi các nước khác nắm được điểm yếu của Hứa Di Phàm, chắc chắn sẽ kéo theo một màn khói lửa ngợp trời, máu của quân lính và muôn dân sẽ ngập tràn dưới guơm đao. Bản cò Tứ quốc đang ở thế trận cân bằng rồi cuộc sẽ bị lật đổ.

Thái hậu thưởng xong trà, rút khăn tay ra chấm chấm khoé miệng rồi đứng lên: “Cũng không còn sớm nữa, sắp tới lúc phải chuẩn bị cho bữa thiện trưa rồi, con lui đi”

Tổng Ý Thiên nhún gối, lễ độ hành lễ: “Cung tiễn thái hậu nương nương, thần thiếp cáo lui”. Thái hậu gật đầu, lại hạ lệnh ban thưởng cho nàng thêm trăm đoạn gấm và hai bộ trang sức Hồng Châu Bích Ngọc coi như lễ vật tân phòng.

Tâm Liên đỡ nàng bước ra cửa, lập tức Linh Lung cùng Tiểu Liên Từ xúm lại định hầu nàng lên kiệu. Ngược lên nhìn khoảng trời xanh, Tổng Ý Thiên phát tay cười: “Hôm nay tiết trời thật đẹp, ta muốn đi tản bộ một chút, bảo phu kiệu lui đi, chúng ta sẽ tự về Khâm Nhân cung”

Linh Lung cúi nàng hướng tới ngự hoa viên, theo sau, Tâm Liên cùng Tiểu Liên Từ chậm rãi đi theo, bỏ lại sau lưng mái đình Vĩnh Thọ cung uy nghi thấp thoáng.

Mới chỉ là buổi sáng đầu tiên mà nàng tâm ý của nàng đã bị vấp đến sức cùng lực kiệt. Vốn tưởng đã có sự chuẩn bị sẵn, nàng sẽ dễ dàng ứng phó được với đám nữ nhân cung đình kia, nhưng hình như nàng đã nhầm.

Hai canh giờ... mà nàng có cảm giác như đã thức trắng một đêm.

Trước đây Tổng Ý Thiên vẫn luôn tưởng rằng, nàng đã quá hiểu những chuyện đấu đá hậu cung. Từ nhỏ sinh ra trong những âm mưu, trưởng thành trong cảnh phi tần ám toán, nàng không lạ gì cảnh tượng thế này. Nhưng những kẻ ngoài kia, một là ngu muội mờ mắt cho rằng hoàng cung phi tần là nơi đẹp đẽ hoa lệ, ăn sung mặc sướng, hay hai là như Tổng Ý Thiên, nhìn thấu được sự lạnh lẽo tanh tưởi đằng sau những phấn son giả dối.

Bất quá đến tận bây giờ, khi trực tiếp ngồi vào cái vị trí này nàng mới thực sự thấu hiểu... Thì ra lại là một môi đến thế.

Ngự hoa viên độ cuối xuân đẹp lay động lòng người. Trăm hoa nở rộ, nẫu đơn, lê trắng, hồng mai đâm sương khê lay trong không gian thanh tĩnh. Gió phả nhẹ nhàng đưa hương hoa vắn vút quần lay khách nhân, lại khê gọi lên trên mặt hồ Thái Dịch những vòng nước gợn lăn tăn.

Tổng Ý Thiên bất giác thở dài, bước chân cũng chậm hơn, uể oải hơn trên nền lát cẩm thạch trắng kim hoa. Bên cạnh, Linh Lung từ đầu đến cuối im lặng bỗng nhiên cất lời: “Nương nương, chẳng phải những con thiên nga trắng muốt đang bơi trên mặt hồ kia trông thật yên bình sao? Thiên nga bơi lội, phong thủy hữu tình. Nhưng người có biết, dưới làn nước trong xanh yên ả, đằng sau dáng vẻ êm đềm tĩnh tại của con vật ấy lại là đôi chân đang quẫy đạp không ngừng nghỉ. Chỉ cần ngoi một khắc, lập tức chúng sẽ chìm xuống dưới làn nước kia, chỉ cần đuối một giây, chúng sẽ chết ngay lập tức. Nhưng chẳng phải chúng vẫn luôn cố gắng sao? Cố gắng để sống, cố gắng bảo vệ bản thân”

Tổng Ý Thiên hơi ngần người nhìn Linh Lung, rồi gật đầu cười: “Ngươi nói phải, Hà cô cô” Linh Lung khẽ cúi đầu: “Nô tỳ không dám”

Nàng cảm thấy mình thật may mắn khi có Linh Lung bên mình. Tuy Tâm Liên là nha hoàn thân cận theo nàng từ nhỏ, hiểu chuyện biết phép tắc, thế nhưng lại có chút trẻ con. Xét cho cùng, nha đầu ấy mới 15 tuổi, vẫn còn non nớt, hồn nhiên, và nàng mong tiểu tử đó sẽ vẫn mãi là như vậy, không bị biến bách bởi thâm cung hiểm độc. Nhưng Tổng Ý Thiên vẫn cần có một người bên cạnh nàng, cho nàng lời khuyên khi khúc mắc, làm cánh tay đắc lực cùng nàng chống lại những thù đoạn của những phi tử kia, và Linh Lung chính là người đó. Trên đời này có những người ít khi mở miệng, nhưng mỗi lần cất lời đều khiến người khác phải lưu tâm.

Bỗng, một dấu mưa nhẹ đậu trên gò má ửng hồng của nàng, rồi từng giọt, từng giọt mưa bắt đầu rơi xuống. Linh Lung và Tiểu Liên Từ lập tức chạy đi vội kiệu, Tâm Liên cũng lo lắng đỡ nàng tới một tán cây rộng ven hồ Thái Dịch trú mưa, miệng không ngớt kêu than: “Đúng là tiết trời cuối xuân sáng nắng chiều mưa, không khéo khiến chủ tử người cảm lạnh mất!”

Tổng Ý Thiên chậm rãi quan sát. Mưa xuân không hề lớn, chỉ lất phất nhẹ nhàng, nhưng nhất thời không thể tạnh ngay được, chờ sẽ lỡ mất giờ thiện trưa. Nàng nói với Tâm Liên: “Ngươi nhanh nhanh tới Vĩnh Thọ cung, bẩm thái hậu cho ta mượn chiếc áo chùng không cả hai ta sẽ nhiễm lạnh mất” “Nhưng nô tỳ không thể để người một mình được”

Nàng hơi buồn cười, vờ lờ mắt nhìn bộ dạng sắp cuống lên của Tâm Liên: “Vậy hay để ta đội mưa đi cùng ngươi tới Vĩnh Thọ cung mượn áo chùng?” “Không không! Để nô tỳ!” Vừa cầm đầu chạy, nha đầu kia vẫn không quên hét với lại: “Nương nương nhớ đứng ngay đó đừng đi đâu, nô tỳ rất nhanh sẽ quay lại thôi”

Nước mưa đọng trên khuôn mặt nàng, rửa trôi đi lớp hoá trang bằng bột than đen đúa. Tổng Ý Thiên đưa khăn tay lên lau mặt, lòng thầm cảm thấy may mắn. Trời mưa như vậy, lại đã tới giờ thiện trưa, sẽ không có ai đi ngang qua đây mà nhìn thấy được dung nhan thật của nàng. Nàng chột rùng mình, khẽ cắn cắn môi theo thói quen để không bật lên tiếng rên vì lạnh.

Mưa xuân trắng xóa như tấm màn tơ, giăng mắc trong không gian như phủ lên trước mắt người ta một lớp sương mờ ảo. Xa xa, nơi Gian Mặc đình nằm trên hòn non nôi giữa hồ Thái Dịch thấp thoáng có bóng người.

Tổng Ý Thiên có chút hiếu kì. Nàng men theo các tán cây trồng quanh mép hồ, lại gần bên đồ có neo chiếc thuyền độc mộc nhỏ nhắn thanh tao. Bóng người ấy dường như không có sự di chuyển nào, lại khiến Tổng Ý Thiên nàng càng tới gần càng thấy lòng có chút nôn nao.

Giữa trời mưa lạnh như thế này, còn có ai lại ngồi trên thuyền hóng mát chứ?

“Sụt!” Bất ngờ, Tổng Ý Thiên giẫm phải mạn thuyền, khiến chiếc thuyền hoa nhỏ chòng chành rồi lật ngược xuống, hất cả người nàng xuống làn xuân thủy lạnh ngắt vừa mới tan băng.

Là nước! Nàng ghét nước. Nước hồ lạnh băng tràn vào trong khoang miệng nàng, lấp đầy khiến nàng uống tới mấy ngụm nước. Xung quanh lạnh giá tới mức da nàng giòn giã, chuyển từ lạnh sang cảm giác nóng rát như bị hun lửa, lại thêm cung y quá nặng, khiến nàng dù có muốn cũng không còn sức đạp lên.

Bỗng một cánh tay rắn chắc vòng qua eo nàng, giữ chặt thắt lưng nàng rồi kéo với lực đạo mạnh kinh người không kiêng nể. Chỉ trong một cái chớp mắt, nàng đã nằm trên mặt thuyền ho sặc sụa. Mưa đã ngừng, gió thổi qua khiến cả người nàng lạnh toát, từng lỗ chân lông đều căng ra như muốn vỡ tung. Nhưng nàng mím chặt môi lại, cổ không phát ra tiếng run rẩy, chậm chậm ngược lên bóng dáng màu tím đứng cách nàng ba bước chân.

Giữa tiết trời như thế này, ai lại ra thuyền hóng mát cơ chứ?

Hiếu kì phán đoán, trăm lần lại không thể ngờ.

Là Vũ Triều đế Hứa Di Phàm.

Bạn đang đọc truyện *Tịch Mịch Thâm Cung Phi Đế* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 8: Chương 7

Tổng Ý Thiên bất giác có chút hỗn loạn, vội đứng dậy hành lễ: “Thần thiếp thỉnh an hoàng thượng”

Khắp không gian im lặng như tờ, yên ắng đến độ có thể nghe được tiếng mặt hồ gợn sóng, tiếng gió thổi qua những khóm hoa, và cả tiếng hô hấp của Hứa Di Phàm. Hắn tuy chỉ mặc bộ y phục màu tím bình thường lại đã ngấm nặng trịch nước lạnh băng, nhưng toàn thân vẫn toát ra một khí thế cực kì uy mãnh cùng khí chất cao quý của bậc đế vương. Từng đường nét trên khuôn mặt hắn đều vô cùng thanh nhã, như một bức tượng được chạm khắc tỉ mỉ bằng tất cả tài hoa tinh tú của đất trời, nhưng lại mang vẻ lạnh lùng băng lãnh. Từng giọt nước long lanh theo suối tóc trắng tựa thiên vân của hắn rơi xuống, càng khiến cho người ta không rét mà run trước mãnh lực bức người của hắn.

Hứa Di Phàm lười nhác ngẩng đầu, ánh mắt lạnh lùng quét về phía nữ nhân ướt sũng trước mặt: “Người là ai?”

Thanh âm lạnh lẽo, từng tiếng từng tiếng nhẹ rơi vào tai Tổng Ý Thiên, như chiếc móc câu vô hình kéo tâm trí nàng trở lại. Không được rồi, dung mạo của nàng!

Hứa Di Phàm không giống như phụ vương của nàng ở Trịnh quốc. Hậu cung nước Trịnh có tới hơn hai trăm nữ tử, trừ ra mười bốn, mười lăm người ở hàng chủ tử là còn được nhắc tới, ân sủng thường xuyên, còn lại tất thảy đều là những tiểu chủ vô danh thậm chí còn chẳng được nhớ tên, nhớ mặt. Nhưng Vũ Triều đế lại khác. Trên dưới Phán quốc chỉ có tám phi tần, cho dù hắn chưa từng gặp nàng trực tiếp cũng không thể nào nhận bừa thành một người khác được. Huống chi nàng Tổng Ý Thiên hôm nay lại có ý ăn vận trang phục xa hoa, phục sức long lẫy, không phải là ở vị cao như phi hay quý tần thì không thể tùy ý phô diễn.

Hứa Di Phàm nhàn nhạt nhìn nữ tử trước mắt trầm ngâm hồi lâu, hơi cau mày khó chịu. Bình thường hễ hắn tùy tiện ho một tiếng, quần thần kẻ dưới không ai không nháo nhác hỏi thăm. Có lý nào nữ nhân này nghe hắn hỏi lại có thể chần chừ không chịu mở miệng.

Hứa Di Phàm tiến sát đến bên Tổng Ý Thiên, khiến nàng bất ngờ, theo bản năng vội vàng lùi lại một bước. Thấy vậy, hắn trong chớp mắt vòng một tay ra sau khóa chặt lấy eo nàng, tay còn lại nắm lấy cằm nàng, dùng lực đạo không hề nhỏ bắt nàng mở miệng: “Ta đang hỏi ngươi”

Tổng Ý Thiên hít một hơi sâu, ổn định lại thần thái, cup mi xuống đáp: “Thần thiếp Đoán Hoa phi, nguyên là Trịnh quốc Đoán Hoa tam công chúa”

Trịnh quốc tam công chúa? Đoán Hoa phi? Phải rồi, chính là nữ nhân đó, là nữ tử hắn đã gả cho hắn làm phi, là nữ tử đã nhẫn nhịn không chịu kêu đau khi hắn vũ nhục nàng ở lễ đại hôn. Hứa Di Phàm bỗng nhiên mỉm cười, đôi môi mông về nên một đường cong tuyệt mỹ, tay vẫn không buông ghì chặt Tổng Ý Thiên: “Thì ra là người, công chúa vô si của Trịnh quốc”

Vô si? Tổng Ý Thiên bị hai chữ này làm cho đầu óc hỗn loạn. Hắn và nàng trước đây chưa từng gặp mặt, vì có gì hắn lại có thể nói nàng vô si?

Tổng Ý Thiên ngược mắt lên, chạm phải ánh mắt lạnh lùng xen lẫn khinh bỉ của Hứa Di Phàm. Đè nén uất ức trong lòng, Tổng Ý Thiên mở miệng hỏi: “Xin hoàng thượng nói rõ, thần thiếp là vô si ở chỗ nào?”

Hứa Dĩ Phàm nhướn đôi mày như vẽ, nét cười mĩa mai lại càng thêm đậm. Hắn cúi sát vào mặt nàng, sống mũi thẳng tắp cao ngạo chỉ cách vàng trán trắng muốt như trắng rằm của nàng vài phân, chậm rãi nhẹ nhàng thở ra từng tiếng: “Tham luyến phi vị, sống chết đòi gả cho ta để làm gì? Nữ tử ta cần là Tổng Hoài Ninh”. Tổng Ý Thiên khó hiểu gạt tay hắn ra khỏi cằm mình, lách thân thể ra khỏi vòng tay của Hứa Dĩ Phàm.

Nàng lấy tay vuốt lấy trang phục nhàu nát ướt đẫm, dáng lưng thẳng tắp nhìn vào mắt hắn lạnh lẽo cất lời: “Đúng, người bề hạ cầu hôn không phải là ta, ta không phải là Trịnh quốc đích công chúa Tổng Hoài Ninh. Nhưng ta không hề có sống có chết, cường cầu để được tới Phán quốc ngồi lên tước phi. Nếu ta đã không phải là người bề hạ cần, tại sao khi biết ta sẽ là người được đưa tới lại không rút lại lời cầu hôn?”

Tại sao không rút lại lời cầu hôn? Hứa Dĩ Phàm cười nghĩ, lúc ấy rốt cuộc vì lý do gì mà hắn không rút lại lời đề nghị liên hôn. Người hắn muốn kết hôn chính là Tổng Hoài Ninh, Hữu Tịnh đích công chúa Trịnh quốc, người con gái định mệnh mà hắn luôn khắc cốt ghi tâm. Nhưng đây hắn nhận về lại là Tổng Ý Thiên... nàng quả rất thú vị, lại dám cả gan chất vấn ngược cả hắn, xưng “ta” với hắn.

Hắn tựa tiểu phi tiểu lười nhác nhìn nàng: “Nói rõ cho người biết, khi ấy chính phụ vương người đã gửi cho ta một bức thư, trăm ngàn lần cầu xin ta thu nhận người. Trịnh vương nói người đã ngưỡng mộ ta từ lâu, nhất quyết muốn thay đại tỷ thành thân với ta, nếu không sẽ đau khổ tới chết. Nhưng với giọng điệu của người bây giờ, ra là người đã đổi ý. Vậy ý người muốn ta hừ người?”

*Hừ: bỏ vợ - ly hôn.

Tổng Ý Thiên khẽ nhắm mắt, mi mắt có chút lay. Thì ra chính phụ vương nàng đã bằng mọi giá, dòn bằng được nàng bước vào chông cung đình Phán quốc. Cũng chính người phụ vương ấy, là ngọn nguồn cho mọi sự, khiến nàng phải rời xa quê hương, rời xa người nàng thương yêu để chịu sự khinh bạc của đẳng phu quân hoàng đế. Tổng Ý Thiên nàng nhất định sẽ không luống cuống trước mặt hắn. Giữa nàng và hắn không có tình yêu, nàng có thể không đau lòng khi hắn lộng ngôn trước nàng, nhưng giẫm đạp tự tôn của nàng thì, hắn không xứng.

Bất quá, mối liên hôn này không thể bị phá vỡ được!

Chiến tranh giữa Phán quốc và Trịnh quốc như một cây thuốc nổ sắp sửa bùng cháy, mà mối liên hôn này lại chính là sự kìm hãm cuối cùng để ngăn trận chiến này nổ ra. Nếu Hứa Dĩ Phàm thực sự hừ thê, hắn nhất định cũng sẽ lấy cái cơ ấy để đẩy binh chinh phạt Trịnh quốc. Triều đình Trịnh quốc đã mối một từ lâu, cho dù có còn Tình thân vương Dương Triệt...vẫn còn những lão thần tận trung với nước, cũng khó có thể chống đỡ được với uy thế của Hứa Dĩ Phàm. Máu con dân vô tội Trịnh, Phán cũng theo đó mà chảy thành sông.

Nghĩ đến đó, Tổng Ý Thiên cương quyết quỳ xuống, ánh mắt lóe lên tia kiên định, giọng điệu bình tĩnh tới mức khiến người ta phải giật mình: “Là ta đã hồ đồ rồi, xin bề hạ thứ tội”. Không đợi hắn cho phép miễn lễ, nàng nhanh chóng đứng lên, hướng về phía Khâm Nhân cung mà đi tới.

Nhìn theo bóng dáng mỏng manh mà kiên cường khuất dần sau màn sương trắng, Hứa Dĩ Phàm cười lạnh. Nữ nhân này quả là tham luyến địa vị hoàng phi. Hắn cũng biết từ nhỏ nàng đã bị Trịnh vương ruồng bỏ, nhưng suy cho cùng, Tổng Ý Thiên cũng là một công chúa, lại có thể nhẫn nhục chịu đựng khi bị hắn xúc phạm như vậy, thật không thể coi thường. Tuy vậy, chính phản ứng của nàng làm cho hắn nghi vấn. Nếu nàng thực sự yêu hắn, muốn dựa vào hắn để được quyền uy, tại sao lại tỏ ra vẻ lạnh lùng xa cách, lạnh nhạt để phòng như vậy?

Cũng không ngoại trừ khả năng, Tổng Ý Thiên làm như vậy là muốn lạt mềm buộc chặt, từng bước có được tâm tư hắn. Nếu quả đúng như vậy, tâm tư của nữ nhân này thật không thể coi thường.

Nhân tân ngồi xuống bên mạn thuyền hãy còn chưa khô nước, Hứa Dĩ Phàm nhớ tới lời nói của vị ân sư đã cứu sống tính mạng hắn: “Chính vị công chúa mà người đã cứu vào ngày cuối cùng ở Trịnh quốc đó. Ta cần người bảo vệ nữ tử đó cả đời. Đó là mong muốn duy nhất của ta.

Bạn đang đọc truyện *Tịch Mịch Thâm Cung Phi Đế* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 9: Mộ

Tổng Ý Thiên ngắm nhìn dung nhan của nữ tử tiểu tụy trong gương khẽ thờ dài. Tất cả cũng là tại hôm đó ngâm mình dưới nước hồ Thái Dịch lạnh băng, hại nàng nhiễm phong hàn sốt lên sốt xuống đến là cả đi, mê man đến hơn một tuần lễ. Nếu không phải nằm trên giường quá lâu, xương cốt đã sớm cứng đờ rệu rã thì nàng cũng đã không cố gắng ngồi dậy như thế này. Hai quầng mắt trũng sâu, làn da xanh tái, cả người gầy rạc đi cùng với lớp hoá trang xấu xí lại càng khiến nàng càng thêm thê thảm.

“Nương nương, người uống bát canh bổ này đi. Người xem đã ra bộ dáng gì rồi này” Tâm Liên bê bát canh đặt trước mặt nàng, không kìm được lên tiếng. Tổng Ý Thiên cười khẽ, nắm nhẹ lấy đôi tay của Tâm Liên đặt trên vai nàng: “Người xem người có giống một nha đầu vừa mới bước qua tuổi mười lăm không, mở miệng là lại cần nhân như nhũ nương của ta vậy. Chẳng phải ta đã không sao rồi ư?”

Đáy mắt nha đầu kia đã sớm ngâm nước: “Nương nương còn cười như vậy! Tất cả là tại nô tỳ, lúc ấy đã để người ở lại. Sớm biết như vậy, dù có phải tự lấy y phục của mình để giữ ấm cho người, Tâm Liên cũng sẽ không rời đi! Rốt cuộc là đã xảy ra chuyện gì mà nhất định người không chịu nói ra thế chứ?”

“Nha đầu ngọc, nương nương không muốn nhắc lại, đừng làm người thêm đau đầu nữa.” Linh Lung cùng Tiểu Liên Từ bước vào, trên tay xách đầy

những túi tặng phẩm to, vừa sắp xếp đồ đạc đầu vào đó vừa quay sang nàng: “Những thứ này đều là đồ gửi tặng nương nương bồi bổ do đích thân thái hậu ban cho, ngoài ra còn có đồ của Lệ phi nương nương và Mộ thường tại gửi tặng nữa, nương nương xem qua”

Tổng Ý Thiên gật đầu, lại có chút hiếu kì hỏi: “Lệ phi tặng lễ cho ta ư?” “Hồi nương nương, là sắp đường nhan và phần bột ngọc dự” Tiểu Liên Từ cau mày âm ỉ nói: “Người có biết không, Bảo Hoan bên Lệ phi còn dặn nô tài chuyển lời tới nương nương rằng, những thứ này rất tốt để...để cải thiện nhan sắc nữa!”

Lắc đầu cười, Tổng Ý Thiên xua tay. Con người Lệ phi cũng thật thú vị. Qua phán đoán của nàng, Chuẩn Hữu My Hình cũng là một nữ nhân có căn cơ và bản lĩnh, hành sự rất trực tiếp nhưng cũng không kém phần cẩn thận khôn ngoan. Ví như việc phát tán tin đồn về dung mạo của nàng, từ việc cài người cho tới truyền tin đồn ở hậu cung, thậm chí nàng ta còn cả gan khiêu khích nàng ngay trước mắt hoàng thái hậu mà cũng không hề bị truy cứu. Vậy mới nói, có gia tộc làm chỗ dựa luôn luôn là cái phúc của những phi tần hậu cung.

Còn nàng, nguyên là công chúa của một vương triều, ấy thế mà thân cô thế cô bị gả đi xứ người.

Tổng Ý Thiên khẽ lắc đầu, xua tan suy nghĩ vương bận vừa rồi. Có người chống lưng thì sao chứ, huống hồ nàng càng không muốn nhọc lòng tranh sủng mà bị vướng vào những đầu đá âm mưu. Tâm Liên bên cạnh thuận tay lấy ra một hộp nhỏ, tựa như quả trứng làm từ ngọc lục bảo long lanh được chạm khắc vô cùng tinh tế nhưng không kém thanh nhã, tươi cười vui vẻ: “Đây là quà của Mộ thường tại sao? Chủ từ người xem, vật này chắc là rất quý giá”

Linh Lung đỡ lấy chiếc hộp đưa cho Tổng Ý Thiên: “Mộ thường tại là đích thân qua đây đưa tận tay nô tỳ, còn căn dặn rằng thứ bên trong nếu đốt lên có thể giúp tiêu tan hàn khí trong người nương nương, mỗi lần dùng đốt lên một viên sẽ sớm bình phục”. Tổng Ý Thiên nhận lấy hộp ngọc, từ từ mở ra. Bên trong, những viên kim ánh đỏ lấp lánh hiện ra trên nền ngọc lục bảo xanh mướt, lộng lẫy mê người, làm Tổng Ý Thiên một phen kinh ngạc.

Đây chẳng phải là báu vật ly hoá trong truyền thuyết sao?

Ly hoá vốn là một loại huyền thạch vô cùng trân quý được luyện thành từ hoá khí bốc lên trong lòng Diêm Nhạc Sơn - ngọn núi lửa lớn thế gian. Hoá khí này là linh khí, đốt lên, hàn độc mạnh bao nhiêu cũng có thể chữa lành. Tương truyền rằng nắm giữ bí quyết luyện thành ly hoá là thần phái Mộ Dung, môn phái nổi danh kì bí bậc nhất mà khắp thiên hạ không ai không kính nể tôn sùng. Nhưng gần ba trăm năm trước, kể từ khi Phán thái tổ định quốc, thần thú hộ quốc Hoà quân Xích Thuộc lộ diện, cư ngụ tại Diêm Nhạc Sơn, không một ai có thể vào được ngọn núi ấy mà thu giữ hoá thần khí. Ly hoá từ đó cũng dần biến mất, trở thành báu vật chỉ có trong lời kể của những người am tường xa xưa.

Nếu không phải do sự phụ của nàng là thần y Hình Di Quả, cả đời chuyên tâm nghiên cứu tìm kiếm những bí thạch trân được từ lâu đã thất truyền, Tổng Ý Thiên nàng có lẽ cũng không có cơ hội được biết tới ly hoá. Tuy đã bị chế thành vụn nhỏ để dễ sử dụng, nhưng giá trị chỗ ly hoá này trong hộp chắc chắn không dưới năm mươi toà thành. Đám Tâm Liên, Linh Lung, Tiểu Liên Từ nghe xong cả kinh, không dám tin vào mắt mình. Linh Lung im lặng một hồi, cuối cùng đưa mắt thận trọng nhìn Tổng Ý Thiên: “Chẳng hay nương nương có từng thân quen với Mộ thường tại hay không mà tiểu chủ lại tặng lễ vật quý giá đến chừng này? Lại kì lạ, Mộ thường tại sao lại có được báu vật giá trị liên thành như vậy cơ chứ”

Tổng Ý Thiên chậm rãi gật đầu, nghi hoặc nhìn xuống báu vật đang giữ trong tay: “Ta và Mộ thường tại trước đây chưa từng gặp mặt chứ đừng nói là quen biết, huống chi theo lý mà nói, có được ly hoá trong tay, nàng ta nhất định phải dâng lên hoàng đế để tranh thủ nhận lấy thánh sủng, sao lại tặng cho ta? Lại càng khó hiểu hơn...” “... Mộ tiểu chủ vốn là dân nữ trong một lần đi săn được hoàng thượng đón về cung, không lý nào một thường tại nhỏ bé lại có thể nắm giữ ly hoá” Linh Lung tiếp lời. Tiểu Liên Từ khẽ giọng hỏi: “Vậy bây giờ chúng ta nên làm thế nào nương nương?”

Nhẹ nhàng đóng nắp hộp lại, Tổng Ý Thiên đứng lên. Nàng đưa tay vịn vào Tâm Liên, hứng thú mở miệng: “Chúng ta tìm Mộ thường tại đa tạ tâm ý nàng ấy”

Bước xuống kiệu, hai thái giám hầu môn lập tức hướng Tổng Ý Thiên hành lễ: “Chúng nô tài tham kiến Đoàn Hoa phi nương nương” “Miễn lễ. Ta đến cùng Mộ thường tại trò chuyện, tiểu chủ các người có ở đây không?”

Hai tên thái giám lăm lét nhìn nhau, ấp úng nói: “Bẩm nương nương, tiểu chủ của nô tài có ở trong...chẳng là...” Tâm Liên bên cạnh mắt kiên nhẫn nghiêm mặt: “Chẳng là cái gì? Còn không mau vào bẩm báo với tiểu chủ các người, chần chừ cái gì chứ?” Tên thái giám hoảng sợ, lập tức chạy vào trong bẩm báo, tên còn lại run run dẫn đường, đầu cúi gập tới tận thất lưng luôn miệng hí hà: “Nương nương cứ đi thông thả, đi thông thả”

Tổng Ý Thiên được dẫn tới hoa viên của tiểu viện, không khỏi có chút cảm thán. Trước mắt nàng bạt ngàn là một màu trắng tinh khôi của hoa lê và hợp hoan xen kẽ, qua trận mưa đêm, sắc hoa bùng nở, không điểm lệ chói mắt mà trang nhã vô cùng. Bên cạnh bộ bàn đá đoan trang, tà váy nữ nhân lam nhạt tung bay trong sắc trắng tinh khôi thuần khiết. Hoa đã như vậy, người còn đẹp hơn.

Nàng còn nhớ nói tới nữ tử này, thái hậu đã nhắc bốn từ “Nhu thuận uyển chuyển”, quả đúng là nhãn quang thâm thúy. Nàng tuy không phải là một giai nhân tuyệt sắc, nhưng cũng xứng đáng là một mỹ nhân. Từng đường nét trên khuôn mặt nàng đều toát là vẻ thanh tao ưu nhã, lại thêm khí chất đặc biệt, tuy có chút lạnh nhưng vẫn rất ôn nhu, khiến nàng càng thêm không vương chút bụi, như dòng nước êm đềm điểm đôi cánh hoa lê.

Mộ thường tại thấy Tổng Ý Thiên, môi dâng lên nụ cười, vội tiến lại quỳ xuống hành lễ: “Thần thiếp Mộ thị Mộ Nhục Chi tham kiến Đoàn Hoa phi nương nương, nương nương kim an” Tổng Ý Thiên đỡ nàng đứng lên, mỉm cười nói: “Mộ thường tại đừng đa lễ. Nền đất vẫn còn ẩm ướt, vất vả cho người. Chúng ta ngồi xuống rồi nói chuyện”. Mộ Nhục Chi chăm chú nhìn nàng hồi lâu, cuối cùng biết mình luống cuống, bên cùng nàng ngồi xuống, che miệng cười: “Thần thiếp thất lễ, thật xấu hổ. Thu Nguyệt, mau dâng bích ngọc trà lên cho Đoàn Hoa phi”

Tổng Ý Thiên cầm lấy tách trà ấm nóng, nhàn nhã nhấp một ngụm. Trà tuy ấm nóng, nhưng trôi tới cổ lại mát rượi, hương lá trà vẩn vút trong khoang miệng, quyến luyến không rời. Nàng gật đầu: “Thứ trà ngon thế này, thật sự là hiếm có. Tới đây hưởng trà quý của thường tại, ta quả là có phúc” “Nương nương đừng nói vậy, người tới nơi tòi tàn này, tiếp đón tốt nhất là bốn phen của thần thiếp”. Tổng Ý Thiên nhìn một vòng xung quanh, đưa tay đỡ những cánh hoa lê bay phiêu diêu trong gió, nói với Mộ Nhục Chi: “Nhà Nhạc hiền của thường tại thanh nhã như chốn thần tiên thế này, giữa hoàng cung hào

nhỏ xíu xa hoa này đúng là làm người ta thư thái bình tâm, sao có thể nói là tồi tàn được chứ. Hôm nay ta đây cũng là để cảm tạ thường tại, trong lúc bệnh tật vẫn còn được người quan tâm”

Mộ Nhược Chi nhẹ xua tay, hướng Tống Ý Thiên nói: “Chi là chút tâm ý nhỏ nhặt, nương nương đừng bận lòng” “Không bận lòng sao được, thứ thường tại tặng ta quá quý giá, ta không thể nhận được. Tâm Liên” Nàng nhận lấy chiếc hộp lục bảo Tâm Liên dâng, mở ra đưa tới trước mặt Mộ Nhược Chi “Mộ thường tại, người có biết chính xác món đồ người tặng ta là gì không?”

Nàng cúi xuống nhìn chiếc hộp, lấy tay cầm lên một viên ly hoà vụn rồi lại đặt xuống, ngược mắt nhìn Tống Ý Thiên đầy vẻ khó hiểu: “Đây đúng là lễ vật ta mang tới tặng nương nương, là tinh thạch đốt lên có thể trị sốt, đào thải hàn khí ra khỏi cơ thể. Chẳng lẽ có gì sai sót ư?”. Tống Ý Thiên nhìn thẳng vào mắt Mộ Nhược Chi: “Nếu đã như vậy, đây là đồ của thường tại, ta cũng sẽ không giấu người. Chi là...” Thấy Tống Ý Thiên đưa mắt nhìn những người xung quanh, nàng hiểu ý, bèn cho bọn họ lui cả xuống. Chờ đợi xong xuôi, Mộ Nhược Chi nhẹ nhàng hỏi: “Giờ nương nương đã có thể nói cho thần thiếp chưa?”

Nàng đưa tay gạt nắp trà, chậm rãi cất lời: “Mộ thường tại biết cái gọi là báu vật trong truyền thuyết, ly hoà chứ?” Thấy nàng ta mơ hồ lắc đầu, nàng tiếp lời: “Nó không phải là vật trị thương bình thường như người vẫn tưởng. Đây là báu thạch, loại thạch nhuyễn được luyện từ linh khí trong Diễm Nhạc Sơn, vật phẩm vô giá ngay cả tới hoàng gia các nước còn không có được. Ta hiểu kì muốn hỏi tại sao thường tại lại có thứ này chứ?”

Mộ Nhược Chi nghe xong có hơi bất ngờ, trầm ngâm một lát rồi nói: “Thú thực với nương nương, thần thiếp không hề biết rằng đây lại là món đồ trân quý đến như vậy. Thần thiếp vốn chỉ là một dân nữ bình thường, đương nhiên không thể tìm mua được ly hoà. Đây là thứ mà phụ thân thần thiếp trước khi mất để lại, cũng chỉ nói rằng đây là một thứ được thạch quý, khi thần thiếp được hoàng thượng đón về cung thì thuận tiện mang theo. Lúc đó nghe nói nương nương bị trúng hàn khí từ hồ Thái Dịch, đã chia ra một nửa đem qua, số còn lại vẫn còn cất bên mình”

Tống Ý Thiên nhẹ nhàng gật đầu tỏ ý đã hiểu. Nàng đã quan sát biểu tình của Mộ Nhược Chi, cũng nghe lời nàng ấy nói, có lẽ cũng không phải là đang nói dối. Chi là vẫn có chuyện nàng không hiểu, lại hỏi: “Ta mạo phép hỏi phụ thân thường tại tên là gì?” “Thần thiếp không dám. Phụ thân thần thiếp tên thật là Mộ Dung Nghiêu, nhưng nghe nói khi đi cư tới đất thành Khiết Dương không biết vì lý do gì đã bỏ chữ “Dung” trong họ, thành ra thần thiếp tên Mộ Nhược Chi”

Thì ra là như vậy. Mộ Dung Nghiêu, phụ thân của Mộ Nhược Chi rất có thể là truyền nhân của thần phái Mộ Dung. Nếu sự tình là như vậy, thì không có gì quá ngạc nhiên nếu bên người có ly hoà. Chi là không ngờ, thần được trong truyền thuyết mà tứ quốc săn lùng, lại lưu lạc dân gian lâu như vậy rồi lọt vào Phán quốc. Vũ Triều đế đúng thật là có phúc khí.

Tống Ý Thiên mỉm cười, lại cầm chiếc hộp lục bảo đựng ly hoà lên, đưa tới trước mặt Mộ Nhược Chi: “Thường tại, đây là món quà quá quý giá, hơn nữa lại là thứ phụ thân của người để lại, ta thật sự không thể nhận được. Đoàn Hoa ta rất cảm tạ ý tốt của thường tại, còn lo lắng cho một công chúa hoà thân xấu xí lại bệnh tật như ta”.

Mộ Nhược Chi nhanh chóng quỳ xuống, cúi đầu nói: “Xin nương nương đừng nói những lời như vậy. Sức khoẻ của người quan trọng, huống gì lễ đã tặng, đâu có chuyện lấy lại hay không”. Tống Ý Thiên thầm cảm động, vội đỡ nàng đứng dậy: “Thôi được, ta xin nhận lễ của thường tại. Cũng không còn sớm nữa, Mộ thường tại nghỉ ngơi đi”. “Cung tiễn nương nương, nương nương chú ý giữ gìn ngọc thể”

Tống Ý Thiên vịn vào tay Tâm Liên chậm rãi đứng lên. Đột nhiên, nàng cảm thấy có điều gì không ổn, hít vào một hơi rồi quay người hỏi Mộ Nhược Chi: “Không biết Nhã Nhạc hiên của Mộ thường tại ngoài lê hoa và hợp hoan còn trồng loại cây nào khác không, như sen chẳng hạn?”

Mộ Nhược Chi mỉm cười: “Ngoài lê hoa và hợp hoan, thần thiếp không còn trồng loại nào khác ngoài vài nhánh liễu cả, cũng không có trồng sen. Sao nương nương lại hỏi vậy?”. Nàng nghe vậy, gật đầu: “Không có gì, chỉ là ta người thấy thoang thoang hương sen, lại thấy không phù hợp lắm với hương lê hoa nên thấy kì lạ một chút, cũng nghĩ thường tại cũng sẽ không phối mùi hương như vậy”

Ra khỏi Nhã Nhạc hiên, Tâm Liên nghiêng đầu hiểu kì: “Chủ tử nương nương, sao vừa rồi lại hỏi Mộ thường tại có trồng sen hay không? Không phải có gì đó không đúng chứ?”

Tống Ý Thiên ngẫm nghĩ một lát, trầm giọng nói: “Ta chỉ là tình cờ nghĩ thấy, cũng không chắc chắn được gì” Nàng thở dài: “Tốt nhất chúng ta không nên nhiều chuyện. Có thể lặng thầm bình yên là ổn rồi”

Bạn đang đọc truyện *Tịch Mịch Thâm Cung Phi Đế* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 10

Tống Ý Thiên ngắm nhìn dung nhan của nữ tử tiểu tuy trong gương khẽ thở dài. Tất cả cũng là tại hôm đó ngâm mình dưới nước hồ Thái Dịch lạnh băng, hại nàng nhiễm phong hàn sốt lên sốt xuống đến cả đi, mê man đến hơn một tuần lễ. Nếu không phải nằm trên giường quá lâu, xương cốt đã sớm cứng đờ rệu rã thì nàng cũng đã không cố gắng ngồi dậy như thế này. Hai quầng mắt trũng sâu, làn da xanh tái, cả người gầy rạc đi cùng với lớp hoá trang xấu xí lại càng khiến nàng càng thêm thê thảm.

“Nương nương, người uống bát canh bổ này đi. Người xem đã ra bộ dáng gì rồi này” Tâm Liên bê bát canh đặt trước mặt nàng, không kim được lên

tiếng. Tống Ý Thiên cười khẽ, nắm nhẹ lấy đôi tay của Tâm Liên đặt trên vai nàng: “Người xem người có giống một nha đầu vừa mới bước qua tuổi mười lăm không, mở miệng là lại cần nhân như nhũ nương của ta vậy. Chẳng phải ta đã không sao rồi ư?”

Đáy mắt nha đầu kia đã sớm ngậm nước: “Nương nương còn cười như vậy! Tất cả là tại nô tỳ, lúc ấy đã để người ở lại. Sớm biết như vậy, dù có phải tự lấy y phục của mình để giữ ấm cho người, Tâm Liên cũng sẽ không rời đi! Rốt cuộc là đã xảy ra chuyện gì mà nhất định người không chịu nói ra thế chứ?”

“Nha đầu ngốc, nương nương không muốn nhắc lại, đừng làm người thêm đau đầu nữa.” Linh Lung cùng Tiểu Liên Từ bước vào, trên tay xách đầy những túi tặng phẩm to, vừa sắp xếp đồ đạc đầu vào đó vừa quay sang nàng: “Những thứ này đều là đồ gửi tặng nương nương bồi bổ do đích thân thái hậu ban cho, ngoài ra còn có đồ của Lệ phi nương nương và Mộ thường tại gửi tặng nữa, nương nương xem qua”

Tống Ý Thiên gật đầu, lại có chút hiếu kì hỏi: “Lệ phi tặng lễ cho ta ư?” “Hồi nương nương, là sắp đường nhan và phấn bột ngọc dự” Tiểu Liên Từ cau mày âm ỉ nói: “Người có biết không, Bảo Hoan bên Lệ phi còn dặn nô tì chuyển lời tới nương nương rằng, những thứ này rất tốt để... để cải thiện nhan sắc nữa!”

Lắc đầu cười, Tống Ý Thiên xua tay. Con người Lệ phi cũng thật thú vị. Qua phán đoán của nàng, Chuẩn Hữu My Hình cũng là một nữ nhân có căn cơ và bản lĩnh, hành sự rất trực tiếp nhưng cũng không kém phần cẩn thận khôn ngoan. Ví như việc phát tán tin đồn về dung mạo của nàng, từ việc cài người cho tới truyền tin đồn ở hậu cung, thậm chí nàng ta còn cả gan khiêu khích nàng ngay trước mắt hoàng thái hậu mà cũng không hề bị truy cứu. Vậy mới nói, có gia tộc làm chỗ dựa luôn luôn là cái phúc của những phi tần hậu cung.

Còn nàng, nguyên là công chúa của một vương triều, ấy thế mà thân cô thế cô bị gả đi xứ người.

Tống Ý Thiên khẽ lắc đầu, xua tan suy nghĩ vương bận vừa rồi. Có người chống lưng thì sao chứ, huống hồ nàng càng không muốn nhọc lòng tranh sủng mà bị vướng vào những đầu đá âm mưu. Tâm Liên bên cạnh thuận tay lấy ra một hộp nhỏ, tựa như quả trứng làm từ ngọc lục bảo long lanh được chạm khắc vô cùng tinh tế nhưng không kém thanh nhã, tươi cười vui vẻ: “Đây là quà của Mộ thường tại sao? Chủ từ người xem, vật này chắc là rất quý giá”

Linh Lung đỡ lấy chiếc hộp đưa cho Tống Ý Thiên: “Mộ thường tại là đích thân qua đây đưa tận tay nô tỳ, còn căn dặn rằng thứ bên trong nếu đốt lên có thể giúp tiêu tan hàn khí trong người nương nương, mỗi lần dùng đốt lên một viên sẽ sớm bình phục”. Tống Ý Thiên nhận lấy hộp ngọc, từ từ mở ra. Bên trong, những viên kim ánh đỏ lấp lánh hiện ra trên nền ngọc lục bảo xanh mướt, lộng lẫy mê người, làm Tống Ý Thiên một phen kinh ngạc.

Đây chẳng phải là báu vật ly hoá trong truyền thuyết sao?

Ly hoá vốn là một loại huyền thạch vô cùng trân quý được luyện thành từ hoá khí bốc lên trong lòng Diễm Nhạc Sơn - ngọn núi lửa lớn thế gian. Hoả khí này là linh khí, đốt lên, hàn độc mạnh bao nhiêu cũng có thể chữa lành. Tương truyền rằng nắm giữ bí quyết luyện thành ly hoá là thần phái Mộ Dung, môn phái nổi danh kì bí bậc nhất mà khắp thiên hạ không ai không kính nể tôn sùng. Nhưng gần ba trăm năm trước, kể từ khi Phán thái tổ định quốc, thần thú hộ quốc Hoà quân Xích Thuộc lộ diện, cư ngụ tại Diễm Nhạc Sơn, không một ai có thể vào được ngọn núi ấy mà thu giữ hoá thần khí. Ly hoá từ đó cũng dần biến mất, trở thành báu vật chỉ có trong lời kể của những người am tường xa xưa.

Nếu không phải do sự phụ của nàng là thần y Hình Di Quả, cả đời chuyên tâm nghiên cứu tìm kiếm những bí thạch trân được từ lâu đã thất truyền, Tống Ý Thiên nàng có lẽ cũng không có cơ hội được biết tới ly hoá. Tuy đã bị chế thành vụn nhỏ để dễ sử dụng, nhưng giá trị chỗ ly hoá này trong hộp chắc chắn không dưới hai mươi toạ thành. Đám Tâm Liên, Linh Lung, Tiểu Liên Từ nghe xong cả kinh, không dám tin vào mắt mình. Linh Lung im lặng một hồi, cuối cùng đưa mắt thận trọng nhìn Tống Ý Thiên: “Chẳng hay nương nương có từng thân quen với Mộ thường tại hay không mà tiểu chủ lại tặng lễ vật quý giá đến chừng này? Lại kì lạ, Mộ thường tại sao lại có được báu vật giá trị liên thành như vậy cơ chứ?”

Tống Ý Thiên chậm rãi gật đầu, nghi hoặc nhìn xuống báu vật đang giữ trong tay: “Ta và Mộ thường tại trước đây chưa từng gặp mặt chứ đừng nói là quen biết, huống chi theo lý mà nói, có được ly hoá trong tay, nàng ta nhất định phải dâng lên hoàng đế để tranh thủ nhận lấy thánh sủng, sao lại tặng cho ta? Lại càng khó hiểu hơn...” “Mộ tiểu chủ vốn là dân nữ trong một lần đi săn được hoàng thượng đón về cung, không lý nào một thường tại nhỏ bé lại có thể nắm giữ ly hoá” Linh Lung tiếp lời. Tiểu Liên Từ khẽ giọng hỏi: “Vậy bây giờ chúng ta nên làm thế nào nương nương?”

Nhẹ nhàng đóng nắp hộp lại, Tống Ý Thiên đứng lên. Nàng đưa tay vịn vào Tâm Liên, hứng thú mở miệng: “Chúng ta tìm Mộ thường tại đa tạ tâm ý nàng ấy”

Bước xuống kiệu, hai thái giám hầu môn lập tức hướng Tống Ý Thiên hành lễ: “Chúng nô tì tham kiến Đoàn Hoa phi nương nương” “Miễn lễ. Ta đến cùng Mộ thường tại trò chuyện, tiểu chủ các người có ở đây không?”

Hai tên thái giám lẳng lặng nhìn nhau, ấp úng nói: “Bẩm nương nương, tiểu chủ của nô tì có ở trong...chẳng là...” Tâm Liên bên cạnh mắt kiên nhẫn nghiêm mặt: “Chẳng là cái gì? Còn không mau vào bẩm báo với tiểu chủ các người, chần chờ cái gì chứ?” Tên thái giám hoảng sợ, lập tức chạy vào trong bẩm báo, tên còn lại run run dẫn đường, đầu cúi gập tới tận thất lưng luôn miệng hi há: “Nương nương cứ đi thông thả, đi thông thả”

Tống Ý Thiên được dẫn tới hoa viên của tiểu viện, không khỏi có chút cảm thán. Trước mắt nàng bạt ngàn là một màu trắng tinh khôi của hoa lê và hợp hoan xen kẽ, qua trận mưa đêm, sắc hoa bừng nở, không điểm lệ chói mắt mà trang nhã vô cùng. Bên cạnh bộ bàn đá đoan trang, tà váy nữ nhân lam nhạt tung bay trong sắc trắng tinh khôi thuần khiết. Hoa đã như vậy, người còn đẹp hơn.

Nàng còn nhớ nói tới nữ tử này, thái hậu đã nhắc bốn từ “Nhu thuận uyển chuyển”, quả đúng là nhân quang thâm thúy. Nàng tuy không phải là một giai nhân tuyệt sắc, nhưng cũng xứng đáng là một mỹ nhân. Từng đường nét trên khuôn mặt nàng đều toát là vẻ thanh tao ưu nhã, lại thêm khí chất đặc biệt, tuy có chút lạnh nhưng vẫn rất ôn nhu, khiến nàng càng thêm không vương chút bụi, như dòng nước êm đềm điểm đôi cánh hoa lê.

Mộ thường tại thấy Tống Ý Thiên, môi dâng lên nụ cười, vội tiến lại quý xuống hành lễ: “Thần thiếp Mộ thị Mộ Nhược Chi tham kiến Đoàn Hoa phi nương nương, nương nương kim an” Tống Ý Thiên đỡ nàng đứng lên, mỉm cười nói: “Mộ thường tại đừng đa lễ. Nền đất vẫn còn ẩm ướt, vất vả cho

người. Chúng ta ngồi xuống rồi nói chuyện“. Mộ Nhược Chi chăm chú nhìn nàng hồi lâu, cuối cùng biết mình luống cuống, bèn cùng nàng ngồi xuống, che miệng cười: “Thần thiếp thất lễ, thật xấu hổ. Thu Nguyệt, mau dâng bích ngọc trà lên cho Đoàn Hoa phi”

Tổng Ý Thiên cảm thấy tách trà ấm nóng, nhàn nhã nhấp một ngụm. Trà tuy ấm nóng, nhưng trời tối cổ lại mát rượi, hương lá trà vẫn vút trong khoang miệng, quyến luyến không rời. Nàng gật đầu: “Thứ trà ngon thế này, thật sự là hiếm có. Tối đây hương trà quý của thường tại, ta quả là có phúc” “Nương nương đừng nói vậy, người tới nơi tôi tàn này, tiếp đón tốt nhất là bổn phận của thần thiếp“. Tổng Ý Thiên nhìn một vòng xung quanh, đưa tay đỡ những cánh hoa lẻ bay phiêu diêu trong gió, nói với Mộ Nhược Chi: “Nhà Nhạc hiền của thường tại thanh nhã như chốn thần tiên thế này, giữa hoàng cung hào nhoáng xa hoa này đúng là làm người ta thư thái bình tâm, sao có thể nói là tôi tàn được chứ. Hôm nay ta đây cũng là để cảm tạ thường tại, trong lúc bệnh tật vẫn còn được người quan tâm”

Mộ Nhược Chi nhẹ xua tay, hướng Tổng Ý Thiên nói: “Chi là chút tâm ý nhỏ nhất, nương nương đừng bận lòng” “Không bận lòng sao được, thứ thường tại tặng ta quá quý giá, ta không thể nhận được. Tâm Liên” Nàng nhận lấy chiếc hộp lục bảo Tâm Liên dâng, mở ra đưa tới trước mặt Mộ Nhược Chi “Mộ thường tại, người có biết chính xác món đồ người tặng ta là gì không?”

Nàng cúi xuống nhìn chiếc hộp, lấy tay cầm lên một viên ly hoa vụn rồi lại đặt xuống, ngược mắt nhìn Tổng Ý Thiên đầy vẻ khó hiểu: “Đây đúng là lễ vật ta mang tới tặng nương nương, là tinh thạch đốt lên có thể trị sốt, đào thải hàn khí ra khỏi cơ thể. Chẳng lẽ có gì sai sót ư?”. Tổng Ý Thiên nhìn thẳng vào mắt Mộ Nhược Chi: “Nếu đã như vậy, đây là đồ của thường tại, ta cũng sẽ không giấu người. Chi là...” Thấy Tổng Ý Thiên đưa mắt nhìn những người xung quanh, nàng hiểu ý, bèn cho bọn họ lui cả xuống. Chờ đợi xong xuôi, Mộ Nhược Chi nhẹ nhàng hỏi: “Giờ nương nương đã có thể nói cho thần thiếp chưa?”

Nàng đưa tay gạt nắp trà, chậm rãi cất lời: “Mộ thường tại biết cái gọi là báu vật trong truyền thuyết, ly hoa chứ?” Thấy nàng ta mơ hồ lắc đầu, nàng tiếp lời: “Nó không phải là vật trị thương bình thường như người vẫn tưởng. Đây là báu thạch, loại thạch nhuyễn được luyện từ linh khí trong Diễm Nhạc Sơn, vật phẩm vô giá ngay cả tới hoàng gia các nước còn không có được. Ta hiểu kì muốn hỏi tại sao thường tại lại có thứ này chứ?”

Mộ Nhược Chi nghe xong có hơi bất ngờ, trầm ngâm một lát rồi nói: “Thú thực với nương nương, thần thiếp không hề biết rằng đây lại là món đồ trân quý đến như vậy. Thần thiếp vốn chỉ là một dân nữ bình thường, đương nhiên không thể tìm mua được ly hoa. Đây là thứ mà phụ thân thần thiếp trước khi mất để lại, cũng chỉ nói rằng đây là một thứ được thạch quý, khi thần thiếp được hoàng thượng đón về cung thì thuận tiện mang theo. Lúc đó nghe nói nương nương bị trúng hàn khí từ hồ Thái Dịch, đã chia ra một nửa đem qua, số còn lại vẫn còn cất bên mình”

Tổng Ý Thiên nhẹ nhàng gật đầu tỏ ý đã hiểu. Nàng đã quan sát biểu tình của Mộ Nhược Chi, cũng nghe lời nàng ấy nói, có lẽ cũng không phải là đang nói dối. Chi là vẫn có chuyện nàng không hiểu, lại hỏi: “Ta mạn phép hỏi phụ thân thường tại tên là gì?” “Thần thiếp không dám. Phụ thân thần thiếp tên thật là Mộ Dung Nghiêu, nhưng nghe nói khi di cư tới đất thành Khiết Dương không biết vì lý do gì đã bỏ chữ “Dung” trong họ, thành ra thần thiếp tên Mộ Nhược Chi”

Thì ra là như vậy. Mộ Dung Nghiêu, phụ thân của Mộ Nhược Chi rất có thể là truyền nhân của thần phái Mộ Dung. Nếu sự tình là như vậy, thì không có gì quá ngạc nhiên nếu bên người có ly hoa. Chi là không ngờ, thần được trong truyền thuyết mà tứ quốc săn lùng lại lưu lạc dân gian lâu như vậy rồi lọt vào Phán quốc. Vũ Triều đế đứng thật là có phúc khí.

Tổng Ý Thiên mỉm cười, lại cầm chiếc hộp lục bảo đựng ly hoa lên, đưa tới trước mặt Mộ Nhược Chi: “Thường tại, đây là món quà quá quý giá, hơn nữa lại là thứ phụ thân của người để lại, ta thật sự không thể nhận được. Đoàn Hoa ta rất cảm tạ ý tốt của thường tại, còn lo lắng cho một công chúa hoà thân xấu xí lại bệnh tật như ta”.

Mộ Nhược Chi nhanh chóng quỳ xuống, cúi đầu nói: “Xin nương nương đừng nói những lời như vậy. Sức khoẻ của người quan trọng, huống gì lễ đã tặng, đâu có chuyện lấy lại hay không“. Tổng Ý Thiên thâm cảm động, vội đỡ nàng đứng dậy: “Thôi được, ta xin nhận lễ của thường tại”.

Bạn đang đọc truyện *Tịch Mịch Thâm Cung Phi Đế* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 11: Bạo (1)

Tiết trời tháng tư của Phán quốc quả là mới mẻ và dễ chịu. Rồi xa những cơn mưa chợt đến chợt đi, những giọt sương và hương mai, hương đào giăng mắc trên các vòm cây, mầm đá của tiết xuân mơ màng, mùa hạ đến bất chợt như cái chạm nhẹ lên môi mềm ẩm của đất trời. Bầu trời trong veo xanh biếc nay đã được quang lên một lớp nhiều đào mỏng mịn, vẽ nên màu sắc ửng hồng của ánh sáng điểm xuyết cái rực rỡ lung linh của tia nắng đầu mùa. Tất cả cảnh vật đượm trong cái mềm mịn như tơ, hồng hào và ấm áp.

Đã tròn một tháng kể từ khi Trịnh quốc Đoàn Hoa công chúa bước chân tới Khiết Dương thành Phán quốc, tiến vào chính điện Thanh Vân nhận sắc phong trở thành Đoàn Hoa phi của Vũ Triều đế. Tổng Ý Thiên ngắm nghĩ cũng cảm thấy khá bất ngờ, bởi một tháng vừa qua, nàng sống cũng không đến nổi tệ.

Ngay từ khi nhập cung, nàng đã bị Hứa Dĩ Phàm vũ nhục ngay tại lễ đại hôn trước mặt toàn thể triều thần và hậu cung, lại thêm thái độ của hần, thậm chí không tới tận phòng đêm đó, cũng như chưa hề triệu nàng thị tẩm trong suốt thời gian qua đã khiến những lời bàn ra tán vào, dè bĩu mỉa mang nàng xôn xao không ít. Nhưng chẳng phải như vậy càng tốt hay sao. Tổng Ý Thiên nàng chẳng hề có tình cảm với nàng phụ quân, lại càng không muốn phải tranh đấu thụ sủng trong cái chốn thâm cung đáng sợ này. Nàng càng bị khinh thường, đám người kia lại càng không bận tâm để nàng vào trong mắt. Nàng

không được sủng ái, cũng là cách duy nhất để thâm lặng sống bình an.

Và lại dù sao, nàng cũng ngồi ở tước phi, là cung chủ một cung, lại được thái hậu vài lần ra mặt thương yêu, tuy không được đám hạ nhân Nội vụ phủ chăm sóc vồn vã, nhưng cũng coi như không có điểm gì thiếu thốn. Hơn nữa, nàng cũng không thể nhìn được những kẻ nịnh bợ xun xoe, chẳng phải sống như thế này cũng tốt sao. Tổng Ý Thiên đã không còn như khi mới bước chân tới Phán quốc cung, không còn sàu nào với cái thực tế về một cuộc đời bị giam lỏng sau bốn bức tường nữa. Hàng ngày rảnh rỗi, nàng mở rương sách mang từ Trịnh quốc ra đọc, lại cùng đám người trong Khâm Nhân cung xuống thiên phòng chuẩn bị món này món kia. Thỉnh thoảng, nàng còn lấy cuốc, xẻo ra hoa viên trồng trọt, ban đầu đám Linh Lung, Tiểu Liên Tử cũng phát hoảng mà sốt sắng can ngăn, nhưng rốt cục nói vạ lần khôn được, cũng đành bỏ cuộc mà lèo đèo theo nàng ra vườn cuốc đất.

Thính Phong uyển- hoa viên trong Khâm Nhân cung đúng như tên gọi, với những hòn non bộ kì vĩ xen kẽ nhau đưa gió lửa qua tạo nên những âm thanh thanh thúy tuyệt mỹ, tô điểm bằng tiếng xào xạc của những cây hoa lê. Nhưng đã sang mùa hạ, lê tàn, gió mạnh, khiến phong cảnh dường như có phần hơi ỉu hiu, lại thêm Khâm Nhân cung rộng lớn như vậy, không tính nàng và Tâm Liên thì cũng chỉ có sáu cung nhân, không khỏi quạnh quẽ. Tổng Ý Thiên quyết định chọn ra mấy cây thuốc, lại cho người đi nhận ở Nội vụ phủ mấy gốc hồng phong lá đỏ, coi như đổi sắc cho Khâm Nhân cung.

Tới giờ thìn, mặt trời dần lên cao, cũng khiến người ta nóng tới chảy mồ hôi. Tổng Ý Thiên dùng cuốc đất. Nàng rút khăn tay bên người ra lau mồ hôi vương đầy trên vầng trán nguyệt, khẽ lắc đầu cười. Đúng là bản tính khó rồi, cho dù thích thú đến đâu, thể chất người Trịnh quốc quanh năm mát lạnh, lại thêm nàng bình sinh từ nhỏ đã rất nhạy cảm với nhiệt khí, khiến nàng mệt bỏ hơi tai.

Linh Lung hai tay xách hai thùng nước đặt xuống bên cạnh Tổng Ý Thiên, lấy chiếc quạt tròn uyển nghi giắt sau lưng ra quạt cho nàng, nhẹ nhàng nói: “Vốn những việc như thế này, nương nương có thể sai chúng nô tỳ làm cũng được, đâu cần phải đích thân ra đây làm khó bản thân cơ chứ. Người đường đường là Đoan Hoa phi lại chính mình cuốc đất, trồng cây, người bên ngoài biết được chắc chắn sẽ coi nương nương và Khâm Nhân cung không ra gì mất”

Tổng Ý Thiên xắn hai ống tay áo lên, để lộ làn da vốn trắng trong như ngọc nay đã đỏ ửng lên vì ánh nắng. Nàng chậm rãi rải những hạt giống mã đề xuống dải đất tối xốp vừa được xới, lại lấp đất lại rồi múc một gáo gỗ nước, dùng tay vẩy lên trên: “Khi còn ở Trịnh quốc, ta từng cùng với nhũ nương và Tâm Liên đi giặt quần áo, rồi nấu ăn, dọn dẹp, trồng cây. Ngoài thời gian học hành, cũng không có quen ngồi một chỗ được kẻ hầu người hạ chăm bẵm. Không cần quan tâm kẻ khác nghĩ gì, chúng ta quản không được nhiều như vậy. Và lại trong cung ít thú vui, có thể cùng các người làm việc như vậy làm ta thoải mái không ít. Người xem cách ta trồng mã đề, rồi chút nữa hướng dẫn mấy tiểu nô tài tới đây làm tiếp. Mã đề tính mát, vị ngọt lại dễ trồng, mùa hạ chế nước uống tiêu nhiệt, giải độc, cho cả Khâm Nhân cung uống, vừa tiết kiệm, cũng có thể thay thế thứ trà giải khát khó trôi mà Nội vụ phủ phân cho các người”

“Vâng, nô tỳ nhớ rồi” Linh Lung đáp rồi trầm mặc một lúc, cuối dùng nhỏ giọng nói: “Nương nương không cần lo cho kẻ trên người dưới Khâm Nhân cung. Là phúc của tất cả chúng nô tỳ mới được hầu hạ một chủ tử tốt luôn suy nghĩ cho người khác như nương nương, làm sao chúng nô tỳ có thể làm phiền nương nương chỉ vì một món trà chứ. Còn về bổng lộc, bạc hàng tháng của cung chúng ta vẫn luôn đủ dùng không bị cắt xén, mà người từ khi tới Phán quốc lại chưa hề chi tiêu một chút gì quả tay cho phục trang, phần son hay đồ dùng sinh hoạt. Nương nương, người không cần lo nghĩ quá nhiều”

Tổng Ý Thiên mỉm cười, nắm lấy tay Linh Lung: “Quả đúng là cô cô, người luôn biết ta đang suy nghĩ chuyện gì. Chỉ là quả thực, ta thân cô thế cô, của hồi môn tuy bây giờ dư dả nhưng cũng không thể chu cấp cho ta sống cả đời. Bất quá người chắc cũng đã nghĩ qua rồi, với vị thế của chúng ta bây giờ, sớm muộn gì rồi đám người Nội vụ phủ kia cũng sẽ không biết điều mà cắt xén đi. Người thấy đấy, giờ tuy không dám động tới ta, nhưng những thứ đồ các người được phân cho đều là hàng thứ phẩm ngay cả với nô tài. Bởi vậy, vẫn là nên tiết kiệm một chút, ta cũng không phải là cần chi tiêu xa hoa”

Hà Linh Lung nhìn Tổng Ý Thiên hồi lâu, bỗng sống mũi cay cay. Bảy tuổi nhập cung, nay đã gần ba mươi năm sống trong cảnh cúi đầu vâng mệnh người khác, nàng chưa từng thấy được có một vị phi tần chủ tử nào lại giống như Tổng Ý Thiên. Nàng có nhan sắc kinh tuyệt thế gian, vừa như một tiên từ giáng trần lại có cái hồ mê khiến bất cứ ai cũng phải say đắm, nhưng nàng lại lựa chọn che giấu đi thứ thường được coi là bảo bối của nữ nhân đó, để đổi lấy những ngày tháng bình lặng trong bốn bức tường Khâm Nhân cung. Nàng có sự thông minh cùng với khí độ điềm tĩnh đến kinh ngạc, tới độ Linh Lung không thể tưởng được lại xuất hiện ở một vị công chúa mới mười bảy tuổi đời; ấy vậy, Tổng Ý Thiên lựa chọn không tranh không đấu, ẩn mình trước mọi cám dỗ hậu cung. Nhưng hơn hết, nàng ân cần với tất cả những kẻ hầu người hạ xung quanh. Nàng không hề coi họ là “hạ nhân”, mà là những người đồng hành, gọi là “băng hữu”.

Linh Lung quỳ sụp xuống trước mặt Tổng Ý Thiên, giọng khẽ run run: “Hầu hạ nương nương là phúc trăm ngàn đời của nô tỳ, xin người chớ nhọc lòng”. Tổng Ý Thiên vội vã đỡ nàng lên, chậm rãi lắc đầu: “Đừng nói vậy, chỉ là ta không muốn các người theo ta chịu khổ thôi. Cũng không còn sớm, người cùng Tâm Liên và mấy nô tài đi chuẩn bị thiện trưa đi, để lại Tiểu Liên Tử với ta là được rồi, cũng nói hẩn xách thêm cho ta một gánh nước tới đây. Còn một chút nữa là xong, ta muốn tự mình làm cho hết”. Linh Lung gật đầu, tiến ra phân phó đầu vào đấy rồi đi chuẩn bị bữa trưa.

Bạn đang đọc truyện *Tịch Mịch Thâm Cung Phi Đế* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 12: Bạo (2)

Tổng Ý Thiên vốn định cúi xuống nhặt lấy chiếc cuốc tiếp tục xới đất, đột nhiên cảm thấy sống lưng ròn rợn như có ánh mắt người nào đang quan sát nàng.

Chậm rãi quay người lại, dưới mái hiên cong cong tinh xảo là một bóng hình to lớn vững chãi, chiếm hết cả không gian trước mặt.

Hứa Dĩ Phàm thân nhiên nửa dựa nửa ngồi trên cành cây cách nàng gần chục bước chân, nét mặt vẫn duy trì vẻ thờ ơ, lười nhác như nàng vẫn hay quen thuộc. Vẫn cái khí lực bức người toát ra từ từng tác da thịt, khiến nàng không khỏi hỗn loạn

Quan trọng nhất, hắn không mặc long y, cũng chẳng mặc thường phục trang nhã, mà nửa thân trên của hắn để trần. Ánh nắng rực rỡ như phủ lên thân mình hắn một lớp đồng mỏng óng ánh tuyệt mỹ, làm nổi bật lên những cơ bắp săn chắc, rắn rỏi của một nam nhân sinh ra và lớn lên trên thảo trường luyện võ. Dưới mái tóc đen dài để rồi xoã tung trên vai dài rộng là những hình xăm tinh xảo uốn lượn chạy dọc bắp tay, vốn là truyền thống lâu đời của Phán quốc từ khi vẫn còn phôi thai là một bộ lạc trên thảo nguyên rộng lớn.

Tổng Ý Thiên bị kinh ngạc một phen. Người Trịnh quốc trước nay vô cùng coi trọng lễ thói cách biệt giữa nam và nữ, lại thêm nàng dù sao cũng là một công chúa được giáo dưỡng trong hoàng cung, nên không phải bất cứ nam nhân nào cũng được tùy tiện gặp riêng nàng hay chạm vào thân thể nàng khi chưa được cho phép. Tuy nay đã là người của Phán quốc, có phần thoải mái hơn không gò bó lễ nghi, hắn bắt quả còn là trượng phu của nàng, nhưng đối với Tổng Ý Thiên cũng không thể coi là chuyện bình thường được.

Nàng vội vã quay mặt lại che giấu vết phấm hồng trên đôi gò má, cứng nhắc nhún mình một cái, hành lễ thờ ơ: “Hoàng thượng kim an. Chẳng hay hôm nay người tới đây có chuyện gì, cũng không cho người tới báo trước”

Hứa Dĩ Phàm không nhìn nàng, hứng thú nhàn nhã quét đôi mắt sâu dài ra xung quanh: “Muốn tới xem nữ nhân người mưu đồ chuyện lớn, không ngờ lại thấy được nhã hứng của Đoàn Hoa phỉ”. “Mưu đồ chuyện lớn?” Tổng Ý Thiên có chút không hiểu, suy nghĩ một lát lại chợt nhận ra.

Nam nhân trước mặt chính là đang ám chỉ nàng đang tô vẽ, bày kế mị hoặc hắn! Thì ra hắn vẫn là chưa quên, vẫn nghĩ nàng gả tới đây là có mục đích mờ ám, là nữ nhân tham luyện vinh hoa sung hạnh. Tổng Ý Thiên bất giác tức giận, một cổ uất ức trong lòng nàng toả ra. Nàng quyết định làm thỉnh, không để ý tới hắn đang tại nàng cười cợt, cúi xuống nhặt cuốc lên tiếp tục đào đất.

Hứa Dĩ Phàm nhíu khê đôi mày, khí sắc có phần lạnh hơn, lạnh nhạt nói: “Ai cho người đào đất ở chỗ này?” Nữ nhân này, to gan lớn mật lại coi hắn như hư không, đúng là không sợ chết đây mà.

Hứa Dĩ Phàm trưởng thành trên thảo nguyên mệnh mông bạt ngàn, không thích gò bó, thường xuyên mặc thường phục tìm chốn yên tĩnh trong hoàng cung mà thư giãn, ngay cả đại công công Trình Thọ theo hầu từ nhỏ cũng không cho đi theo, cũng đã thành lệ thường ngày. Hôm nay vốn dĩ cũng chỉ muốn tìm một nơi thật vắng vẻ, lại tới Khâm Nhân cung,

Vốn hắn cất công cho xây dựng cung điện Khâm Nhân này là để đích công chúa Trịnh quốc Tổng Hoài Ninh- nữ tử hắn đã gặp mười hai năm về trước, người mà vị ân nhân kia đã vì an nguy của nàng mà dốc lòng cứu sống hắn, giao nàng cho hắn, ngụ tại. Khâm Nhân cung nằm biệt lập tại một chốn khác của hoàng cung, chính là vì hắn muốn nàng có thể tránh xa thị phi, hảo hảo bình an không vướng vào tranh đấu. Hắn suy nghĩ cho nàng như vậy, vì đó là thỉnh cầu duy nhất của người cứu mạng xưa kia. Đáng lẽ, cứu được thể từ Phán quốc, ngay cả chia nửa giang sơn cũng không phải yêu cầu gì quá đáng, nhưng nàng, là mối vướng bận duy nhất của Mộ Dung cao nhân ấy.

Hoặc cũng có thể chỉ vì, khuôn mặt thanh thuần bé bỏng của tiểu nữ ấy khiến hắn lưu tâm.

Nhưng, vị Trịnh quốc công chúa hắn đón về không phải là nàng mà lại là Tổng Ý Thiên, làm hắn không khỏi hồ nghi, liệu nàng tới Phán quốc là có mục đích gì. Từ khi Tổng Ý Thiên nhập cung, hắn cũng lơ đãng như quên mất nàng, không hề phân phó ban thưởng, hậu cung phi tần cũng không coi để nàng vào mắt, khiến Khâm Nhân cung vốn thanh tịnh xa lánh náo nhiệt giờ lại càng thêm heo lánh hiu quạnh. Bất quá gặp mặt rồi, hắn bỗng nhiên phát giác ở Tổng Ý Thiên còn có điều gì đó mông lung, bí ẩn tựa như làn sương giăng, cơ hồ khiến hắn không khỏi nảy sinh chút hứng thú.

Tổng Ý Thiên dừng một chút, khẽ hít một hơi kim nhen tức giận trong lòng. Nàng quay lại, chau mày nhìn nam nhân trước mặt, lạnh lùng nói: “Thế nào, chẳng lẽ hoàng thượng không cho phép? Khâm Nhân cung ban cho ta, nếu người lấy lại thì ta sẽ không cuốc đất. Người làm sao lại không cho ta cuốc đất?” Nàng thân nhiên nhắm mắt lại không nhìn hắn, đôi môi như cánh anh đào vẽ nên một đường cong mê hồn, giọng điệu nàng ngang nhiên đùa cợt: “Phải rồi, cuốc đất chính là mưu đồ lớn của ta mà”

Mỗi thanh âm ngọt ngào từ miệng nàng nói ra, lại khiến đôi mắt thâm sâu của hắn ngày càng nheo lại. Khuôn mặt hắn như cũ vẫn không hề thay đổi, như một bức tượng tuyệt mỹ từ chốn tiên gian.

Tổng Ý Thiên vốn định tiếp tục làm việc, đột nhiên da đầu bị gãi thật đau, chưa tới một cái nháy mắt, cổ nàng bị quấn chặt bởi chính nàng mớ tóc mượt dày. Chỉ thấy tay hắn đan cùng sợi tóc siết chặt cổ nàng, nâng bổng nàng lên khỏi mặt đất. Tổng Ý Thiên hô hấp vô cùng khó khăn, nặng nhọc mà vô lực đưa tay lên gỡ chướng ngại khỏi cổ nhưng vô ích.

Hứa Dĩ Phàm bình thân nhìn khuôn mặt song song với mặt hắn giờ đang đỏ bừng lạnh ngắt mồ hôi, tăng thêm lực đạo nơi bàn tay đang bóp lấy cần cổ nhỏ nhắn, chợt phát hiện ra, với võ công của hắn, chỉ cần vận thêm lực một chút nữa thôi, nàng nhất định sẽ chết.

Tổng Ý Thiên tuy đang cố gắng vật lộn, nhưng cũng sửng sờ cả kinh.

Hứa Dĩ Phàm...

Hắn đang cười.

Chứng kiến một người đang vật vã quằn quại, khiến hắn cao hứng đến vậy sao? “Thật ghê tởm”

Sự chán ghét cùng phản kháng trong ánh mắt nàng khiến Hứa Dĩ Phàm càng thêm tức giận. Hắn nhàn nhạt mở miệng, nhưng không thể không nhìn ra ẩn

sau giọng nói là nguy hiểm tột cùng: “Cầu xin”

Nàng không muốn. Tống Ý Thiên nhắm mắt lắc đầu.

Hắn dùng tay còn lại túm chặt cảm nang, nhắc lại: “Cầu xin, ta liền thả ngươi xuống”

Tống Ý Thiên bắt đầu cảm thấy quay cuồng, trời đất bắt đầu chao đảo. Mắt nàng mờ dần đi, xung quanh chìm vào bức tranh sáng tối, chỉ còn nhìn thấy khuôn mặt Hứa Dĩ Phàm đang cau mày trước mắt, vì ánh nắng ban trưa chiếu vào mà mang nét đỏ hồng. Tống Ý Thiên cảm thấy có chút quen quen, nhưng hình bóng kia lại mờ dần, mờ dần.

“Nương nương!” Một tiếng hét kéo tâm trí nàng quay trở lại. Tống Ý Thiên khó nhọc mở mắt, chợt nhìn thấy phủ phục dưới chân Hứa Dĩ Phàm là Tiểu Liên Từ, hoảng loạn đến tái xanh. Hắn run rẩy đập đầu lia lịa: “Hoàng thượng, có chuyện gì vậy! Xin người bớt giận, thả Đoán Hoa phi nương nương xuống. Hoàng thượng bớt giận, người thả nương nương xuống đi!”

Tống Ý Thiên bất giác sợ hãi, nàng cố gắng cất lời, muốn bảo Tiểu Liên Từ mau tránh đi, nhưng rốt cục cũng chỉ phát ra được những thanh âm khàn đặc. Nhưng, Hứa Dĩ Phàm không để tâm tới tên tiểu thái giám, hắn chỉ muốn nàng phải phục tùng. Hắn trầm giọng, gằn lên từng tiếng: “Lần cuối cùng, cầu xin ta”. Tiểu Liên Từ không kìm được nữa, hắn bắt chập phạm thượng níu lấy gấu y phục của Hứa Dĩ Phàm mà lay, liên tiếp đập đầu, tưởng chừng như trán hắn có thể bẻ ra làm đôi: “Nô tài cầu xin hoàng thượng, nô tài ngàn vạn lần cầu xin hoàng thượng! Cầu xin hoàng thượng, cầu xin người tha cho nương nương! Nương nương chết mất!”

Đột nhiên, cả người Tiểu Liên Từ bay bổng lên không rồi rơi phịch xuống đất, miệng hắn phun ra máu, gần như bất tỉnh. Tiểu Liên Từ run run lết tới, lại bị Hứa Dĩ Phàm dụng cước, mỗi một cú đá là một từ phát ra, lạnh thấu đến tận xương: “Ta- không- hỏi- ngươi”.

Tống Ý Thiên hét lên, chân tay khuỵu loạn, giọng nàng cơ hồ như vỡ ra: “Dừng lại! Ta cầu xin ngươi, ta cầu xin ngươi! Cầu xin ngươi, tha cho Tiểu Liên Từ! Dừng tay!” “Muộn rồi”

Nàng ngăn người: “Cái gì?” Tay hắn rời khỏi cổ nàng, cả người nàng vô lực đổ sụp xuống, nhưng chưa kịp định thần đã thấy hắn thông dong bước tới chỗ Tiểu Liên Từ: “Ta nói, muộn rồi”. Tống Ý Thiên lấy hết sức bình sinh đứng dậy chạy theo, đứng chắn giữa hắn cùng Tiểu Liên Từ: “Xin ngươi, ngươi muốn ta thế nào, đều có thể tùy cơ định đoạt. Ngươi muốn ta thế nào, ta đều có thể tuân theo. Đừng làm hại Tiểu Liên Từ, chẳng phải hắn vô tội sao?”

Hứa Dĩ Phàm quét ánh mắt sắc lạnh một lượt, rồi dừng lại trên khuôn mặt Tống Ý Thiên. Hắn đưa tay, nhẹ nhàng đến kinh ngạc mà nâng cảm nang lên, kéo khoảng cách giữa hai người gần tới độ nàng có thể cảm nhận được nhiệt độ cơ thể hắn ấm nóng, tóc hắn lòn vòn trên da thịt nơi bả vai của nàng. Tống Ý Thiên như tâm hữu loạn, không tự chủ nhích lại về phía sau.

Tất cả biểu hiện của nàng, Hứa Dĩ Phàm đều thu hết vào tầm mắt. Hắn tựa tiểu phi tiểu nghiêng đầu nhìn nàng, một lúc lâu sau, mới nhả ra từng chữ: “Giờ Dậu hôm nay, ngươi, chờ chiếu chỉ, giáng xuống làm quý nhân”. Tối khi nàng định thần lại, hắn đã phi thân lên rồi mất hút sau các mái đình cong cong hoa lệ.

Tống Ý Thiên vội tới bên Tiểu Liên Từ, khẽ lay lay, khoé mắt hai hàng ngọc lệ đổ xuống: “Tiểu Liên Từ, tỉnh lại đi. Ngươi không được xảy ra chuyện gì hết, tỉnh lại đi! Là ta đã hại ngươi! Tiểu Liên Từ!”. Nàng hít sâu một hơi, lấy tay lau nước mắt, rồi cố gắng kéo hắn hướng về phía chính điện nơi cả Khâm Nhân cung đang chuẩn bị bữa thiện trưa. Trước nay, Tống Ý Thiên chưa từng để ý rằng quãng đường từ Thính Phong uyển về tới Thiên Kiêu điện lại xa đến như vậy. Mồ hôi nàng túa ra như tắm, hai tay nàng kéo Tiểu Liên Từ mỏi như, hô hấp bị đứt quãng tưởng như không thở nổi.

“Nương nương! Ngươi sao thế... Cái gì, Tiểu Liên Từ! Tiểu Liên Từ!” Tâm Liên khóc thét lên, cùng Linh Lung nhào tới nàng và Tiểu Liên Từ đang ngã gục ở trước cửa điện, cả đám người còn lại xúm vào khiêng Tiểu Liên Từ vào trong cứu chữa.

“Mau... mau mời thái y” Nói xong, Tống Ý Thiên ngất đi.

Bạn đang đọc truyện *Tịch Mịch Thâm Cung Phi Đề* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 13: Quý nhân (1)

“Nàng là ai?”

Trong bóng tối, một tia sáng theo câu nói này mà ánh lên. Ban đầu, ánh sáng chỉ le lói, chập chồn như ngọn đèn dầu rung rinh trước gió, sau đó lan rộng ra, chiếu sáng quang cảnh trước mặt.

Không cần chàng bận lòng. Nàng cần môi chớp nhoáng suy tư, rồi viết vào tay bạch y nam tử, lại tỉnh cò cảm nhận được một cái ấm nóng ở nơi đây. Trong mơ hồ, bàn tay ấy bỗng xoay một cái, bao bọc lấy bàn tay nàng, rồi dần dần, chàng đưa tay lên. Bên gò má nàng ửng đỏ khi xúc cảm từ đầu ngón tay tuy nhẹ nhàng mà cứng cáp truyền sang, lại chạy thẳng vào trái tim nàng.

Giọng người đó trầm ấm lại vang lên, có chút quen thuộc, nhưng lại không giống như trong tiềm thức: “Không nói cũng không sao. Có một ngày, ta sẽ

biết nàng là ai. Cứ ở bên ta là được rồi. Mãi mãi”

Giống như trong những áng văn được viết từ nghìn năm trước, có nam có nữ, vì một câu nói mà xuyến trường kinh tâm. Bạch y nam tử cười, mắt chàng nhìn vào thính không, nhưng chàng biết, nàng cũng đang mỉm cười. Mà nụ cười của nàng, chàng chắc chắn sẽ được chiêm ngưỡng.

Chỉ là xa ra khỏi hai người, lại thấy có chút mờ lung. Cố gắng nhìn, khuôn mặt của nam tử lại là bóng tối. Chớp mắt, đã thấy tà áo trắng hoà lẫn vào trong sương mù, trôi đi thật xa.

Đột nhiên thấy đau, vì hai chữ “mãi”.

“Chủ nhân, người tỉnh rồi?”

Tổng Ý Thiên nặng nề mở mắt, bất giác nhận thấy hai tay nàng đang không ngừng run rẩy, móng tay bấm chặt vào bên ngực trái, mồ hôi nàng túa ra lạnh toát khắp người. Tâm Liên hai mắt trũng sâu, cầm tay nàng xoa xoa, lo lắng nói: “Vừa rồi, chủ nhân bất tỉnh, hết mỉm cười sau đó lại co giật kịch liệt, chúng nô tỳ ai cũng lo lắng. Linh Lung đã chạy đi mời thái y lại rồi, sẽ không sao đâu”

Tổng Ý Thiên hít một hơi sâu, không kìm được lại rùng mình một lượt. Một giấc mơ không đầu không đuôi, nhưng lại khiến lòng nàng chùng xuống. Nhìn sang Tâm Liên, lại thấy nha đầu kia hai má hóp lại, mặt mày cũng tái xanh, e rằng đã làm nàng sợ hãi một phen. Tổng Ý Thiên đột nhiên nhớ ra, vội vã hỏi: “Tiểu Liên Từ đâu, hần như thế nào rồi?” “Chủ nhân yên tâm, thái y đã chữa trị cho Tiểu Liên Từ rồi, nội thương cũng khá nghiêm trọng, nhưng may mắn người đưa hần về kịp thời, có thể giữ được tính mạng.” “Ta muốn đi xem xem...”

Tổng Ý Thiên định ngồi dậy, lại bị Tâm Liên cản lại. Một trận đau nhức từ cổ truyền đến, khiến nàng phải cắn chặt răng để không phát ra tiếng kêu. Tâm Liên sốt sắng lấy lọ thuốc cao thoa cho nàng, nhỏ giọng lầm bầm: “Chủ nhân xem người đã ra nông nổi nào rồi, còn đòi đi thăm hần. Cổ của người thiếu chút nữa đã bị vặn làm đôi, hôn mê ba ngày trời. Sao hoàng thượng lại có thể làm như vậy chứ!” Nàng ngược nhìn Tổng Ý Thiên, đôi mắt đã sẫm rúm rúm: “Rốt cuộc đã có chuyện gì mà hoàng thượng lại ra tay nặng đến như vậy chứ. Người đã ra nông nổi này, lại còn bị giáng xuống làm quý nhân, thật tàn nhẫn...” “Tâm Liên, không được nhiều chuyện!”

Linh Lung dẫn thái y đi vào, đưa mắt nhìn Tâm Liên. Nàng hiểu ý, bèn hành lễ rồi đi ra, không quên khép cửa lại. Linh Lung chậm rãi đỡ Tổng Ý Thiên ngồi dậy, rồi quay sang vị thái y: “Tối qua quý nhân đã hạ sốt, thương thế ở cổ đại nhân cũng đã nói qua rằng tạm thời không có gì đáng ngại. Nhưng vừa rồi, quý nhân bị mê sảng, lại có triệu chứng co giật, thỉnh Đồ đại nhân xem qua cho tiểu chủ chúng tôi”

Phải rồi, bây giờ, nàng đã là một quý nhân.

Vị thái y kia gạt đầu, nhanh chóng mở hộp thuốc lấy ra chiếc khăn đặt lên cổ tay Tổng Ý Thiên rồi từ tốn bắt mạch. Sau một tuần trà, thái y ngẩng đầu lên, cung kính nói: “Thưa quý nhân, thương thế của người vốn không còn gì đáng ngại, chỉ là do bị kinh sợ, cộng với hô hấp khó khăn dẫn tới mê sảng, thần trí bất ổn, vì vậy mà co giật, thần sẽ kê một đơn thuốc khác nữa để an thần. Tuy vậy, mạch đập có chút hỗn loạn, thứ lỗi cho vi thần tài hèn sức mọn, nhưng có lẽ cũng không vấn đề gì”

Tổng Ý Thiên im lặng gạt đầu, lập tức Linh Lung bước tới, đưa hần một ít bạc vụn “Cảm tạ Đồ đại nhân chiếu cố” rồi tiễn hần ra ngoài. Nàng đợi thái y đi khuất, rồi tự mình chẩn mạch. Đúng như hần nói, mạch tượng hơi bất ổn, nhưng vấn đề ở chỗ nào, nàng cũng chưa thể nhìn ra.

Nhìn theo bóng lưng Linh Lung đứng ngoài cửa điện, Tổng Ý Thiên bất giác đau lòng. Nàng hôn mê ba ngày, cũng trong ba ngày này, mọi sự đều đổi khác. Cả Tâm Liên lẫn Linh Lung đều tiêu tụy hẳn đi, không khí cũng có phần chùng xuống, e rằng những ngày qua, mọi người trong Khâm Nhân cung đều đã chịu khổ.

Cảm thấy ánh nhìn của nàng, Linh Lung quay đầu lại. Lần đầu tiên, Tổng Ý Thiên thấy được dấu hiệu tuổi tác trên gương mặt điểm tình thanh tao của vị Hà cô cô luôn chu toàn thấu đáo. Nàng khẽ mở miệng: “Linh Lung, là ta liên lụy các người”. Linh Lung chậm rãi đi đến trước mặt nàng rồi quỳ xuống, trong ánh mắt là ba phần cảm thông và bảy phần khích lệ: “Tiểu chủ đừng nói như vậy. Con người hoàng thượng khi nóng khi lạnh, tính khí thẳng tay tàn nhẫn, đâu thể trách người. Chúng nô tỳ đều đã nói, một lòng vì tiểu chủ, là phúc hay họa đều là người của tiểu chủ”

Tổng Ý Thiên sống mũi cay cay, nước mắt trong veo ngưng trên làn mi nơi khoé mắt, rồi rơi xuống từng hàng: “Chính ta đã hại Tiểu Liên Từ sống dở chết dở thế kia, chính ta đã chọc giận hần, báo hại các người vất vả lo toan. Trước kia đã như vậy, giờ bị giáng làm quý nhân, chẳng phải cuộc sống của các người...” Linh Lung đưa tay gạt đi nước mắt trên gương mặt nàng, mỉm cười nói: “Là quý nhân thì đã sao? Chẳng phải chính người đã nói, chỉ cần yên bình mà sống là được sao? Nô tỳ cũng muốn vậy, trên dưới Khâm Nhân cung cũng đều theo người. Chủ tử ta thăm lạng qua ngày, thì phi tần hay quý nhân có gì quan trọng chứ”

Tổng Ý Thiên gục đầu vào vai Linh Lung, bỗng cảm thấy mình đã biến lại thành một nữ hài nhỏ bé trong vòng tay của nữ nương, vô lực rơi lệ để xả đi nỗi uất ức bất lực trong lòng. Nàng không lo chịu khổ, nàng đã quen chịu khổ. Nhưng còn cuộc sống của những người khác thì sao?

Bốn ngày sau, người của nội vụ phủ tới truyền ý, Tổng Ý Thiên phải rời khỏi chính điện Thiên Kiêu tới sống tại Tuý Liên đường theo đúng cung quy đối với một quý nhân. Khâm Nhân cung vốn đã thanh tịnh, mà Tuý Liên đường lại tọa tại nơi hẻo lánh nhất của hậu viện, chưa được nội vụ phủ thu xếp gì nhiều. Trong phòng đồ đạc không nhiều, cửa sổ hướng nam khai nhìn ra ao nhỏ, vách tường treo bức phù điêu phong diệp giang sơn.

Tổng Ý Thiên bước vào, cảm thấy không hề tệ, chỉ cần dọn dẹp đôi chút là chu toàn. Nàng nhẹ nhàng hướng công công bên nội vụ phủ nói: “Tuý Liên đường vốn rất tốt, chỉ là ta muốn thay đổi một chút bố cục. Ngươi cho người mang tới hồ một bộ bàn đá thường ngoạn, cũng phát quang đi rậm rạp tre trúc bên hồ để đón ánh sáng tự nhiên”

Tên nô tài thấy vậy cười lạnh, mắt đảo một lượt quanh gian phòng: “Nô tài thấy Tuý Liên đường rất tốt nha. Hồ ao tre trúc, đúng là không thiếu thứ gì, cần chi bàn đá chữ, quý nhân cũng nên thấy hài lòng đi. Và lại...” Hắn đưa mắt nhìn Linh Lung đang dẫn đám thái giám cung nữ tới nơi ở mới, khoé miệng nhếch lên: “Một thái giám, một cô cô quân sự, lại thêm hai nha đầu sai vặt, hai công công giúp việc, theo nô tài thấy, chặt dỡ cây cỏ, quý nhân tự sắp xếp được mà. Nội vụ phủ còn nhiều công việc, nô tài xin cáo lui”

“Ngươi dám!” Tâm Liên vốn nóng tính lại hấp tấp, vung tay lên, nhưng ngay lập tức, Tổng Ý Thiên luồn tay ra sau ghì chặt nàng lại, lạnh lùng cất tiếng: “Được, vậy không phiền ngươi”

Chờ tên thái giám kia đi khuất, Tâm Liên âm ức gằn giọng: “Cầu nô tài! Tại sao nương... tiểu chủ lại có thể để mặc cho hắn làm càn như vậy chứ! Có lần này sẽ có lần sau, nô tỳ không thể để tiểu chủ chịu uỷ khuất như vậy”

Tổng Ý Thiên thờ dài. Tâm Liên thông minh lanh lợi, nhưng xét cho cùng, nha đầu mười lăm tuổi vẫn chưa thể hiểu được thế nào là thế thái nhân tình. Nàng chăm rãi đặt người xuống chiếc sập gỗ, đưa tay vỗ vỗ bên cạnh “Ngươi ngồi xuống đây” “Không được, nô tỳ không...” Tổng Ý Thiên nhắc lại: “Ta nói ngươi ngồi xuống đây. Ta muốn nói chuyện với ngươi như khi còn ở Trịnh quốc, không phân biệt kẻ trên người dưới”

Đội Tâm Liên ngồi xuống, nàng nhẹ nhàng nắm lấy tay nàng ấy: “Ta biết ngươi lo cho ta, không muốn ta chịu uất ức. Nhưng bây giờ tình thế thay đổi, trước kia tuy không được sủng ái, nhưng dù sao ta cũng là Đoàn Hoa phi. Ngươi nói ta hay, bây giờ, ta là ai?”. Tâm Liên nặng nề lên tiếng: “Là Đoàn Hoa quý nhân” “Phải, là Đoàn Hoa quý nhân, một quý nhân bị hoàng đế chán ghét, thậm chí vũ nhục. Một phi tần bị giáng từ tông nhất phẩm thẳng xuống tứ phẩm nhỏ nhoi. Ngươi nói xem, bây giờ ta còn có thể làm phượng hoàng với ai chứ”

Tổng Ý Thiên nhìn nha đầu trước mắt, ánh mắt loé lên một tia kiên định: “Chúng ta muốn sống một cuộc đời bình yên ở chốn thâm cung này, chỉ còn cách nhẫn nhịn. Có nhẫn nhịn, mới có thể tránh xa được thị phi. Có nhẫn nhịn, mới có thể vô hình, không gây thù chuốc oán. Có nhẫn nhịn, các ngươi mới có thể bình an”

Tâm Liên dấy mắt hơi run, mãi một lúc lâu sau mới lí nhí: “Tâm Liên hiểu rồi...Công chúa, người thật cực khổ quá...” Nàng mỉm cười: “Không sao, chẳng phải mọi người cũng đều chịu cực khổ vì ta sao”

Vốn định cùng Tâm Liên vào gian trong nghỉ ngơi, Linh Lung vén rèm bước vào, mang theo ánh nắng tháng tư rực rỡ. Nàng bước tới chỗ Tổng Ý Thiên, nét mày hơi chau lại thoáng qua chút lo lắng: “Tiểu chủ, cung nữ Hải Đường vừa tới truyền khẩu dụ của thái hậu, mời tiểu chủ tới thưởng trà, toàn thể hậu cung đều có mặt. Là ý của Lệ phi nương nương”

Tổng Ý Thiên và Linh Lung nhìn nhau hồi lâu, chùng như không gian thời gian đều đã đông cứng lại. Đến khi Tâm Liên tưởng rằng cả hai đã hoá đá, đột nhiên, Tổng Ý Thiên khẽ gật đầu.

Kịch hay lại chuẩn bị bắt đầu rồi.

Bạn đang đọc truyện *Tịch Mịch Thâm Cung Phi Đế* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 14: Quý nhân (2)

“Tiểu chủ, tới Vinh Thọ cung rồi” Tâm Liên đỡ lấy tay nàng, lập tức, Tiểu Hồ Từ cong người quỳ xuống làm bực cho nàng bước xuống kiệu. Tổng Ý Thiên xua tay nói: “Ta có thể tự xuống, từ sau này rằng không cần làm vậy nữa”. Nàng nhớ tới Tiểu Liên Từ, tuy mồm năm miệng mười, nhưng hầu hạ đã lâu, làm việc rất hợp ý nàng. Nhưng chỉ vì nàng, đã hơn một tuần lễ mà hắn vẫn không thể xuống khỏi giường. Việc hôm nay, nàng nhất định phải hoàn thành cho tốt.

Tổng Ý Thiên dựa vào Tâm Liên bước xuống ghé đỡ, nhìn cánh cửa Vinh Thọ cung sơn son thếp vàng, không kim được tự trào trong lòng. Lần đầu Đoàn Hoa phi tới đây là kiệu sáu người khiêng, mới có một tháng, mọi chuyện đã khác. Người đời nói đúng, trong cung thế sự khôn lường, khắc trước trên vạn người, chớp mắt lại thành hạt cát nương mình mặc gió.

Nàng đưa khăn tay lên trán nhẹ thấm mồ hôi, cổ không làm trôi đi lớp hoá trang quý dị. Đã thực sự vào hè, tiết trời trở nên nóng nực, lại thêm thương thế trên cổ thỉnh thoảng đau đớn, khiến nàng không khỏi có chút mệt mỏi.

Tổng Ý Thiên bước vào bên trong, không khí lập tức trở nên dễ chịu hẳn. Hai thái giám và cung nữ hầu môn khẽ nhún mình hành lễ, rồi cất giọng eo éo ngân dài: “Đoàn Hoa quý nhân tới”. Tiếng cười nói phía bên trong điện lập tức ngưng bật, chỉ còn tiếng quạt phàn phật vang lên trong không gian tĩnh tại. Tổng Ý Thiên hít một hơi, rồi chậm rãi tiến vào.

Bảo tọa hoa lệ uy nghi ở chính giữa vẫn còn trống, đoán chừng thái hậu vẫn còn chưa tới đây. Còn lại, đôi hàng ghế bên cạnh trừ bỏ ba vị trí thấp nhất gần cửa ra vào, tất cả đều đã đông đủ. Tổng Ý Thiên đưa mắt qua một lượt, cũng không thấy Mộ Nhược Chi đâu. Phía bên trên nơi ghế tựa cao nhất phía đông bảo tọa thái hậu, Lệ phi đang nhàn nhã thoải mái viên ngọc trên bộ hộ giáp vàng lấp lánh. Nàng ta bộ dáng thong dong mỹ lệ, cho dù hôm nay y phục không còn quá xa hoa như lần gặp đầu tiên, nhưng giữa đủ các thứ gấm hoa, bộ cung trang màu đào phấn dẹt xen chỉ bạc của nàng ta không những không bị nhấn chìm, lại càng lóe cuốn đến kì lạ. Tổng Ý Thiên khẽ cười, Lệ phi, đúng là luôn biết cách trở thành một đoá mẫu đơn quyền uy nổi bật

không ai sánh bằng

Tổng Ý Thiên chậm chậm nhún nhẹ gối hành lễ: “Thần thiếp Đoàn Hoa quý nhân thỉnh an Lệ phi nương nương, thỉnh an Diêu tần, Nghi tần“. Nàng thăm quan sát, chỉ thấy Lệ phi vẫn ngồi đó, mắt phượng mày ngài mơ màng lười nhác không quan tâm, dường như cũng không có ý định miễn lễ cho nàng đứng dậy. Một hồi im lặng kéo dài, cuối cùng Diêu tần Diêu Linh Miêu đành phá vỡ bầu không khí khó chịu, đứng dậy đỡ Tổng Ý Thiên: “Quý nhân miễn lễ, đều là tỳ muội, mau ngồi xuống đi“. Tổng Ý Thiên mỉm cười tỏ ý cảm tạ, sau đó ngồi xuống chỗ ngồi trống bên cạnh Đê Khắc quý nhân Đê Khắc Trường Như. Vừa mới an tọa, đột nhiên chỉ thấy vụt một cái, chiếc quạt trên tay nữ tử bên cạnh va vào mặt nàng một lực đạo không nhỏ, khiến má trái nàng đau đớn. Linh Lung “ối” lên một tiếng, vội vàng phân phó tiểu cung nữ hầu môn đi lấy trứng gà xoa mặt cho nàng.

Đê Khắc Trường Như lúc này mới quay sang, cao giọng ngọt ngào: “Ai nha! Ta thật là hậu đậu, Đoàn Hoa muội muội có sao không. Ta đúng là vô ý quá mà, chỉ sợ ảnh hưởng đến dung nhan của muội thôi...” Nói đến đây, nàng ta đưa khăn tay lên, che miệng cười khúc khích, Nghi tần, Hương quý nhân Hương Duyên Thỉnh cũng đồng loạt che miệng hùa theo. Nghi Cầm đưa ly trà lên miệng, vừa thổi vừa nói: “Đê Khắc muội không cần lo lắng, Đoàn Hoa quý nhân đây chắc chắn là không để bụng đâu”

“Làm sao có thể để bụng được cơ chứ, phải không, Đoàn Hoa quý nhân?” Lệ phi vốn đang im lặng, cuối cùng cất lên giọng điệu mê người. Thanh âm nàng ta vô cùng đặc biệt, vừa mang nét uể oải ngân dài, lại như mị hoặc khách nhân.

Tổng Ý Thiên vội đáp: “Thần thiếp không dám. Chỉ là một chút vô tình, nào dám có lời ca thán chứ“. Lệ phi đưa nhìn nàng, trong mắt có phần tự đắc: “Theo tình hình hiện tại thì, đương nhiên là người không dám rồi. Một khắc liên bị giáng xuống tới bốn phẩm cấp, cũng may thay giữ được phong hiệu Đoàn Hoa, coi như còn bớt đi nhục nhã. Chỉ là không biết, người có dựa đó mà tự đắc hay không”

Tổng Ý Thiên bặm môi về âm ức, rốt cuộc im lặng làm thỉnh, chỉ để cho Linh Lung lăn trứng gà cho nàng. Quá một tuần hương, cuối cùng thái hậu cũng tới. Chúng phi lập tức đứng dậy, đồng loạt quỳ xuống: “Chúng thần thiếp thỉnh an thái hậu, thái hậu vạn phúc kim an” “Miễn lễ, tất cả đứng dậy đi“. Đợi khi thái hậu đã an tọa, cả đám phi tần mới về chỗ ngay ngắn.

Đã một tháng không gặp, Tổng Ý Thiên thấy khí sắc thái hậu dường như không được tốt, sắc mặt có phần xanh xao. Nhưng bà vẫn ngồi đó với vẻ điềm đạm, thanh tao lại uy nghi hết mực, toả ra khí chất của bậc mẫu nghi thiên hạ.

Thái hậu nhìn thấy nàng, mỉm cười một cái thật khế, rồi ôn tồn cất giọng: “Hôm nay ta vui tất cả các người tới đây là theo ý của Lệ phi. Chuẩn Hữu tướng quân có gửi tặng lễ vật cho ai gia năm tráp trà quý Thanh Vân Du, ai gia ít dùng trà, không muốn xa hoa lãng phí. Đang không biết làm thế nào, Lệ phi tới, lại đưa ra chủ kiến mời chúng phi tới đây, cho mọi người đều được thưởng trà ngon, phi tần hội ngộ” Bà nhẹ nhàng phát tay, lập tức Tắc Túc cô cô tiếp lời: “Dâng trà”

Hai hàng cung nữ bước ra, đặt trên mỗi bàn một ly trà gồm nạm lưu ly cùng một đĩa bánh quế ăn kèm. Tất cả mọi người mở chung trà ra, hương thơm tuyệt diệu phả ra, tuy hơi nước ấm nóng vẫn vút mà lại khiến người ta thấy mát mẻ trong tâm. Tổng Ý Thiên vừa nhìn thấy đĩa bánh cũng quên mất trà, lập tức cầm ngay một chiếc bỏ vào miệng. Hương vị của quế tràn ngập trong miệng nàng, vừa ngọt vừa nồng, khiến nàng càng muốn ăn thêm, bèn lại cầm lên mấy chiếc khác liên tục bỏ vào miệng.

Tới khi nàng đã ăn hết cả đĩa, Đê Khắc quý nhân bên cạnh cũng chợt nhận ra, trố mắt kinh ngạc. Phi tần chốn hậu cung, ai ai cũng thuộc nằm lòng, phàm là nữ nhân, phải ăn thanh, uống mỹ. Đằng này, Tổng Ý Thiên còn là tần phi, lại xuất thân là công chúa Trịnh quốc được giáo dưỡng cẩn thận, luôn ăn sung mặc sướng trong cung, chưa từng có tiền lệ ăn tới sạch sẽ khẩu phần bao giờ. Đê Khắc Trường Như ngập ngừng hỏi: “Đoàn Hoa quý nhân...thích bánh quế lắm sao?”

Lệ phi thấy vậy, nhấp một ngụm trà, tựa tiểu phi tiểu buong lời: “Có lẽ sau khi chuyển tới Tuý Liên đường, trù nương làm bếp khi còn ở vị phi của Đoàn Hoa quý nhân đã đi rồi nên lâu lâu mới được nếm một bữa ngon. Chà, lại chẳng phải tại người chọc giận hoàng thượng sao? Quả thực đáng thương. Đê Khắc muội, cứ để cho Đoàn Hoa quý nhân thông thả“. Lời này nói ra là vạn phần quá đáng, ý tứ châm chọc đã rõ mồn một, thái hậu lập tức cau mày, quát: “Lệ phi, đủ rồi! Đừng nói rằng ai gia chưa nhắc nhở người về việc này. Đại tiểu thư Chuẩn Hữu tướng phủ, vào tới hoàng cung cũng phải biết thế nào là cung quy”

Thái hậu đã nổi giận cất lời cảnh cáo, tất cả kẻ dưới đều xanh mặt không dám thở mạnh, ngay cả Lệ phi cũng không dám làm càn, nhanh chóng quỳ xuống thỉnh tội: “Thần thiếp biết lỗi, xin thái hậu bớt giận“. Thái hậu tuy ý phẩy tay: “Sau buổi hôm nay, hồi cung chép mười lần Nữ Huấn cho ai gia“. Rồi bà quay sang Tổng Ý Thiên, ánh mắt dịu đi đôi chút: “Nếu Đoàn Hoa quý nhân thích bánh quế như vậy, ai gia ban thêm cho người“. Tổng Ý Thiên hai má ửng đỏ, vội lắc đầu: “Thần thiếp thực ra không phải đặc biệt thích, chỉ là thái y...” Nói đến đây, nàng ngưng bật, rồi đưa ly trà lên nhấp một ngụm lấp liếm. Nghi Cầm đón được ánh mắt của Lệ phi, ngay tức thì hỏi lại: “Thái y? Thái y làm sao cơ? Phải chăng muội muội có bệnh gì?”

Thấy Tổng Ý Thiên có chút chần chừ, Linh Lung bên cạnh lên tiếng đỡ lời: “Bẩm thái hậu và các vị nương nương tiểu chủ, quý nhân vốn không có bệnh gì, chỉ là thương thế ở cổ có hơi đau nhức, mới thường xuyên mời thái y tới xem“. Lệ phi nhướn mày, thanh âm lạnh lùng: “Không tới lượt người trả lời thay quý nhân. Đoàn Hoa quý nhân, vết thương ở cổ mà phải nhọc lòng ăn bánh quế sao?”

Im lặng một lúc, thái hậu cũng lo lắng mở miệng: “Rốt cục con có bệnh gì, phải nói ai gia hay để kịp thời chữa trị chứ?”. Đến nước này, không còn cách nào khác, Tổng Ý Thiên hít một hơi rồi quỳ sụp xuống, nặng nề đáp: “Không dám giấu thái hậu, thần thiếp đã cư kinh (*) gần hai tháng nay rồi”

(*) Cư kinh: không có kinh nguyệt

Lời vừa cất lên, cả cung điện chìm vào im ắng như tờ.

Rốt cuộc cũng là thái hậu phá vỡ sự tĩnh lặng kinh hãi: “Cái gì? Là như thế nào, mau kể ai gia nghe“. Tổng Ý Thiên ngập ngừng một lát, rồi nhỏ giọng nói, dấn điệu thập phần lúng túng: “Từ khi còn ở Trịnh quốc, cách ngày xuất giá một tháng, thần thiếp đã không xuất hiện nguyệt san. Vốn nghĩ do khi đó

trước đại hôn tâm tình bất ổn, nhưng qua một tháng vừa rồi cũng chưa thấy gì. Thần thiếp cũng là chủ quan, sau chuyện xảy ra hôm đó với hoàng thượng tại Khâm Nhân cung bị một vết thương, mồi thái y tới, chẩn được mạch tượng bất thường, mới nghĩ ra đã cư kinh hai tháng rỗng. Thần thiếp không định nói với ai, đọc vài cuốn y thư nói ăn quế và gừng có thể có chuyển biến. Thần thiếp che giấu, xin thái hậu thứ tội?”

Thái hậu vội vã rời bảo tọa, đỡ Tống Ý Thiên đứng lên. Thấy trong mắt bà tràn ngập đau đớn, nàng đột nhiên cũng thấy mũi lòng: “Mau mau đứng dậy. Ai gia làm sao nở trách tội con chứ. Nữ nhân đáng thương, con mới mười bảy tuổi. Ai gia sẽ điều Dương thái y đứng đầu thái y viện chăm sóc riêng cho con, chắc chắn sẽ cứu vãn được. Mau đứng lên”

Quá xúc động, thái hậu đột nhiên khó thở, ho khan không ngừng, đành phải dựa vào Tác Túc tới tắm điện nghỉ ngơi, chúng phi vì thế cũng lần lượt ra về.

Tống Ý Thiên vừa đứng dậy định bước ra ghế đỡ đang chờ, lại thấy Lệ phi hướng nàng đi tới, theo sau còn có Nghi tần và Đề Khắc quý nhân: “Tống thị Đoàn Hoa quý nhân. Ha, những tháng ngày mà một công chúa thất sủng như người ngồi ngang hàng với ta đến đây cũng đã chấm dứt rồi. Còn cái kia” Nàng ta cao ngạo quét mi dài một lượt qua Tống Ý Thiên: “Ta cũng không ngờ đến đây. Mấy ngày nay chuyện tốt đều xảy ra, người cùng Mộ thị thấp hèn kia lại khiến đám đầu bạc thái y viện phải luôn chân luôn tay rồi”

Tống Ý Thiên không nhìn nàng ta, chỉ nhẹ nhàng nhún người: “Vào hạ trời nóng, người sinh bệnh không ít, đúng là khiến các thái y phải vất vả. Mặt trời nắng chiếu như thế này, Lệ phi nương nương đứng ngoài lâu e rằng không tốt, chi bằng nương nương cùng Nghi tần, Đề Khắc quý nhân hồi cung đi. Thần thiếp còn phải hồi cung uống thuốc, xin cáo lui”

Lệ phi liếc nàng một cái, rồi nhanh chóng tung váy rời đi, đám cung nhân bên cạnh xúm lại đỡ nâng nàng lên kiệu. Đợi cho những người khác rời đi, Tống Ý Thiên mới ra ngoài nơi Tâm Liên cùng phu xe đang chờ. Tâm Liên chờ một lúc lâu, lại thấy nàng và Linh Lung mặt mày đều nghiêm trang, sốt sắng hỏi: “Tiểu chủ, cô cô, chuyện gì vậy?”. Nàng ngồi lên ghế đỡ, trầm ngâm một lát, nàng nhìn Tâm Liên: “Từ nay về sau có lẽ cũng có thể vô hình sống an ổn rồi”. Tâm Liên vốn đang không hiểu gì, lại nghe Linh Lung trả lời: “Vừa rồi quả thực tiểu chủ bày ra một màn kịch xuất sắc, chỉ e việc mới chỉ được bán phần thành công, còn lại, đều trông cả vào tiểu chủ. Nếu không sẽ là tội khi quân, lập tức chém đầu”

Nàng chậm rãi gật đầu, đưa tay lên xoa xoa mi tâm, một hồi đáp: “Thuốc sẽ không xảy ra vấn đề gì đâu, thái y có xem qua cũng sẽ không phát hiện điều gì sai sót. Điềm này ta chắc chắn. À phải rồi” Nàng chợt nhớ ra lời của Lệ phi, hướng Tâm Liên hỏi: “Người có nghe ngóng được tình hình của Mộ thường tại không? Hôm nay không thấy nàng ấy có mặt, Có lẽ cũng xảy ra chuyện gì rồi” “Nô tỳ có nghe Ngọc Xuyên ở thiện phòng nói, hai ngày nay Mộ thường tại sinh bệnh, liên tục đau đầu chóng mặt, ăn gì đều thổ hết ra. Chắc vì vậy mà hôm nay vắng mặt”

Tống Ý Thiên chuẩn bị hạ lệnh phu xe tới Nhã Nhạc hiên, Linh Lung hiểu ý nàng, hạ giọng nhắc nhở: “Xảy ra chuyện ngày hôm nay, sợ rằng nhất cử nhất động của Khâm Nhân cung đều bị chú ý. Tiểu chủ tới thăm Mộ thường tại, e là không tiện”

Phải, hiện nay mọi con mắt đều đang chăm chú dõi theo từng hành động của nàng, nếu tới thăm Mộ Nhược Chi sẽ xuất hiện nhiều lời bàn ra tán vào, gây bất lợi cho cả hai bên. Tống Ý Thiên và Mộ Nhược Chi vốn trước giờ cũng không phải thân thiết, hiện giờ sự đã lộ nàng mắc chứng cư kinh, bản thân còn lo chưa xong, quan tâm chuyện của người khác ngay lập tức sẽ bị nghi ngờ.

Tống Ý Thiên khẽ thở dài: “Đúng vậy, có lẽ để thêm vài ngày nữa tới thăm nàng cũng chưa muộn. Hồi Khâm Nhân cung, ta cũng nên tĩnh tâm mà chế thuốc rồi”

Bạn đang đọc truyện *Tịch Mịch Thâm Cung Phi Đế* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 15: Đàm

Trong Diêm Linh điện, cả không gian im lặng như tờ, không một tiếng động nào phát ra. Cung nhân đứng ngoài cửa không hề cử động, cũng không có phát ra một tiếng thở mạnh nào, đến đèn nến xung quanh lửa cháy bùng bùng, cũng không tạo ra bất cứ một thanh âm nào khác.

Cứ như vạn vật, đều e sợ người đang ngự bên trong.

Hứa Di Phàm đặt bản tấu chương xuống mặt bàn gỗ trăm ngàn năm tuổi, ánh mắt lơ đãng nhìn ngắm ly trà trước mặt, nhàn nhả mở miệng: “Trưởng Tôn Nghi Tạ, chuyện này là chắc chắn? Người cũng biết...” Hắn đưa một tay chống lên cằm tạc, rèm mi dài rủ xuống, từng cử động toát lên thần khí bức người lại tà ác “Một khi đã muốn ta nghe, chuyện gì mười phần, phải nắm chắc cả hai mươi”

Trưởng Tôn Nghi Tạ không cúi đầu, nhìn thẳng vào mắt Hứa Di Phàm, cất giọng: “Lão thần phụng sự hoàng thượng đã lâu, chắc rằng hoàng thượng đã biết rõ cung cách của thần. Trịnh quốc, quả thật đã có động tĩnh”. Hắn suy nghĩ một lát, rồi gật đầu: “Được, tiếp tục quan sát cho ta. Còn nữa, chuyến đi sắp tới, ta giao cho người sắp xếp cẩn thận rồi mới trở về biên quan” “Hoàng thượng, tình hình như vậy mà xuất cung, liệu có thoải mái không?”

Hắn thông thả ngã mình về phía sau, không nóng không lạnh chỉ nhàn nhạt nói: “Không cần lo nghĩ nhiều, dự cho chúng xuất hiện mới biết được mục tiêu” Trưởng Tôn Nghi Tạ nghe vậy, lập tức cúi đầu: “Lão thần tuân chỉ, hoàng thượng vạn an” rồi nhanh chóng cáo lui.

Hứa Di Phàm đứng dậy khỏi long tọa, tùy ý hất tay, thả xuống mái tóc đen dài như thác xoã tung, dưới ánh nến bập bùng khiến hình bóng hắn trở nên tà mị, như một đại ma vương thông thả ngao du trên dương thế. Bạc môi mỏng của hắn khẽ nâng cong lên, như vàng trắng khuyết nở rộ trên nền trời huyền

ảo. Ánh trăng thanh bạch rót xuống gương mặt tuần tú kinh diễm, tưởng chừng như tiếp thêm tà sắc, ban cho hán loại khí chất có thể khuynh đảo thế gian.

Sau ngày đại hôn, đã hơn một tháng nay Phán quốc và Trịnh quốc sống trong hoà bình, nước sông không phạm nước giếng, không hề động thủ mà hoà hoãn giao thương. Nhưng có một điều ai cũng hiểu rõ, ấy chính là cảnh bang giao một nhà bây giờ chỉ là giả dối, đều là cái cớ để cho hai bên nuôi dưỡng lực lượng chuẩn bị cho một cuộc chiến tất sẽ phải xảy ra. Hứa Dĩ Phàm lạnh nhạt uống một ngụm trà. Vốn dĩ ngay từ đầu với thực lực của Phán quốc, hán có thể khởi binh chinh phạt Trịnh quốc mà không mất tới một năm. Nhưng hán lại đề nghị liên hôn, cốt là để đón được Tổng Hoài Ninh về Phán quốc, bảo toàn cho nữ nhân mà hán cần bảo vệ. Ấy thế mà rốt cuộc Tổng Ý Thiên, nữ tử đáng chết ấy lại xen vào, đảo lộn hết dự tính của hán, còn kiếm thêm cho Trịnh quốc chút thời gian mà củng cố lực lượng. Không sao cả, cho dù vậy, vấn đề đã ngã, thế trận đã định, Trịnh quốc diệt hay không, chỉ còn là vấn đề thời gian.

Nhưng, vẫn có hai chuyện không khỏi khiến Hứa Dĩ Phàm hiếu kì. Thứ nhất, Tình thân vương Dương Triệt của Trịnh quốc, vốn nổi danh tứ quốc về tài chiến trận và mưu lược, sau khi chiến thắng đại quân Vệ quốc ở Nam Tô trở về liền bị bức binh phù, thủ hạ và những môn đệ riêng cũng bị Trịnh vương hạn chế, với lý do “đường sức sa trường”. Chiến sự cấp bách, triều đình Trịnh quốc mỗi một từ lâu, nay anh kiệt duy nhất lại không được trọng dụng, cách ly chẳng khác nào giam lỏng. Hứa Dĩ Phàm hán đang thắc mắc, bọn chúng đang có suy tính gì đây.

Thứ hai, tai mắt của Trương Tôn Nghi Tạ đã phát hiện, hai ám vệ của Trịnh quốc đang ẩn thân trong thành Khiết Dương, tạm thời án binh bất động. Có lẽ không phải nhắm vào Vũ Triều đề.

Bởi vì dám nhắm vào hán, chỉ có một con đường. Chết.

Bất giác, hán nhớ lại khi đó dưới ánh nắng rực rỡ buổi ban trưa, có một nữ nhân không sợ chết, hướng thẳng hán mà gằn giọng: “Thật ghê tởm!”

Hứa Dĩ Phàm biếng nhác phất tay áo lụa, lập tức cả Diễm Linh điện chìm trong bóng tối.

Hơi thuốc bốc lên đậm đặc cay nồng, khiến đôi mắt nàng cay cay. Tổng Ý Thiên một tay quạt đều giữ cho lửa thật vừa, tay còn lại đưa lên xoa xoa bầu mắt. Linh Lung bên cạnh thấy vậy, đưa khăn tay ra chấm mồ hôi cho nàng, nhẹ nhàng hỏi: “Tiểu chủ, trời gần sáng rồi, hay người cứ đi nghỉ đi một lát, nô tỳ sẽ trông chừng nội дворе này cho?” Tổng Ý Thiên mỉm cười, lắc đầu nói: “Không sao, thuốc này ta cần đích thân trông coi cẩn thận, không thể để xảy ra sai sót gì cả. Người cứ xuống thiện phòng cùng Tâm Liên và Ngọc Xuyên sắc thuốc cho Tiểu Liên Từ đi. Hai người họ còn nhỏ, ta không yên tâm. Lỡ sắc hồng mà đổ đi, giờ chúng ta cũng không thể dễ dàng mời thái y như trước nữa” Linh Lung nhìn nàng một lát, thấy nàng gật đầu tỏ ý không sao, mới nhanh chóng rời đi.

Đã hơn một tuần nay, đêm nào Tổng Ý Thiên cũng phải thức trắng chế thuốc. Y thuật của nàng tuy không xuất chúng tuyệt vời, nhưng may mắn gặp được thầy giỏi, được đích thân y thánh Hình Di Quả truyền dạy, cũng đã đạt đến ngưỡng nếu muốn có thể hành nghề. Phương thuốc này là nàng tự phối, có tác dụng thay đổi mạch tượng, khiến nàng có những triệu chứng đích thực của bệnh cư kinh. Dĩ nhiên, dược này chế khó khăn, một chút cũng không thể xảy ra sai sót. Hai lần đầu phối khác, khiến nàng uống vào thô huyết không ngừng, hại cả Tuý Liên đường kinh hải một phen. May sao về sau đều hiệu quả, vì vậy, chuyện nàng giả bệnh vẫn không ai hay.

Dược đã sắc xong, nàng đổ ra bát thật nhẹ nhàng, không thể để nước thuốc gọn bọt, sẽ phản tác dụng. Thở khẽ vài cái, Tổng Ý Thiên chun chun mũi nhỏ, nuốt trôi bát thuốc. Vị đắng chát lại cay nồng sộc vào cuống họng, khiến nàng ho khan không ngừng, cơ thể nóng nực khó chịu. Tâm Liên bê chậu nước rửa mặt pha tinh dầu hoa nhài lên, đau lòng nhắc nhở: “Tiểu chủ, người có lẽ nên giảm lượng thuốc đi. Dược này uống liên tục như vậy, e rằng sẽ hại tới sức khoẻ. Người xem, mới có một tuần mà sắc mặt người xanh đi thấy rõ”

Tổng Ý Thiên vốc nước lên áp vào mặt. Làn nước mát lạnh mềm mại vỗ về làn da nàng, khiến nhiệt hoá bên trong người tan đi không ít. Đúng là uống loại dược này khiến nàng có phản vật vạ. Vốn mùa hè đã nóng nực, thuốc lại vì thay đổi mạch tượng mà đem hỏa khí công vào, làm Tổng Ý Thiên gần đây luôn mệt mỏi khó chịu. Nhưng, chút khó chịu đó, là đổi lấy được cuộc sống nàng vẫn hằng mong.

Hôm đó, Linh Lung đã tìm hiểu trước về việc món bánh quế sẽ được dâng lên cho các phi tần, và Tổng Ý Thiên, cũng theo đó mà nảy ra cái ý định liều lĩnh này. Nàng mắc bệnh kín, đồng nghĩa với việc cả đời này sẽ không thể có con. Bình sinh, nữ nhân sinh ra chỉ để làm hai chuyện, một là phò phu, hai là sinh nở. Đoàn Hoa quý nhân nàng, phận vị thấp kém, không mang được long tử, cũng chỉ là một nữ tử vô dụng thôi, đời này kiếp này cũng đừng mong hưởng thụ vinh sùng, tất không thể nào là mối họa đối với những phi tần mặt hoa da phấn kia được. Cuối cùng, đám người kia cũng để cho nàng yên, Tổng Ý Thiên cũng có thể âm thầm mà sống bình an.

Bình minh lên, mặt trời toả ra những tia nắng hồng hiền hoà, bầu không khí vẫn còn thoáng thoáng, Tổng Ý Thiên cùng Tâm Liên tới Thính Phong uyển hái dược thảo khi trước đã trồng, gương mặt nàng giờ đã bị bôi trét lên biến thành đen đúa xấu xí. Sau lần chạm trán với Hứa Dĩ Phàm lần đó, nàng bắt đầu có cảm giác không an tâm, bởi nếu hán có thể vào được Khâm Nhân cung dễ dàng không chút phát giác như vậy, có lẽ cũng sẽ có kẻ khác lên vào. Bởi thế, nàng quyết định cứ rời tâm điện sẽ hoá trang che đi dung mạo, đề phòng bất trắc.

Trời quả đúng là trên người.

Vừa bước tới Thính Phong uyển, cả nàng lẫn Tâm Liên đều kinh ngạc sững sờ. Tổng Ý Thiên phải vô cùng khó khăn mới kìm được tiếng thất thanh: “Thái... Thái Nhiên thân vương?”

Nam nhân trước mắt nàng đang say ngủ trên cành cây cạnh ao sen nhỏ, suối tóc mềm mại đen tuyền hoà cùng những dải hoa tung bay trong gió, khiến hán như một vị trich tiên đang hành tẩu chợt mỗi một mà ghé tới nghỉ ngơi. Đôi mắt khẽ nhắm hờ, đôi môi anh tuấn theo nhịp thở mà đều đều rung động.

Nếu Hứa Dĩ Phàm tựa một Từ Đồ (*) có thể khiến mọi nữ nhân trên thế gian này mê đắm, cuồng si, đau khổ, thì Hứa Dĩ An lại như Phan An (*) tái thế.

(*)Từ Đò: Người nước Trịnh thời Xuân Thu Chiến quốc, từng được Mạnh tử ngợi ca về tài sắc tuyệt thế

(*)Phan An: Mỹ nam nức tiếng ngàn đời, sống vào thời Tây Tấn.

Tổng Ý Thiên không biết làm sao, đành bối rối gọi: “Thái Nhiên vương gia, vương gia“. Đợi một lát, cũng không thấy Hứa Dĩ An thức dậy, nàng bèn tiến lại gần. Không ngờ, dưới chân nàng toàn là đá cuội chèn ao, Tổng Ý Thiên lại đang đi giày thượng chi lệnh khênh, liền mất thăng bằng mà lao đảo. “Công chúa, cẩn thận” Tâm Liên nắm được tay nàng, nhưng do lực lao quá mạnh, cũng không giữ được mà ngã bật về phía sau. Tổng Ý Thiên hét lên một tiếng rồi nhắm chặt mắt lại, nghênh đón cảm giác đau đớn khi va chạm mặt đất.

Bỗng nhiên cả người nàng được nhấc bổng lên không trung, rồi được đặt ngồi vững trên một điểm tựa. Đôi tay đặt hai bên hông nàng âm áp lại vững chãi, giữ chặt khiến nàng không rơi xuống lần nữa. “Đoàn Hoa quý nhân, người mở mắt được rồi” Giọng nói điềm đạm pha nét cười vang lên. Tổng Ý Thiên bất giác ửng hồng khuôn mặt, mở mắt ra đã thấy gương mặt hấn sát gần bên. Vì phải giữ nàng ngồi trên cây, khoảng cách giữa hai người rất gần, tới độ Hứa Dĩ An có thể cảm nhận được hương hoa nhài phảng phất từ hai gò má của Tổng Ý Thiên.

“Vương... Phiên vương gia cho ta xuống. Thế này có hơi...“. Hấn mỉm cười, rồi dễ dàng nhấc nàng đặt xuống dưới đất. Ngay khi đứng vững, Tổng Ý Thiên lập tức quỳ xuống: “Ta là đã luống cuống, xin vương gia thứ tội“. Hứa Dĩ An nhẹ nhàng lắc đầu nhìn nàng: “Không, là ta không đúng, tùy tiện tới đây. Đã khiến quý nhân kinh sợ rồi. Chỉ là đã lâu rồi, ta chưa đi thăm thú hoàng cung, nhập cung lần trước gặp quý nhân cũng chỉ là để bàn chính sự, không biết rằng nơi này là ngự cung của Đoàn Hoa quý nhân“. Hấn đưa mắt ngọc nhìn một lượt, vui vẻ cất giọng: “Thứ lỗi cho ta, nhưng xem ra Đoàn Hoa quý nhân thường ngày rất vui thú với việc chăm sóc hoa cỏ, lại trồng cả được thảo trong hoa viên. Chẳng hay quý nhân am hiểu y thuật?“. Tổng Ý Thiên trong nháy mắt suy nghĩ rồi trả lời “Cũng không hẳn vậy, ta chỉ thi thoảng nhân rồi lòi y thư ra đọc qua, còn ý trồng được thảo là của trưởng sự cung nữ Khâm Nhân cung. Hà cô cô, thiết nghĩ trồng mã đề nấu nước, giải nhiệt mùa nóng rất tốt. Nếu vương gia có nhã hứng, ta sẽ gửi tặng một chút, coi như lễ mọn ra mắt vậy” “Vậy thì phải phiên quý nhân rồi”

Tổng Ý Thiên khẽ cười: “Không phiền. Tâm Liên, mau tới chắt phòng lấy mã đề gửi tặng Thái Nhiên thân vương“. Nàng phân phó Tâm Liên, lại tình cờ nhìn thấy trên tay Hứa Dĩ An là một cuốn sách, ngạc nhiên hỏi: “Vương gia có đọc Tầm đồ diễn ký sao?” Hứa Dĩ An ngược lên bầu trời, chậm rãi đọc: “Tự vấn lệ hoa minh nguyệt dạ/ Trường tường tương thủ vật trung vong. Những câu chữ như thế này mà không đọc một lấy một lần, ta tự thấy có lỗi với tâm huyết của Trình Sở năm nào” Tổng Ý Thiên chăm chú nhìn nam tử hồi lâu, không kìm được cảm thán: “Lệ tuôn thiên kỷ, sầu ngàn mối/ Đoạn trường uất nghẹn thở nào voi. Thái Nhiên thân vương quả là thông tuệ lại phóng khoáng, cảm thụ được cái tinh túy của hồn thơ. Nam nhân thường không giống vương gia, cố nhiên không đọc những thứ về tình nhi nữ này. Bất quá đọc rồi mới hiểu, Tầm đồ diễn ký thực chất còn sâu xa hơn nhiều, chỉ là cái nhìn của đẳng trượng phu, rất mạnh mẽ mà lại cứng nhắc, hẹp hòi”

Hứa Dĩ An một phần ngạc nhiên, hai phần hứng thú, bảy phần cảm thán hướng Tổng Ý Thiên: “Đoàn Hoa quý nhân lại có cái nhìn khác?” “Trình Sở vốn sống cách đây gần hai trăm năm, khi thiên hạ vẫn còn phân tranh lãnh thổ, Bích quốc vẫn chưa tàn lụi. Bích vương là hôn quân xa đoạ, ham sống sợ chết, đến khi quân của Vệ quốc kéo tới bao vây kinh thành định phá hủy tất cả, bèn đem hai ngàn nữ tử trong kinh giao nộp cho Vệ quân, trong đó có người trong mộng của Trình Sở. Chẳng ngờ Vệ quân không thêm đếm xia, lập tức giết hai nghìn mạng người trước mắt toàn dân, rồi xông vào công phá kinh thành, san bằng Bích quốc. Trình Sở may mắn trốn thoát được, sống sót mà thấy quê hương suy tàn trong biển máu, mới thống hận đau thương mà viết nên Tầm đồ diễn ký, thực ra là để phê phán Bích vương bạo tàn, cũng đòi lại công đạo cho người mình yêu, cho hai nghìn nữ nhân đã chết để đổi lấy vài hơi thở thoi thóp của quốc gia đã đến số tận diệt”

Hứa Dĩ An trong lòng thâm kinh hãi. Qua lần gặp trước, hấn cũng đã biết vị Trịnh quốc công chúa này là nữ tử hiểu biết thi thư. Bất quá, hấn cũng đã nghe qua về thân thế nàng, từ nhỏ đã bị Trịnh vương ghê lạnh, học tập cũng đều tự tìm tòi mà lĩnh hội kiến thức, không ngờ rằng Tổng Ý Thiên lại am tường kinh sử, suy nghĩ sắc bén, có phần ngang tàng đến như vậy. Hứa Dĩ An nhìn nàng một lát, rồi cuộc khẽ cúi đầu: “Ta không ngờ, một nữ tử cả đời sống trong cung cấm lại có những bình phẩm kinh tâm động phách đến như vậy, huống hồ các lão cao nhân ngoài kia lại vĩnh viễn nhìn nhận Tầm đồ diễn ký là áng thơ bi lụy vì nữ nhi tình trường. Hứa Dĩ An ta hồ thẹn thay, không thể sánh bằng nàng”

“Xin vương gia đừng nói những lời tự ti, Đoàn Hoa ta nào dám xưng danh hơn người. Chỉ là có lẽ ta phận nữ lưu, dễ dàng cảm được tâm trạng của thi sĩ mà thôi“. Hứa Dĩ An đang nhìn nàng, đột nhiên phóng tầm mắt ra xa, trầm giọng hỏi: “Ai?” Chỉ thấy từ xa, Tâm Liên mang hộp mã đề đi tới, tâm trạng Hứa Dĩ An mới dần thả lỏng “Thì ra là cung nữ của nàng. Đạo gần đây tình hình trong kinh có nhiều biến động, hoàng huynh đã dặn ta nên đề phòng, nàng cũng nên cảnh giác một chút“. Tổng Ý Thiên ánh mắt hơi lay động, bất giác cảm thấy không tự nhiên, bèn quay sang nhận lấy hộp từ tay Tâm Liên, đưa ra cho Hứa Dĩ An: “Đây là mã đề tự trồng dùng để pha nước uống. Chắc sẽ không bằng những loại trà người thường dùng, mong vương gia không chê ta bần tiện“.

Hứa Dĩ An đỡ lấy chiếc hộp, khoe miệng dâng lên một nụ cười tuyệt đẹp, ôn nhu. Hấn gật đầu: “Sao ta có thể chê bai lễ vật này chứ, dân dã lại bổ dưỡng. Đàm đạo thơ văn thế thái với Đoàn Hoa quý nhân rất vui, mong rằng sẽ có dịp được tương phùng” “Vương gia không chê ta tài hèn sức mọn là được rồi. Tái kiến vương gia“. Chỉ nghe thấy một tiếng “Được, hẹn ngày gặp lại”, Tổng Ý Thiên đã thấy hấn tung mình nhẹ bẫng, tà áo nhanh chóng khuất dạng phía sau bức tường. Nàng không kìm được cười khò. Cả Hứa Dĩ Phàm và Hứa Dĩ An, tại sao lại cứ nhắm lúc không chú ý chẳng mời mà đến, cuối cùng lại phi thân thoát ra như kẻ đột nhập thế kia cơ chứ.

Tâm Liên hai tay thuần thục hái từng cây thuốc đặt vào trong giỏ, ánh mắt hấp háy tinh nghịch hỏi nàng: “Vừa rồi tiểu chủ và Thái Nhiên thân vương nói chuyện gì mà thú vị thế, làm nô tỳ đi lấy thuốc xong cũng phải đứng chờ, tránh xen vào hồng mã nhĩ hính của hai người“. Tổng Ý Thiên vờ liếc mắt sang nha đầu thối bên cạnh, chậm rãi mở miệng: “Tiểu Tâm Liên gốc nhà người ăn nói cẩn thận, đừng để lời thị phi này lọt vào tai kẻ khác, sẽ không hay đâu” Tâm Liên biết mình lỡ lời, quay sang nhìn nàng phụng phịu: “Tâm Liên biết rồi, ở trong Khâm Nhân cung, nô tỳ mới dám cất lời thoải mái như vậy. Huống hồ, người đã lâu mới được đàm đạo với ai vui vẻ như vậy, nô tỳ cũng mừng thay cho người“.

Quả thực, Tâm Liên nói không sai. Bấy lâu nay sống trong Phán quốc cung, nếu không phải lo lắng chuyện này chuyện kia, Tổng Ý Thiên nàng cũng gặp phải nhiều lần thương thế, thời gian nằm bệnh tình dưỡng nhiều, lại thêm không có người tâm đầu ý hợp, am hiểu thi thư bên cạnh cùng trò chuyện khiến nàng vô tình quên mất. Nay gặp được Hứa Dĩ An, nam tử nổi danh Phán quốc về tri thức uyên thâm, tài năng sâu rộng, có thể thoải mái đàm đạo, cũng giúp tâm tình nàng tốt lên nhiều.

Tổng Ý Thiên đóng nắp giỏ nan đã đầy ắp được thảo, nói: “Chùng này chắc là đủ dùng rồi. Chút nữa ngươi nói với Linh Lung chuẩn bị một chút, chúng ta qua Nhã Nhạc hiền một chuyến. Mộ Nhược Chi con người chân thành nhu thuận, lại đối tốt với ta. Chúng ta cũng nên qua đó xem tình hình của nàng”. Tâm Liên khẽ gật đầu, rồi nhẹ nhàng diu nàng vào trong tránh nắng.

Bạn đang đọc truyện *Tịch Mịch Thâm Cung Phi Đề* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 16: Cẩm tú (1)

Tổng Ý Thiên cùng Tâm Liên theo chân Oánh Vũ, cung nữ hầu cận của Mộ Nhược Chi vào Nhã Nhạc hiền. Mới qua hơn nửa tháng, khung cảnh nơi đây đã thay đổi rõ rệt. Trời đã thực sự chuyển hè, hoa lê trong hiền đều đã tàn hết, chỉ trơ lại những gốc cây mảnh mai với vài tán lá bạc màu đung đưa trong gió. Hương lê bay đi, sương mù tan mất, không còn sắc trắng bạt ngàn tinh khôi, bỗng phát hiện Nhã Nhạc hiền có đôi phần tịch liêu, đã lâu chưa được sửa sang chăm sóc.

Bước vào noãn các, Tổng Ý Thiên thấy Mộ Nhược Chi đang nằm trên giường, thần sắc tiêu tụy xanh xao, bên cạnh là cung nữ Thu Nguyệt đang cẩn thận rót từng thìa nước thuốc cho chủ nhân. Vừa thấy nàng, Thu Nguyệt nhanh chóng hành lễ: “Nô tỳ thỉnh an Đoàn Hoa quý nhân”.

Tổng Ý Thiên vội đỡ nàng đứng dậy, nhắc thấy mắt nàng đỏ hoe, lo lắng nhìn sang Mộ Nhược Chi hỏi: “Tiểu chủ các người thế nào rồi?”. Oánh Vũ đáp, giọng nói cơ hồ muốn vỡ ra: “Hồi quý nhân, tiểu chủ mắc bệnh có lẽ đã được hai tuần rồi. Mới ban đầu chỉ là hơi chóng mặt, cũng nổi vết ngứa ở tay chân. Nhưng năm ngày nay không ngày nào là không nôn mửa, hôn mê, vừa rồi vừa mới co giật kịch liệt. Chúng nô tỳ cũng không biết làm thế nào nữa”

Chóng mặt, nổi ban, nôn mửa, hôn mê, co giật? Tổng Ý Thiên đặt hai đầu ngón tay lên tuyến của Mộ Nhược Chi, thấy mạch tượng bất ổn, có dấu hiệu của trúng độc, nhưng độc tính khá nhẹ, có lẽ không phải là độc được được chủ tâm điều chế. Nàng lạnh lùng cất giọng: “Thái y nói thế nào?”

Im lặng một lúc, Thu Nguyệt và Oánh Vũ cũng không trả lời, chỉ khổ sở nhìn nhau. Tổng Ý Thiên cau mày, chẳng lẽ còn chưa mời thái y qua khám bệnh? “Nói mau, rốt cuộc là thế nào?” “Hồi quý nhân, mấy thái y qua đây đều chỉ nói mắc chứng rối loạn nội tiêu (*), kê thuốc dạ dày cho tiểu chủ uống. Nhưng thuốc đã uống lấy ngày mà vẫn chưa có chuyển biến gì cả, nô tỳ qua thái y viện thêm lần nữa, bọn họ nói các thái y đều đã bận cả rồi”

Tổng Ý Thiên trong lòng thâm phần nộ. Chính nàng từ sau khi đắc tội với Hứa Dĩ Phàm bị giáng xuống làm quý nhân, ngay cả tới thái y viện xin thuốc sắc cho Tiểu Liên Tử còn khó khăn, huống hồ là mời đám người đó tới tận cung chẩn khám. Chi là không ngờ rằng, Mộ Nhược Chi cũng bị chèn ép như vậy, thân lại trúng độc, không biết những ngày qua Nhã Nhạc hiền vất vả thế nào nữa. Bất quá, tại sao rõ ràng là trúng độc, tới nàng còn nhìn được ra, lẽ nào các lão thái y mấy chục năm thăm bệnh khảo cứu lại chẩn là rối loạn nội tiêu hoá?

Quay sang Thu Nguyệt và Oánh Vũ, nàng mở miệng hỏi: “Chuyện ăn uống của tiểu chủ, các ngươi đều quản lý giám sát chứ?” Hai nàng ngẫm nghĩ một lát rồi trả lời: “Nhã Nhạc hiền vốn ít nô tài hầu hạ, chúng nô tỳ cũng có thể dễ dàng bao quát được hết. Và lại, tiểu chủ vốn rất tốt với hạ nhân, chắc chắn không có ai động thủ vào đồ ăn thức uống đâu ạ”. Quan sát một lát, cũng không có vẻ gì hai người họ đang nói dối. Và lại nghe nói, Thu Nguyệt, Oánh Vũ vốn là họ hàng của Mộ Nhược Chi, được nàng đón vào cung để tiện bề chăm sóc, không phải người ngoài. Nếu vậy thì vấn đề là ở đâu?

Trầm tư suy nghĩ, nàng chợt nghĩ ra. Với các triệu chứng của Mộ Nhược Chi, tuy thuốc chữa rối loạn nội tiêu không thể giải độc, nhưng nhất định sẽ làm thuyên giảm chứng chóng mặt, buồn nôn.

“Thuốc đâu?”. Nhận lấy bát thuốc từ tay Tâm Liên, Tổng Ý Thiên đưa tới trước mặt, chậm chậm hít một hơi sâu. Là thuốc rối loạn nội tiêu, nhưng có điểm gì đó không đúng. Nàng lặng yên nhìn bát thuốc màu hổ phách đậm đặc trong tay, lại hít vào một hơi, bất giác phát hiện một mảnh tí hon đập dềnh trong chiếc chén.

Tổng Ý Thiên vội rút một cây trâm cài tóc xuống khiến tóc dài xoã tung. Nàng cẩn thận khều vật đó lên. Phía sau làn tóc đen óng mị hoặc tung bay, khoe miệng nàng dâng lên thành một nụ cười.

Là một mảnh cánh hoa xé vụn.

Tâm Liên bên cạnh sốt sáng hỏi: “Tiểu chủ, chẳng phải đó là cánh hoa sao?” Oánh Vũ và Thu Nguyệt tiến lại, nghi hoặc nói: “Tại sao lại có cánh hoa ở đây, lẽ nào là hoa lê không cẩn thận bay vào?”

Không đúng, đây nhất định không phải là cánh hoa lê. Giờ đã là cuối tháng tư, lẽ hoa từ lâu đã tàn, lấy đâu ra để mà vương vào đây chứ? Hơn nữa, hoa lê vào nước thuốc, bị pha trộn với những được phần trong đó sẽ biến thành màu nâu sậm, còn thứ trên tay nàng lại là một màu vàng cam óng ánh.

Tổng Ý Thiên đặt bát thuốc xuống rồi đứng dậy về phía cửa noãn các, đưa mắt quan sát một lượt Nhã Nhạc hiền: “Nhã Nhạc hiền các ngươi ngoài cây lê có còn trồng thứ hoa cỏ nào khác không?” Ngẫm nghĩ đôi chút, hai nàng cùng đồng thanh trả lời: “Thưa không ạ, ngoài lê hoa và vài rặng liễu, tiểu chủ của chúng nô tỳ không trồng gì khác”. Nàng khẽ gật đầu tỏ ý đã biết. Đúng vậy, từ lần trước khi tới đây để nói chuyện về ly hôn, nàng đã để ý thấy Nhã Nhạc hiền chỉ trồng hai thứ cây hoa là lê và liễu. Chỉ là vẫn còn gì đó thiếu thiếu nàng chưa thể chỉ rõ ra.

Tổng Ý Thiên bất giác ngược lên bầu trời, ánh nắng rạo rực lọt qua từng tán cây chiếu xuống gương mặt nàng những vệt sáng lấp lánh. Mùa hạ đẹp quá,

có sắc nắng, lại có hương hoa...

“Tâm Liên” Tổng Ý Thiên đột nhiên gấp gáp “Tâm Liên, người có nhớ lần đầu ta cùng người tới thăm Mộ thường tại, sau khi cáo từ nàng, người đã nói gì không?”. Tâm Liên giật mình, chau mày ngâm nghĩ: “Nô tỳ cũng không chắc nữa. Nô tỳ nhớ có nhắc tới những chuyện ở Trịnh quốc với tiểu chủ, muốn cùng tiểu chủ được trở lại như trước kia... Tiểu chủ, có chuyện gì sao?”. Tổng Ý Thiên quay người lại, nhìn sâu vào mắt Tâm Liên: “Lúc ấy, tại sao người lại nhắc tới chuyện đó?” “Cũng không có gì đặc biệt, là do nô tỳ thấy tiểu chủ có lẽ cũng đang nhớ lại những hồi ức xưa khi còn ở khuê phòng, và lại hương hoa cầm tú cầu cũng khiến...” Nói tới đây, giọng Tâm Liên dần dần nhỏ đi rồi im lặng. Mắt nàng mở to, hết đưa mắt nhìn mảnh hoa đặt trên bàn lại nhìn sang Tổng Ý Thiên lấp bắp: “Tiểu chủ, lẽ nào là...”

Hà Linh Lung đang dọn dẹp bàn trà, thấy Tổng Ý Thiên khẽ vén màn trúc bước vào noãn các, bèn đi tới diu nàng ngồi xuống sập quý phi, nhẹ nhàng nói: “Tiết trời hôm nay nóng nực, tiểu chủ vốn sợ nhiệt lại ra ngoài lâu như vậy, nên ngồi nghỉ ngơi một chút. Phải rồi, tiểu chủ tới Nhã Nhạc hiền thế nào?”. Tâm Liên nghe vậy tức thì bước ra nhìn ngóang một chút rồi đóng cửa, lại hạ giọng nói: “Cô cô, Mộ thường tại là bị trúng độc?”. Nghe tới đây, đôi mày Linh Lung lập tức chau lại, nàng gấp gáp hỏi “Cái gì? Sao người biết?”

Tổng Ý Thiên uống xong ly trà, trong người thư thái không ít, trầm mặc nói: “Là ta bắt mạch cho Mộ Nhược Chi. Nàng ta không phải bị hạ dược, mà là có kẻ lợi dụng chất hư tự nhiên trong hoa cầm tú cầu khiến nàng ngã bệnh. Vốn độc tính không nhẹ, nhưng tích tụ đã lâu trong cơ thể, thậm chí đã có triệu chứng co giật, e rằng không lâu nữa sẽ khó mà trụ nổi” Linh Lung im lặng một lát rồi nhìn Tổng Ý Thiên, nghiêm túc nói: “Nô tỳ biết tiểu chủ lương thiện, muốn giúp đỡ Mộ thường tại, nhưng nô tỳ khuyên người một câu. Muốn sống bình an trong cung, chỉ có cách yên phận mà trở nên vô hình. Phi tần ám toán nhau đã thành lẽ đương nhiên, chuyện này chỉ e có kẻ giật dây, tiểu chủ tuyệt đối đừng nên nhúng tay vào kéo gây thù chuốc oán”. Tâm Liên nghe vậy mở to hai mắt kinh ngạc: “Vậy chẳng lẽ chúng ta không giúp được gì cho Mộ tiểu chủ sao? Dù sao nàng ấy cũng đã đối xử tốt với Khâm Nhân cung, hơn nữa tiểu chủ cũng nói rồi, chỉ e nếu không chữa trị kịp thời sẽ chẳng còn nhiều thời gian nữa. Tiểu chủ, chúng ta không thể làm gì được sao?”

Tổng Ý Thiên cup mi mắt, thấy vậy, Linh Lung không kìm được thở dài: “Tiểu chủ, xin tiểu chủ hãy nghĩ vì đại cục”. Nàng nhẹ nhàng mở mắt, không nóng không lạnh nhàn nhạt cười: “Không, ý ta đã quyết. Ta sẽ không ra mặt nhúng tay vào việc này vì bốn nguyên do. Một đúng như cô cô nói, Tuý Liên đường hiện tại tuy không phải là mối đe dọa của hậu cung, ta bây giờ cũng chỉ là một quý nhân thất sủng, thậm chí mắc phải chứng vô sinh, nhưng không có nghĩa là có thể an toàn mà gỡ chống khuê chiêng gây thù chuốc oán. Thứ hai, cho dù ta có ra mặt, Đoàn Hoa quý nhân bất quá không thể có tài cán lớn lao thay đổi thời cuộc bây giờ. Thứ ba, việc Mộ Nhược Chi trúng độc, các người nghĩ lời này nói ra, liệu có ai tin chứ? Hậu cung trước giờ luôn luôn phải sống trong cảnh thuận hoà giả dối, cho dù thù đoạn có thâm sâu đến đâu, nếu không có nhân chứng vật chứng rõ ràng cũng không thể luận tội. Nếu ta đang yên đang lành lại nói rằng Mộ thường tại bị hạ độc, có năm cái đầu cũng không thể nào gánh được tội khi quân”

Tâm Liên càng nghe vẻ mặt càng khổ sở, nàng tuy không biết nhiều về Mộ thường tại, nhưng nàng ta đã tốt với công chúa, đem tặng một món đồ vô giá trong lúc công chúa ốm đau, nay tình cảnh lại đáng thương như vậy. Nhưng Linh Lung nét mặt lại biến hoá, chân mày vừa giãn ra đôi chút lại cau vào. Nàng nhìn vào mắt Tổng Ý Thiên, ngập ngừng mở miệng: “Tiểu chủ sáng suốt. Nhưng nói như vậy, nô tỳ cảm thấy dường như người còn có suy tư khác?”. Tổng Ý Thiên bình thần gập đầu, chậm rãi cất lời: “Nguyên do thứ tư là, chính bởi vì chuyện nghiêm trọng liên quan đến phi tần ám toán lẫn nhau, chỉ có hoàng đế và thái hậu mới có đủ khả năng, hợp tình hợp lý xem xét điều tra việc này, tuy vậy, thái hậu mấy ngày nay trong người không tốt”. Hà Linh Lung sắc mặt đại biến, đột nhiên khó có thể cất lên lời: “Chủ tử... Chẳng lẽ...”

“Phải, chuyện này chỉ có Vũ Triều đế mới có thể tra xét rõ ràng”

Bạn đang đọc truyện *Tịch Mịch Thâm Cung Phi Đế* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 17: Cầm tú (2)

Bên án thư, Hứa Dĩ Phàm mang chút dáng vẻ thờ ơ, chậm rãi lật giờ từng tấu chương xem xét. Mái đầu hần hơi nghiêng nghiêng hờ hững, mái tóc dài theo từng đợt gió thoang thoảng lại khẽ tung bay, lại thêm làn khói mơ hồ đầy ngọt mát của Long Diên hương, khiến cho khung cảnh trở nên thần tiên kì lạ.

Cánh cửa chạm khắc tinh xảo lộng lẫy được đẩy ra, Trình Thọ bước vào, nhẹ nhàng bẩm báo: “Hoàng thượng, Đoàn Hoa quý nhân tới, nói có chút chuyện quan trọng muốn yết kiến hoàng thượng. Nô tài đã sắp xếp cho tiểu chủ chờ ở trong chính điện, khi hoàng thượng phê xong tấu chương lập tức sẽ dẫn tới Ngự thư phòng. Người liệu có cần diện kiến ngay không ạ?”

Đôi lông mày Hứa Dĩ Phàm thoáng chút nhướn lên, nhưng nhanh chóng lấy lại vẻ ung dung nhàn nhã, lười biếng mở miệng: “Không cần, ta xong rồi. Truyền vào” Trình Thọ hơi cúi người tuân mệnh, lập tức lui ra.

Tà dương lặn dần xuống phía chân trời, cả một vùng hoàng hôn tràn ngập trong sắc đỏ lưu ly. Nhưng dưới những mái đình cong cong lợp bóng của Diêm Linh điện, không khí dường như đông lại, bóng của toà cung điện cũng những tán cây cổ thụ vươn cao khiến cảnh vật mang chút âm u và mị.

Tổng Ý Thiên cùng Linh Lung theo Trình Thọ tới trước ngự thư phòng, bất giác cảm thấy một luồng áp khí hiện hữu bên trong điện khiến lòng nàng hơi nao nao, không kìm nổi khẽ nắm chặt hai tay lại. Tới nơi, Trình Thọ hơi cúi người cất giọng: “Hồi hoàng thượng, Đoàn Hoa quý nhân tới”.

“Truyền” Một giọng nói từ bên trong điện cất lên, thanh âm chậm rãi mơ hồ lại không giấu được cái quyền uy và khí lực bức người của bậc đế vương thiên hạ. Trình Thạ nhẹ nhàng mở cửa rồi cung kính hướng Tổng Ý Thiên mỉm cười: “Quý nhân, mời”. Nàng hít một hơi sâu, có chút hỗn loạn, khẽ quay người nhìn gương mặt Linh Lung điềm đạm khuất dần sau cánh cửa.

Trong Ngự thư phòng, Hứa Dĩ Phàm thong thả dựa lưng vào bên cửa sổ chạm nổi hình long phượng trưng quy, hai tay khoanh lại về đấm chiêu, thần sắc tĩnh lặng, khuôn mặt tĩnh lặng như hồ nước thu nhưng lại kỳ lạ khiến chúng nhân không rét mà run. Thấy nàng tới, hẳn quay người về phía nàng, đôi ngón tay thon dài hờ hững gạt mở tóc đang tùy ý vương xung quanh.

Tổng Ý Thiên không ngẩng đầu lên, lập tức quỳ xuống, nhàn nhạt hành lễ: “Đoàn Hoa tham kiến hoàng thượng”

Hứa Dĩ Phàm quét mắt một lượt quan sát nữ nhân trước mặt, bạc môi mỏng khẽ dâng lên thành một nụ cười. Hắn tựa tiểu phi tiểu hoi, trong lời nói có chút hứng thú: “Đã lâu không gặp. Xem ra, ngươi đang là giận ta?”

Tổng Ý Thiên vì hắn chưa nói, nàng không đứng dậy, cũng không phản ứng, chỉ nói: “Đoàn Hoa nào dám. Chỉ là thấy cách xưng hô này phù hợp hơn đối với ta và người”. Làm sao nàng dám giận hắn chứ, cho dù hắn đã đa thương nàng, suýt lấy đi tính mạng của Tiểu Liên Tử, khiến cả Khâm Nhân cung giờ đây đều phải cúi đầu mà sống, thì hắn vẫn là hoàng đế, là người nắm giữ số mệnh của thiên hạ Phán quốc này.

À phải rồi, hắn còn là trượng phu của nàng nữa.

Hứa Dĩ Phàm ánh mắt vẫn thủy chung lạnh nhạt đặt lên người nàng, tựa như hữu ý vô tình cảm thán: “Dám không xưng thần thiếp lại dùng 'ta', sợ rằng ngươi chưa quên cuộc gặp lần trước đâu. Ta vẫn chưa thấy nữ nhân nào lớn mật được như ngươi đấy, Đoàn Hoa quý nhân ạ”. Hắn dần từng chữ, trượt tầm mắt xuống nơi cổ của nàng. Giữa làn da trắng mịn như nhung, một quảng thâm tím tái nổi bật lên đến nhức mắt. Thấy thương thế của nàng, Hứa Dĩ Phàm trong lòng thoả mãn, lại nhàn nhã nói: “Hoá trang dụng mạo xấu xí đi, bất quá màu da cô so với khuôn mặt và tay đều khác biệt. Chỉ là hoàng cung này không thiếu người mỹ mỹ, ngươi cũng vừa may che giấu được đến tận bây giờ”

Tổng Ý Thiên vẫn cúi đầu, điềm tĩnh cất lời: “Đúng là trong hoàng cung nhiều người mỹ mỹ, lại cũng lắm kẻ thông tuệ mưu cao, không biết hoàng thượng thuộc chỗ nào trong hai loại người đó” Lời nói ra, chính nàng cũng thấy bòn chôn. Câu nói đó không từ nào có thể dùng để hình dung ngoài..

“Đại nghịch bất đạo” Chỉ nghe tiếng nam nhân trước mặt lạnh lùng “Dù có mười cái đầu ngươi cũng phải mất sạch. Nói, có chuyện gì?”. Quả đúng là Hứa Dĩ Phàm, qua một câu nói đã có thể nhìn ra dụng ý của nàng tới đây. Tổng Ý Thiên hơi ngẩng đầu, lại bất giác ánh mắt thâm sâu huyền hoặc của hắn đang quan sát nàng. Thờ ra một hơi lạnh, nàng chậm rãi nói: “Hoàng thượng, chắc người biết Mộ thường tại mang bệnh chứ” Thấy hắn thờ ơ “ừm” một tiếng, nàng nhẹ giọng thờ ra từng chữ: “Nàng là bị trúng độc, bị hạ độc”

Biểu tình vẫn không thay đổi, chỉ là ánh mắt vị đế vương dường như có phần lạnh hơn: “Tiếp đi”. Tổng Ý Thiên mông lung một khắc, rồi cuối cùng nhận ra hắn đang nói mình, lập tức trả lời: “Vừa rồi ta tới Nhã Nhạc thăm Mộ thường tại đang bệnh, có hỏi thăm cung nữ thân cận của nàng được biết, hơn một tuần trước, nàng bắt đầu có dấu hiệu đau đầu chóng mặt, tiếp theo là nôn mửa, thậm chí đã ba ngày nay hôn mê bất tỉnh, lại xuất hiện chứng co...” “Biểu hiện của trúng độc” hắn lạnh nhạt nói.

Tổng Ý Thiên suy nghĩ một lát, rồi tiếp lời: “Phải, là của trúng độc. Nhưng cô cô quân sự của Khâm Nhân cung, Hà Linh Lung vốn biết sơ qua y thuật đã bắt mạch cho Mộ thường tại lại nhận thấy rằng, dựa vào triệu chứng có thể đoán rằng độc tính không mạnh, mạch tượng cũng cho thấy đây không phải là độc được được bào chế” Nàng nhẹ nhàng lấy ra từ trong tay áo một chiếc khăn tay, lại mở khăn lấy ra một vật nhỏ đậm màu. Hứa Dĩ Phàm cảm lấy vật đó trên đầu ngón tay, trầm ngâm giây lát rồi đưa mắt về phía Tổng Ý Thiên: “Là cánh hoa gì?” Nàng chậm rãi gạt đầu: “Cánh hoa cầm tú cầu, ta tìm được trong bát thuốc của Mộ thường tại” Biết được hắn đang suy nghĩ cái gì, nàng lập tức nói: “Thái y chẩn đoán đây là rối loạn nội tiêu. Thuốc mang ra từ thái y viện còn phải được kiểm tra bởi Ty y chế của nội vụ phủ, vì vậy, cánh hoa này chỉ có thể được thêm vào ở nội vụ phủ hoặc Nhã Nhạc hiền”

Đúng như nữ tử này nói, chính vì đề phòng hậu cung đấu đá mà thiên triều nước Phán từ lâu đã có những ty, bộ được đặt ra để kiểm soát lẫn nhau, cho nên ngay cả thuốc do chính các thái y bốc sắc cũng phải qua kiểm định trước tiên, tránh xảy ra chuyện ngoài ý muốn.

Hứa Dĩ Phàm tay cầm cánh hoa trong bàn tay, ánh mắt lại đang lặng lẽ hướng phía ngoài cửa sổ, phóng ra xa xa những cánh chim trên nền trời đã nhá nhem chạng vạng, không biết đang suy nghĩ cái gì, mà Tổng Ý Thiên từ đầu chí cuối vẫn đang suy. Tới lúc tưởng chừng như đầu gối đã muốn võ ra, lại nghe hắn thờ ơ mở miệng: “Đứng dậy đi. Tới gặp ta, có lẽ ngươi cũng đã tự mình hiểu rõ” “Rằng ta không hề có khả năng can thiệp vào chuyện này vì không hề có nhân chứng vật chứng cụ thể, phải, ta biết rõ, vì vậy ta mới tới bẩm báo cho người, vì người là cửu ngũ chí tôn, chắc chắn sẽ an minh mà trả lại công đạo cho Mộ thường tại”. Tổng Ý Thiên tiếp lời, ánh mắt không do dự mà kiên định nhìn thẳng vào dung nhan tuấn lãng mỹ hoặc của nam nhân trước mặt.

Hứa Dĩ Phàm chậm rãi nhếch lên bạc môi mỏng, đáy mắt vẫn như có như không phủ một màn sương lạnh giá lại mơ hồ. Hắn trở về án thư, nhàn nhã ngồi xuống, lại với tay lấy cây bút lông cáo nhanh chóng viết viết, không nhìn nàng nói: “Hay cho câu 'cửu ngũ chí tôn'. Được ái phi ngưỡng mộ, trong lòng quả vui vẻ không ít. Tam đệ phải cảm thán, ta cũng không suy nghĩ nhiều, nhưng xem ra trí tuệ của ngươi cũng không tồi đâu. Chỉ là...” Hắn lạnh lùng ngược lên, nhìn xoáy vào mặt nàng, khiến Tổng Ý Thiên bỗng dưng lạnh sống lưng “Trí tuệ của ngươi cũng chỉ nên tới đây thôi. Nếu để ta biết đám Trịnh quốc các ngươi đang mưu đồ chuyện gì, đừng trách ta không nhắc nhở ngươi”.

Tổng Ý Thiên cả kinh, đầu óc bối rối. Thì ra hắn vẫn tưởng nàng đang che giấu chuyện gì đó, gả tới Phán quốc như một quân cờ của nước Trịnh. Nghĩ tới đây, tâm nàng bỗng lạnh, nhàn nhạt đáp lời, rành mạch từng tiếng: “Không biết vì sao hoàng đế người lại nghĩ rằng ta tới đây là để thay Trịnh vương tiến hành một âm mưu bí mật. Nhưng Tổng Ý Thiên ta cung kính nhắc lại với người, ta giờ đã gả tới nước Phán, không còn bất cứ quan hệ nào với mẫu quốc, huống chi ta là công chúa bị vứt bỏ, há có lý do nào để ta chấp nhận mạo hiểm vì những người đã hành hạ ta. Nhưng về câu 'nữ tử vô tài là đức' của người, Đoàn Hoa xin lĩnh ý”.

Hứa Dĩ Phàm còn đang định mở miệng, đã thấy Tổng Ý Thiên xoay người hướng cửa đi ra. Trầm mặc dõi theo bóng lưng nàng chậm rãi mà bình thản đi

dài trên ánh nến, mái tóc dài tung bay cũng huyền đen như màn đêm trước mắt, một nụ cười mơ hồ hiện lên trên gương mặt hân, rồi cũng sớm tắt đi thay bằng cái mỉm cười đắm chiều lạnh lùng.

Hà Linh Lung vừa thấy Tổng Ý Thiên bước ra ngoài, lập tức tiến lại đỡ nàng, nhỏ giọng nói: “Tiểu chủ vào trong đó đã gần một canh giờ, làm nô tỳ cứ lo lắng mãi. Chuyện sao rồi?”. Tổng Ý Thiên nhẹ nhàng vỗ vỗ vào tay Linh Lung thăm trấn an nàng, điềm đạm trả lời: “Không có chuyện gì. Hoàng đế sẽ đích thân tra xét việc này, có lẽ cũng sẽ không để lộ ra việc ta đã tới tâu rõ sự tình. Không lâu nữa chắc cũng sẽ có kết quả thôi”. Linh Lung bên cạnh nghe vậy cũng thăm thò dài một hơi, nhẹ nhõm hướng nàng mỉm cười: “May mà qua một kiếp nạn này, người cũng không làm hoàng thượng tức giận. Sau chuyện lần trước, nô tỳ chỉ lo hoàng thượng vì thịnh nộ người mà sẽ gây khó dễ. Nhưng thế mới đúng là hoàng thượng, người tuy hi nộ khó lường, nhưng luôn luôn là một minh quân sáng suốt, phải quấy rõ ràng”

Tổng Ý Thiên im lặng nghe Linh Lung nói, trong lòng chỉ thầm cười. Hứa Dĩ Phàm hi nộ khó lường, nàng biết. Chỉ là không ngờ hân không phải là bạo vương, mà lại là minh quân cơ đấy.

Hai chủ tớ nàng cùng nhau chậm rãi hướng về Khâm Nhân cung, hoà mình vào trong bóng đêm tịch tịch của bốn bức tường cao vợi vợi.

Không mất quá nhiều thời gian, Hứa Dĩ Phàm hạ lệnh lục soát tất cả các cung điện, kĩ càng tới mức ngay cả một hạt cát cũng không thể bỏ sót. Cả thái y viện và nội vụ phủ tất cả đều bị thăm vắn, lôi ra được hai tên thái y và một gã thái giám chuyên kiểm tra thuốc thang của Ty y chế thuộc nội vụ phủ. Hai ngày sau khi quá trình tra xét gây náo động lục cung hoàn thành, kết quả thật không khiến chúng phi thất vọng.

Là quý nhân Đề Khắc thị Trường Như của Trường Xuân các, Vi Đàn cung.

Và Đoàn Hoa quý nhân Tổng thị Ý Thiên của Tuý Liên đường, Khâm Nhân cung.

Bạn đang đọc truyện *Tịch Mịch Thâm Cung Phi Đế* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 18: Tra (1)

Trong Thanh Vân điện, dọc hai dãy ghế kín chặt, người ngồi kẻ đứng. Bên trên nơi long sàng và thái phượng toạ, Vũ Triều đế và Thái hậu nhất tề im lặng, vẻ mặt tuy không nóng không lạnh nhưng vẫn khiến người ta không rét mà run, đáng vẻ vô cùng thâm trầm đáng sợ. Đám phi tần ngồi dưới không ai không căng thẳng, cũng chẳng dám thở mạnh, duy chỉ có Lệ phi vẫn bình thản chơi đùa với bộ hồ giáp lấp lánh trên những ngón tay thon dài uyển chuyển, ánh mắt hờ hững không thèm che giấu vẻ chán nản, không kiên nhẫn.

Cả cung điện giương như đông cứng, không khí căng thẳng quánh đặc khiến người ta hô hấp khó khăn. Tường chừng như tất cả sẽ ngồi đây tới sáng, thì giọng nói lạnh lùng của Hứa Dĩ Phàm cất lên: “Truyền vào”.

Tổng Ý Thiên được một cung nữ hầu đưa vào, đi bên cạnh là Đề Khắc Trường Như. Hai nữ tử đi bên cạnh nhau, một người điềm đạm như nước, ánh mắt kiên định, từng bước đi của nàng cũng toát ra sự kiêu hãnh lạ lùng, còn một người đáng dấp do dự, hai bàn tay đan chặt lấy nhau cắt không còn giọt máu thật khiến người ta thấy sự tương phản rõ rệt.

Cảm thấy hàng chục ánh mắt đang gắn chặt lên người nàng, Tổng Ý Thiên khoé môi dâng lên thành một nụ cười lạnh. Những nữ tử thùy mị ôn nhu đang ngồi kia tuy tỏ ra hồi hộp, lo lắng, nhưng chắc chắn trong thâm tâm đang rất tò mò khoan khoái muốn được xem trò vui, mà Tổng Ý Thiên nàng lại chính là kẻ mua vui cho bọn họ. Những tưởng nàng đã cố gắng ẩn mình, thậm chí huỷ hoại thanh danh mà nói mình bị vô sinh, những tưởng mình không hại người, người không hại mình. E rằng thói đời bạc bẽo, nàng, có lẽ cũng đã quá ngây thơ.

Thậm chí còn không thèm mở mắt nhìn hai nữ tử trước mặt, Hứa Dĩ Phàm lãnh khốc cất giọng: “Quý xuống”. Tổng Ý Thiên nghe vậy, không hề biểu cảm lập tức quý xuống khấu đầu, lễ độ nói: “Hoàng thượng vạn phúc, thái hậu kim an”. Nàng chậm rãi ngẩng đầu lên, thấy thái hậu đang nhìn nàng, nở một nụ cười chán an. Tổng Ý Thiên khẽ cúi đầu đáp lại, không ngờ Đề Khắc Trường Như thấy thế, ánh mắt như loé lên một tia kì dị, đột nhiên cao giọng nói: “Hoàng thượng, thần thiếp không có tội, há sao lại phải quý?”

Hứa Dĩ Phàm hơi cau mày, nhàn nhả nâng rèm mi, ánh mắt lạnh lẽo sắc như dao quét qua Đề Khắc Trường Như: “Hữu vô chưa luận(*), cứ quý xuống”. Bỗng nhiên, một lực đạo vô hình đè chặt lên tâm thất của Tổng Ý Thiên. Nàng bất giác kinh hãi ngẩng đầu, chợt nhìn thấy một tia tàn khốc trong đáy mắt Hứa Dĩ Phàm, có lẽ không ổn rồi.

(*): Có tội hay không vẫn chưa kết luận

Trình Thụ đứng bên cạnh hoàng đế cũng đã cảm thấy sự tình bất ổn, bèn nhẹ giọng, lời tuy khuyên nhủ nhưng ý tứ rõ ràng: “Đề Khắc quý nhân, thỉnh tiểu chủ quý trước long nhan”. Chẳng ngờ, Đề Khắc Trường Như lại không hề thức thời, vẫn xuẩn ngốc lớn giọng “Thần thiếp không có tội, tất cả đều là do Tổng thị tính kẻ thần thiếp. Thần thiếp không quý!”

Lời vừa thốt ra, lập tức Thanh Vân điện lại chìm trong tĩnh lặng đáng sợ. Chỉ thấy giây trước Hứa Dĩ Phàm còn đang thờ ơ xoay xoay chiếc nhẫn ấn long bích ngọc trên tay, ngay khắc sau đã thấy Đề Khắc Trường Như thốt lên một tiếng kêu đau đớn rồi lập tức đổ sụp xuống. Tổng Ý Thiên bên cạnh thậm chí còn có thể nghe tiếng xương gãy ngọc cốt của nàng ta kêu ‘rắc’.

“Quý, hoặc là chết” Tất cả mọi người đều kinh ngạc hãi hùng, ngay cả thái hậu vốn điềm nhiên cũng phải ngoảnh mặt đi, lấy khăn tay che khoe miệng. Tổng Ý Thiên sững sờ ngược mắt nhìn nam tử ung dung trên long toạ, hai mắt hắn tuy vẫn điềm nhiên nhưng đã vằn thành tia đỏ, mái tóc xoã tung đỏ dài như thác trên tấm lưng to rộng trải thảm màu đen của long bào hoa lệ, khiến cho hắn mang cái vẻ tột cùng của lãnh khốc, như một ác ma thật sự nắm giữ vận mệnh của con người bé nhỏ trong tay.

Nhìn Đê Khắc Trường Như sông soài trên sàn điện lưu ly lạnh tựa băng, Tổng Ý Thiên vốn định giúp, nhưng đành thờ dài, đưa mắt cho hai cung nữ đang chết lặng phía sau. Hai nàng vội vã đỡ Đê Khắc quý nhân ngồi dậy, nhưng chân nàng ta đã gãy hẳn, không trụ nổi lại khụy xuống. Chiếc nhân ngọc xanh ngát vì thế bị văng tới chỗ Tổng Ý Thiên đang quý, cách một lần vãi mà vẫn lạnh thấu xương.

Nàng không nhìn nổi khẽ cắn chặt môi, run lên một cái.

Thái hậu rốt cuộc không chịu được đành lên tiếng: “Đê Khắc quý nhân, có tội hay vô tội, làm loạn trước thánh nhan là đã đáng xử trí, nhưng nay chuyện Mộ thường tại trúng độc còn chưa làm rõ, ngươi hãy mau nói thật, bằng không đừng trách ta và hoàng đế tuyệt tình”. Đê Khắc Trường Như nửa quý nửa ngồi, run run mở miệng: “Hồi thái hậu, hoàng thượng, thần thiếp không hề hạ độc Mộ thường tại, thần thiếp là bị oan uổng! Chắc chắn chính là Tổng thị, là à nữ nhân này...” “Hồn xược, hoàng tộc Trịnh quốc lại có thể cho miệng lưỡi ngươi Tổng thị này Tổng thị kia sao! Ngươi dám cả gan gọi phi tử của ta là ‘à nữ nhân’ sao?” Hứa Dĩ Phàm gầm lên, khiến Đê Khắc Trường Như đang nói cũng kinh sợ, bật lên tiếng khóc nức nở. Tổng Ý Thiên chợt bắt gặp tầm mắt Lệ phi Chuẩn Hữu My Hình đang nhìn mình, lại thấy nàng ta khịt mũi cao, nhếch lên nụ cười khinh thị.

Đê Khắc Trường Như nghẹn giọng hướng Hứa Dĩ Phàm run rẩy: “Thần thiếp biết tội. Nhưng chẳng phải chính... Đoàn Hoa quý nhân đây mới là người đã từng tới Nhã Nhạc hiền của Mộ thường tại mới hai lần sao? Chẳng phải lại còn tìm thấy ở chỗ nàng ta cành hoa cấm tú cầu sao? Nàng ta nhất định là thù oán thần thiếp, cùng xích mích với Mộ thường tại nên mới bày mưu giả hoạ cho thần thiếp. Lần thường trà ở Vinh Thọ cung hôm đó, thần thiếp có lỡ tay vẩy quạt quá mạnh, mạo phạm Đoàn Hoa quý nhân nhưng cũng đã xin lỗi, nàng ta cũng nói chẳng có gì. Không ngờ lòng dạ nàng ta rắn độc, rắp tâm mưu hại thiếp. Cầu hoàng thượng thái hậu suy xét!”. Thái hậu nghiêm nghị cất tiếng, lời nói tuy từ tốn nhưng đầy quyền uy: “Không được loạn ngôn. Ngươi có bằng chứng gì mà nói Đoàn Hoa quý nhân vu oan giả hoạ cho ngươi chứ?”

Nghe tới đó, Tổng Ý Thiên đột nhiên nhận thấy Đê Khắc Trường Như đã trấn tĩnh phần nào, ánh mắt cao ngạo tràn ngập tự tin. Nàng ta đưa mắt sang vừa nhìn Tổng Ý Thiên khinh khinh vừa nói: “Bẩm thái hậu, thần thiếp hoàn toàn có chứng cứ. Vào đi”

Từ bên ngoài điện, một tên nô tài nhanh chóng bước vào bước vào, quỳ xuống thưa: “Tham kiến hoàng thượng, thái hậu, hoàng thượng vạn phúc, thái hậu kim an”. Giọng nói này tựa hồ có chút quen thuộc. Tổng Ý Thiên khẽ ngược mắt lên, chợt thấy khuôn mặt tên thái giám đứng hầu ở cửa Nhã Nhạc hiền cứ áp ứng chân chừ mỗi khi nàng lần đầu tới thăm. Tuy vốn nàng cũng không hay điểm mặt nhớ tên người khác, nhưng nghĩ lại thái độ hôm đó của hắn vô cùng đáng ngờ.

Từ phía trên truyền tới giọng thái hậu lạnh lẽo tựa băng: “Nếu còn chút thông minh nào thì hãy thành khẩn khai ra tất cả những gì ngươi biết, không được dối trá nửa lời. Nếu dám vu khống chủ tử, lập tức giết không tha”. Tên nô tài giám không chân chừ đáp ngay: “Bẩm thái hậu, chuyện hệ trọng liên quan đến các nương nương tiểu chủ, nô tài không dám nói càn. Hơn nửa tháng trước, nô tài khi ấy vẫn còn là thái giám ở Nhã Nhạc hiền. Hôm đó vốn vì Mộ tiểu chủ thường ngày không hay giao du với bên ngoài, hơn nữa lại chưa từng quen biết với Đoàn Hoa quý nhân, nên khi thấy có khách, nô tài ghi nhớ rất kĩ. Khi ấy bên người cung nữ Tâm Liên bên Đoàn Hoa quý nhân có mang một chiếc hộp nhỏ, được lưu giữ rất cẩn thận, không hiểu bên trong là thứ gì. Nô tài nhớ chỉ sau đó ba bốn ngày, Mộ thường tại liền bắt đầu có dấu hiệu ngã bệnh, đau đầu chóng mặt, rồi nổi ban”

Ánh mắt Hứa Dĩ Phàm như hữu ý vô tình lướt qua Tổng Ý Thiên rồi bình thản lên tiếng: “Như vậy cũng không thể chứng minh rằng là do Đoàn Hoa quý nhân làm. Đoàn Hoa quý nhân, trong hộp đó là đựng thứ gì?”

Tổng Ý Thiên đang định mở miệng, đột nhiên một suy nghĩ loé lên trong đầu nàng, khiến nàng chau mày. Tình hình quả thực không ổn.

Nếu trong chiếc hộp lục bảo đó chứa ly hoà, báu vật giá trị liền thành vô cùng trân quý đó, tất yếu sẽ phải dâng lên cho hoàng đế và triều đình. Nhưng thời gian đã lâu như vậy mà nàng vẫn chưa có động tĩnh gì, nhất định sẽ bị quy vào tội cố tình giấu diếm, mọi sự bây giờ phức tạp, vốn không thể dựa vào một hộp ly hoà mà giải oan cho nàng, hơn nữa, Mộ Nhược Chi chính là người đã tặng nàng vật này làm lễ, nếu lộ ra chẳng phải cả hai đều sẽ bị khép vào tội khi quân sao?

Tổng Ý Thiên trong chớp mắt lấy lại vẻ điềm đạm, bình tĩnh nói: “Thứ lỗi cho thần thiếp không thể nói ra. Đây là vật riêng tư giữa thần thiếp và Mộ thường tại, vốn không hề có liên hệ gì với việc Mộ thường tại bị hạ độc, thiết nghĩ nếu đã không can hệ, cũng không cần phải xét tới” Đê Khắc Trường Như thấy thế lập tức chớp lấy thời cơ, đánh giọng hỏi dồn dập: “Nếu thật sự không có gì quan trọng, tại sao ngươi lại không chịu nói ra chứ? Nếu không liên quan, tại sao lại không muốn người khác biết đó là gì? Hoàng thượng, thái hậu, đây chẳng phải là tội trạng rành rành còn đang cố ý che giấu sao?”

Thái hậu nghe vậy cũng không hài lòng, hướng Tổng Ý Thiên hỏi: “Đoàn Hoa quý nhân, chuyện đến đây con cũng nên nói cho rõ ra, như vậy mới có thể chứng minh bản thân trong sạch” Nàng chưa kịp trả lời, lại nghe nữ nhân không biết điều bên cạnh lớn tiếng: “Thái hậu nương nương, nàng ta chắc chắn là thủ phạm rồi, nên mới lập lòe không nói như vậy! Đã vậy còn...”

Hứa Dĩ Phàm tựa lưng trên ngai vàng ưỡn oai biểng nhác, nhàn nhạt phát bàn tay, khiến Đê Khắc quý nhân đang hăng hái chất vấn phía dưới cũng không dám nào loạn nữa. Hắn chỉ là lặng lẽ quan sát nữ tử áo trắng đang điềm nhiên quý dưới kia.

Tuy hôm nay nàng vẫn mang bộ mặt hoá trang quý dị như thường lệ, nhưng rốt cuộc cũng không có cách nào che giấu được vẻ đài các thanh cao. Nàng chỉ là quý ở đó, tuy ánh mắt ung dung nhìn xuống những ngón tay dài đan vào nhau nhưng chiếc cằm thanh tú cao ngạo vẫn luôn hướng lên thể hiện khí chất hiên ngang không sợ hãi, khiến người khác nhìn vào không khỏi có chút cảm giác thấp kém hơn. “Tại sao không nói?” Hắn chậm rãi mở miệng, rồi lại về ra một nụ cười khi mắt nàng chạm mắt hắn, nàng kiên định nói: “Cây ngay không sợ chết đứng, hoàng thượng là minh quân, tất sẽ không vì một chuyện nhỏ mà để thần thiếp hàm oan, cho kẻ có tội trốn thoát”

Hắn chỉ gạt đầu một cái: “Được”, lại nói với tên thái giám đang khúm núm quỳ dưới đất: “Ngươi, còn gì nữa không?” “Hồi hoàng thượng, thực ra khi thấy chiếc hộp, nô tài cũng không suy nghĩ gì nhiều, bởi vì gần như ngay sau đó, nô tài được sắp xếp chuyển sang cung của Nghi tần. Chỉ là có vài lần nô tài có đi qua thái y viện, đều bắt gặp cô cô quản sự của Khâm Nhân cung là Hà Linh Lung đang gặp riêng Dư thái y, từ đó mới sinh nghi, ai ngờ chuyện này lại kéo cả Đề Khắc tiểu chủ vào, nô tài không thể không bẩm báo, để tiểu chủ chịu thiệt thòi”

Hứa Dĩ Phàm lạnh lẽo như sương, hỏi tên thái giám: “Dư thái y? Là một trong hai tên dính dáng tới việc bỏ độc vào trong thuốc phải không? Nghi tần, ngươi có biết việc này không?”

Nghi Cẩm nghe hoàng đế hỏi tới, lập tức đứng dậy, nhẹ nhàng nhún người hành lễ rồi lễ độ đáp: “Hồi hoàng thượng, về chuyện này thần thiếp cũng đã nghe hẳn mấy lần nói qua, rằng thấy Hà cô cô của Khâm Nhân cung thường xuyên gặp Dư thái y. Nhưng thần thiếp trước giờ cũng không coi trọng chuyện này, thật không ngờ lại có nguyên nhân sâu xa là thế”

Tổng Ý Thiên nghe vậy thầm suy nghĩ trong lòng. Trước đây mỗi khi tới thái y viện xin thuốc sắc cho Tiểu Liên Tử, Linh Lung hỏi cung luôn nói là các thái y dường như cố tình gây khó dễ, lại hay bỏ ra ngoài chực đi mất phải đuổi theo giữ chân lại. Thì ra chuyện này đã sớm được sắp xếp, thái y viện bị mua chuộc, tên thái giám kia sau khi hành sự cũng ngay lập tức được chuyển về Vi Đàn cung của Nghi Cẩm và Đề Khắc Trường Như để tránh để lại đầu mối.

Nàng lạnh lùng liếc nhìn Nghi Cẩm đang mỉm cười nhu thuận, mặt hoa sáng ngời đối đáp với Hứa Dĩ Phàm. Việc hạ độc lần này, có lẽ Nghi Cẩm cũng có tham gia.

Thấy Hứa Dĩ Phàm đang định mở miệng hỏi tới nàng, Tổng Ý Thiên nhanh chóng đáp: “Thần thiếp cử Hà cô cô đi lấy thuốc sắc cho thái giám Tiểu Liên Tử bị thương trong cung, không hề cầu kết làm chuyện bất chính. Tất cả chuyện này, mọi mũi dùi đều chĩa vào thần thiếp, nhưng phạm là những gì càng hiển nhiên lại càng đáng ngờ. Chuyện thần thiếp không làm, nhất định không thẹn với lòng mà tin tưởng vào bản thân”

Hứa Dĩ Phàm chống tay lên cằm nhìn Tổng Ý Thiên, đáy mắt ánh lên một tia hứng thú: “Vậy ngươi làm thế nào để người khác cũng tin điều đó. Nếu ta không tin, thái hậu không tin, ngươi cũng chỉ có một kết cục là chết”

Tổng Ý Thiên nhìn sâu vào trong con mắt thâm sâu đầy thách thức của nam tử bức người kia, nhất quyết không chịu nhún nhường: “Chân tướng chỉ có một, nhất định rồi cũng sẽ tìm ra”

“Vậy ta cho ngươi ba ngày, tự mình minh oan cho bản thân. Giải tán cả đĩ” Thanh âm còn chưa kịp dứt, đã thấy tà áo bào đen tuyền tà mị lẩn vào trong không khí rồi tan đi như một con gió thoảng qua.

Bạn đang đọc truyện *Tịch Mịch Thâm Cung Phi Đế* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 19: Tra (2)

Rời khỏi Thanh Vân điện, trong lòng ai nấy đều có cảm giác nặng nề không sao tả nổi. Ba ngày dùng để tra xét sự việc, tìm ra thủ phạm đứng đằng sau âm mưu hạ độc một tiểu chủ trong cung. Sau ba ngày mà tìm ra được chân tướng, đơn giản là có thể minh oan, nhưng nếu không, toàn bộ trên dưới Khâm Nhân cung đều sẽ phải bồi táng theo Tổng Ý Thiên.

Tổng Ý Thiên chậm rãi nâng lên rèm mi mắt, nháy mắt che giấu đi vẻ mệt mỏi trên gương mặt. Tính mạng của chục người Khâm Nhân cung giờ đây đều đang ở trong tay nàng, như một nhúm cát nhỏ nhoi mà chỉ cần sơ ý tay sẽ lập tức trôi đi tan thành tro bụi, khiến nàng không thể tinh tâm mà suy nghĩ. Huống chi, việc này cũng còn quá nhiều điểm khúc mắc mà nàng vẫn chưa thể nhìn ra. Khi người của Hứa Dĩ Phàm tới lục soát Khâm Nhân cung đã tìm thấy những cành cẩm tú cầu đã trụi hoa được giấu dưới một hòn đá kê bờ chiếc ao cạnh bụi trúc bạt ngàn gần Tuý Liên đường, vốn là chỗ hẻo lánh nhất trong Khâm Nhân cung ít người lui tới, từ đó lấy làm chứng cứ buộc tội Tổng Ý Thiên tham gia vào âm mưu hạ độc Mộ Nhược Chi. Không một ai biết được điều này ngoại trừ người trong Khâm Nhân cung và những kẻ đã thi hành công việc tra xét, ngay cả việc Mộ Nhược Chi là bị trúng độc bởi ăn phải cánh hoa cẩm tú cầu cũng không được công khai. Nghĩ lại, đây cũng là một điểm ưu thế, dù là nhỏ nhoi, để Tổng Ý Thiên có thể ngấm ngầm điều tra từ gốc tích.

Nghĩ tới đó, Tổng Ý Thiên phân phó cho Ngọc Xuyên và Ngọc Hương đang hoang mang sợ hãi hồi cung trước, còn nàng cùng với Linh Lung và Tâm Liên hướng ngự hoa viên đi tới. Khi đám cung nhân đồ dáng cành hoa cẩm tú kia tới trước mặt nàng, Tổng Ý Thiên cũng đã kịp thời quan sát qua. Dưới gốc của những cành hoa này đều có bả đất sét pha vàng, loại đất sét vô cùng quý giá nhiều chất dưỡng thảo được đưa về từ vùng Lương Việt phía đông Phán quốc, vốn trong cung chỉ có ngự hoa viên của hoàng gia mới bón hoa cỏ bằng loại đất này, do vậy, chắc chắn đám cẩm tú cầu này được hái từ ngự hoa viên. Đúng là giấu lá thì giấu trong rừng, nếu có bị nghiêm ngặt điều tra thì ai cũng có thể ra vào ngự hoa viên, không thể xác minh được đâu là kẻ đã hái những cành hoa này.

Tổng Ý Thiên vốn đang chìm trong suy nghĩ, bỗng cảm thấy thân mình bị kéo ngược trở lại, bản thân đi đôi hải thượng chi cao lênh khênh khó giữ được thăng bằng, suýt chút nữa ngã xuống. Linh Lung cùng Tâm Liên vội đỡ lấy nàng, nhỏ giọng trách: “Tiểu chủ tuy lo nghĩ nhưng cũng chú ý cẩn thận, chỗ này hoa cỏ chẳng chịt, lại có nhiều gai tua ra, người xem đã mắc hết vào y phục rồi, không cẩn thận sẽ đâm vào người tổn thương thân thể đó”. Cười nhẹ trấn an Linh Lung, Tổng Ý Thiên trong lòng hiểu rõ. Thường ngày Linh Lung vốn tâm tư cẩn mật, cảm xúc cũng không dễ lộ ra ngoài. Có lo lắng cho

nàng điều gì cũng chỉ ngấm nhỏ nhẹ nhắc nhở, không hay thể hiện hẳn ra ngoài như bây giờ. Có lẽ giờ trong lòng nàng cũng đang vô cùng hỗn loạn bồn chồn, về tương lai của Tống Ý Thiên, tương lai của mọi người xung quanh. Tống Ý Thiên thong thả nghiêng đầu nhìn xuống gấu cung trang đã rải rác bám gai, ánh mắt kiên định mạnh mẽ lạ thường: “Không sao, cung y rất dày, ta sẽ không đau. Đám gai nhọn này, căn bản không thể thương tổn ta, rốt cuộc cũng sẽ được gỡ xuống cả thôi, chẳng phải sao?”

Trở về Khâm Nhân cung sắc trời đã trở thành một màu hổ phách trong suốt của chạng vạng. Vừa bước vào noãn các Tuý Liên đường, Tống Ý Thiên đã thấy Tiểu Liên Từ đang lui cùi chỏ trà nóng, hương hoa mai được chưng với nước tuyết tan từ từ mùa xuân toả ra nồng nàn, khiến lòng người thư thả không ít. Tâm Liên thấy vậy nhanh chóng tiến lại, giọng thì quở trách mà không giấu được vẻ vui mừng: “Tiểu Liên Từ, sao không nằm trên giường dưỡng thương? Thương thế đã khỏi hẳn đâu mà người dám xuống giường chứ!”. Tiểu Liên Từ quỳ xuống dưới chân nàng hành đại lễ, cúi đầu nói: “Nô tài thỉnh an chủ nhân. Thời gian qua Tiểu Liên Từ chỉ biết nằm đó hưởng phúc, không hề biết chủ nhân phải chịu biết bao uất ức cực khổ, nay lại bị kẻ khác vu oan giá hoạ hại đến an nguy, nô tài thật vô dụng. Xin chủ nhân lượng thứ”. Tống Ý Thiên vội vàng đỡ hẳn đứng dậy, sống mũi có hơi cay cay, trầm giọng nói: “Tiểu tử ngọc nhà ngươi còn không mau đứng dậy. Chuyện lúc ấy là ta chọc giận hoàng đế liên lụy tới ngươi, sao có thể trách ngươi cơ chứ. Huống hồ chúng ta còn ba ngày nữa, ta không tin chân tướng sẽ không được phơi bày”. Tiểu Liên Từ nghe vậy sột sắng hỏi: “Chủ nhân đã điều tra tới đâu rồi. Nô tài nghe Tiểu Hồ Từ nói rằng do tìm được hoa cấm tú trong Khâm Nhân cung nên mới khép người vào tội mưu hại Mộ thường tại. Tuy không biết hoa cấm tú cầu tại sao lại liên quan đến việc hạ độc, nhưng bằng chứng luận tội đó vừa hay xuất hiện trong Khâm Nhân cung, liệu có khi nào là trong số cung nhân có nội gián không?”. Tống Ý Thiên nghe vậy ngược lên, bắt gặp ánh mắt phức tạp của Linh Lung đang nhìn mình, lại thấy nàng khẽ khàng gặt đầu một cái. Tống Ý Thiên thăm thò dài, quả nhiên Linh Lung cũng nghĩ như vậy.

Chờ khi Tiểu Liên Từ trở về phòng, nàng nhẹ nhàng đứng dậy, không chờ Tâm Liên và Linh Lung mà nhanh chóng cất bước ra phía chiếc ao nơi tìm thấy cành cấm tú. Tới bên chiếc ao, Tống Ý Thiên phóng tầm mắt, nghiêm túc quan sát nơi đây. Chiếc ao này có thể coi như nằm ngay đối diện Tuý Liên đường, tuy khoảng cách không gần, nhưng từ phía cửa noãn các nơi đặt căn phòng nhỏ cho hai thị nữ gác đêm cũng có thể nhìn thấy sự vật quanh đây. Nàng suy nghĩ một lát, rồi không để ý lắm bản, trực tiếp quỳ xuống nền đất ẩm ướt, chăm chú đánh giá hòn đá nơi tìm thấy đám cành hoa.

Hòn đá nơi có cành cấm tú được giấu phía dưới khá to, sắc cạnh, bên trên mặt phủ một hàng rong rêu xanh thẫm ẩm ướt nhưng phía giữa lại bỏ trống ra một vết nhẵn nhụi như có vật gì trượt qua. Đột nhiên, một tia sáng xẹt qua đáy mắt Tống Ý Thiên, nàng ngược nhìn lên Tâm Liên hỏi, giọng nói bình ổn lại mang nét gì đó khiến người ta an tâm “Tâm Liên, người có nhớ ba ngày trước, có lần ta và người đã tình cờ gặp Thái Nhiên thân vương ở chỗ này không?” Nha đầu lập tức hướng nàng gặt đầu: “Dạ nô tỳ có nhớ”.

Tống Ý Thiên nhàn nhạt mỉm cười hướng Linh Lung đang khó hiểu: “Khi đó vương gia không biết đây là ngự cung của ta, vô tình đi vào khiến ta gặp phải, bất quá chuyện đó cũng không có gì quan trọng. Chỉ là lúc ấy ta không cẩn thận giẫm phải hòn đá rêu trơn, suýt chút nữa đã ngã xuống nước. Hai người xem, vết rong rêu đã bị lau đi này chính là do dấu chân ta vệt qua để lại. Điều quan trọng nhất chính là, ta chắc chắn rằng ba ngày trước khi ta ở đây, không hề có vật gì bị giấu dưới hòn đá này. Hơn nữa, Khâm Nhân cung chúng ta cách xa trung cung (*), đã lâu không có người ngoài tới thăm, và lại nếu có kẻ đột nhập, cung nhân gác đêm ở Tuý Liên đường hoàn toàn có thể phát giác”. Tâm Liên nghe từng lời nàng nói, sắc mặt sầm xuống lấp lóp: “Nói vậy có nghĩa là...”. Tống Ý Thiên chậm rãi nhắm mắt lại, nghe thấy giọng nói Linh Lung lạnh lạnh bên tai, như khắc vào tâm nàng: “Là người của Khâm Nhân cung”

(*): trung tâm hoàng cung

“Bẩm tiểu chủ” Thấy tiểu cung nữ Ngọc Hương vội vã bước tới, nàng bình ổn lại sắc mặt. Ngọc Hương nhún người hành lễ rồi nói “Trình đại công công đang chờ người trước chính môn, thỉnh tiểu chủ nhanh chóng chuẩn bị, công công sẽ đưa tiểu chủ tới yết kiến hoàng thượng”. Tống Ý Thiên nhíu mi một khắc rồi nhanh chóng nói: “Người ra nói Trình công công chờ ta một chút, ta sẽ nhanh ra thôi. Còn nữa, không được để ai khác biết chuyện này, nhớ chứ”. Ngọc Hương nhất nhất gặt đầu, cung kính thưa: “Nô tỳ tuân mệnh”. Quay lại ghé vào tai Linh Lung dặn dò vài chuyện, nàng để nguyên lớp hoá trang bám vào tay Tâm Liên, đi ra chính môn nơi Trình Thọ đang chờ.

Trình Thọ thấy nàng bước ra hướng nàng hành lễ “Đoàn Hoa quý nhân kim an. Hoàng thượng đang chờ tiểu chủ, thỉnh tiểu chủ an tâm đi theo nô tạt”. Tống Ý Thiên điềm tĩnh mỉm cười, chỉ yên lặng đi theo hẳn. Ba người bước đi trong bóng đêm tĩnh lặng, chỉ nghe thấy tiếng bước chân không nhanh không chậm va chạm trên nền lát Bích Thạch đến vui tai. Mới đầu nàng còn tưởng sẽ được dẫn tới Diêm Linh điện của hoàng đế, nhưng đường đi quanh co, càng đi lại càng thấy cảnh vật dường như trở nên âm u kì vĩ. Đi một lúc lâu, bắt đầu cảm thấy mỏi chân, Tống Ý Thiên mơ hồ lại cảm nhận được luồng khí quen thuộc khi tới gần Hứa Dĩ Phàm, cũng nhìn thấy phía xa xa bên kia một hồ nước sâu thẳm óng ánh như gương, ánh sáng lơ mơ phát ra những tia yếu ớt, càng khiến người ta cảm thấy huyền diệu thần bí.

Trên một hòn đảo nhỏ trôi nổi giữa mặt hồ, một tán cây cổ thụ xum xuê cành lá như bao trổ không gian trong bóng cây, lại không thể làm mờ đi thần thái kinh diễm của hắc y nam tử đang nhàn nhã ngồi phía dưới. Trình Thọ dừng chân nơi mép hồ, quay lại nhìn Tống Ý Thiên, miệng cười vui vẻ: “Nơi này vốn là chốn bí mật của một mình hoàng thượng, trước giờ ngoài người ra chưa ai được đặt chân tới, quý nhân chính là người đầu tiên. Xin tiểu chủ chờ một chút”. Lão công công dùng lời, giọng cao chiếc đèn giấy trên tay, dùng tay áo chắn trước đèn rồi lại bỏ ra, cứ thế năm lần rồi ngưng lại. Vốn đang nghi vấn rằng làm thế nào nàng có thể tới được đảo nhỏ kia khi không có thuyền chèo, Tống Ý Thiên lại giật mình khi thấy bóng đen dưới tán cây đột ngột di chuyển, tung mình thi triển nội công, hai chân ung dung bước nhanh trên mặt nước mà không hề phát ra một tiếng động. Tới tận khi hẳn đã ở trước mặt nàng, những vòng nước nhỏ vẫn còn chưa tan. Tống Ý Thiên bất giác phát hiện mình đang ngẩng đầu nhìn hẳn, còn đang muốn hành lễ lại bị cánh tay rắn chắc vòng qua lưng, bàn tay to rộng nóng ấm của hắn đặt tại eo nàng. Chỉ thấy bị kéo một cái, gió đêm thoáng vút qua, cả người nàng được đặt yên vị phía dưới tán cây âm u mà giấy trước nàng vẫn còn đứng từ đầu kia nhìn tới.

Hứa Dĩ Phàm buông cánh tay đặt trên người nàng ra, thư thái lắc nhẹ mái tóc bị gió thổi xoã tung rồi thả người xuống cạnh chiếc bàn nhỏ bên gốc cây, tự rót cho mình một ly trà. Hắn chậm rãi đưa chén ngọc trong tay lên miệng khẽ thổi, khiến khuôn mặt tuấn lãng mị người chìm trong làn hơi nước mờ ảo, cả người hắn toả ra bá khí ngút trời, lại có chút tư thái thần tiên phiêu dật, khiến thế nhân tự hỏi đâu mới chính là con người hẳn.

“Còn muốn đứng đó?” Giọng nói hắn cất lên, khiến Tống Ý Thiên giật mình. Nàng lập tức nhún gối hành lễ “Hoàng thượng vạn phúc kim an” “Ngồi xuống đi”. Đợi đến khi nàng yên vị, Hứa Dĩ Phàm mới lạnh nhạt mở miệng: “Không ngờ chuyện tra xét này lại liên quan đến ngươi. Chỉ còn chưa tới ba ngày nữa, nếu không tìm ra thủ phạm, ngươi sẽ phải lĩnh tội danh mưu hại hoàng đế”. Tống Ý Thiên không nhìn hẳn, lặng lẽ trả lời: “Đa tạ người nhắc

nhỏ. Ta cần bản cũng đã có được một vài manh mối, chỉ là mọi sự còn quá mơ hồ, chưa thể xác minh”.

Hứa Dĩ Phàm quan sát nàng qua khoe mắt, tựa tiểu phi tiểu hoi: “Như thế nào mà trong một buổi chiều đã có phát hiện?” “Những cảnh hoa cầm tú cầu đó là do có người cố ý đặt ở đó nhằm đồ tội cho ta... Là do người trong Khâm Nhân cung làm...” Thấy hân định cất tiếng hỏi, nàng nhanh chóng nói: “Ta tự có cách để tìm ra, ngày mai thôi là sẽ biết ai làm”. Nghe nàng bình tĩnh trả lời, hân cũng không hỏi tới nữa, chỉ lẳng lặng nhìn nàng, khoe miệng dăng lên.

Hứa Dĩ Phàm vốn đang muốn cho người tới Khâm Nhân cung tra khảo, ai ngờ Tổng Ý Thiên lại đoán được tâm tư hân, còn điềm nhiên khước từ giúp đỡ từ hân. Xưa nay phàm là chuyện gì, chỉ có kẻ khác đến dưới chân hân cầu xin, chưa từng ai dám lớn gan thoái thác khi hân chủ tâm ra tay tương trợ. Bất quá hân cũng biết, nữ nhân này vốn không hề giống với đám người khác, tính cách vốn luôn cương quyết muốn tự mình hành sự, tuy trông bình thản mà ẩn chứa trong đó là cái sắc bén hơn người. Tuy trong tâm hân luôn đề phòng Tổng Ý Thiên, nhưng riêng trong chuyện này, hân không tin nàng ta, một người luôn có phong thái bình thản cao ngạo lại tự hạ mình dùng thủ đoạn nhơ nhớp hạ độc Mộ thường tại, hơn nữa hạ độc người ta, tại sao lại còn tới báo cho hân, thúc giục hân đi điều tra chứ? Hân cũng lại càng không tin rằng với trí tuệ đó, nàng không tự mình tìm được cách minh oan.

Tổng Ý Thiên cảm nhận được ánh mắt thâm trầm của Hứa Dĩ Phàm đang nhìn mình, lại vờ như không thấy, nhẹ nhàng mở miệng: “Còn một chuyện ta muốn hỏi người. Vật chứng định tội tìm được trong ngực cung của Đề Khắc quý nhân là vật gì?” Hứa Dĩ Phàm thông thả cụp rèm mi dài, tùy ý ngả mình ra phía sau, hai cánh y phục vì vậy mà mở ra, để lộ một phần khuôn ngực rắn chắc khê pháp phồng theo nhịp hô hấp. Không phát giác ra nữ tử bên cạnh đã sớm phiếm hồng hai gò má, Hứa Dĩ Phàm hồ hững trả lời: “Là một bức thư chưa kịp gửi, được vun bừa vào một góc lẩn lộn thi thư. Có lẽ do chỗ của nàng ta là một trong những nơi đầu tiên bị khám xét nên chưa kịp tiêu hủy. Bên trong viết ‘Ca ca của người là người của ta, nếu còn dám chống đối chân chủ làm hồng đại sự, huynh đệ các người đừng hòng nhìn thấy mặt trời nữa’. Vừa rồi nàng ta làm náo loạn Diễm Linh điện một phen, một mực nói chính người đã cho dàn xếp chuyện đó hòng vu khống nàng. Sao, có thêm chút thông tin nào chưa?”.

Tổng Ý Thiên ánh mắt chợt trở nên đăm chiêu, một lúc sau, quyết định nói thẳng ra suy nghĩ của nàng: “Có lẽ chuyện đồ tội cho ta mưu hại Mộ thường tại có vẻ không phải là mục đích ban đầu. Có nhiều lý do khiến ta kết luận như vậy. Thứ nhất, người còn nhớ cảnh hoa cầm tú cầu được giấu dưới hòn đá trong Khâm Nhân cung chứ? Ba ngày trước ta cùng với tỷ nữ ra gần đó hái được thảo tự rồng, có thể tự mình khẳng định là khi đó, không có một vật gì bên dưới viên đá đó cả. Nếu ngay từ đầu có ý định giấu cảnh hoa ở đó, đáng ra chỗ cảnh hoa đó đã phải được giấu từ lâu mới phải. Mộ thường tại trúng độc đã lâu, số lượng cầm tú cầu dùng càng nhiều mới có thể ăn khớp với sự thực. Thứ hai, nếu thực sự ngay từ đầu muốn cho ta thành chủ mưu, đã phải sắp xếp sao cho chỉ một mình ta dính líu tới vụ việc, hơn nữa còn phải từng bước, từng bước khai ra những hành vi bất tường của ta để khi điều tra sẽ dễ bề lần theo mà luận tội. Đẳng này tới tận khi hoàng thượng người phái người điều tra mới có một loạt chứng cứ chống lại ta, lại còn có Đề Khắc quý nhân vướng vào, chẳng khác nào giấu đầu hở đuôi cả. Giờ lại thêm là thư đó, chắc sẽ được gửi cho nội gián ở Khâm Nhân cung. Giả như đã lên kế hoạch từ lâu, sao mà đến phút chót lại có người chùn chân đến mức cần phải gửi thư đe dọa”

Hứa Dĩ Phàm nghe nàng giải thích một hồi, không kim được nhướn lên mày cao tình tẻ, hứng thú nói: “Đúng, ta cũng có cảm giác trong chuyện này có quá nhiều lỗ hổng, không ngờ người lại nắm chắc các tình tiết hơn ta, suy nghĩ cũng rất thoá đáng. Xem ra người biết mình phải làm gì”

Tổng Ý Thiên chậm rãi gật đầu, lại nhẹ nhàng đứng lên trước mặt hân, khụy gối quỳ xuống nhưng không cúi đầu, ánh mắt trong veo tĩnh lặng không chút gợn như làn nước thu phản chiếu gương mặt hoàn mỹ như tạc của nam tử áo bào đen.

“Ta cần người giúp một chuyện”

Môi mỏng vẽ lên thành một nụ cười, tuy có chút lạnh nhưng đẹp đến mị hoặc: “Được, nói đi”

Bạn đang đọc truyện *Tịch Mịch Thâm Cung Phi Đế* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 20: Hoàng điệp phi

Tổng Ý Thiên tay cầm đôi đĩa bạch ngọc, tùy ý lật qua lật lại những miếng thức ăn đang dần nguội ngắt trên bàn điểm tâm. Cũng phải, trong tâm không tịnh sao có thể thoải mái ăn ngon. Nàng khẽ buông đĩa xuống, đưa mắt nhìn phía cửa noon các, không kim được thờ dài một hơi. Linh Lung thấy vậy cũng không tiện nói gì, chỉ lẳng lặng cùng nàng chờ đợi.

Quá thời gian một chung trà, tấm màn trúc ngoài cửa được vén lên, Tiểu Liên Từ sắc mặt khó coi đưa một cung nữ nhỏ tuổi bước vào, theo sau là Tâm Liên với một bao vải cầm trên tay. Ánh nắng mặt trời tuy còn sớm nhưng đã phần nào gay gắt, khiến trong lòng Tổng Ý Thiên một mối không thoải. Tiểu cung nữ tới trước mặt nàng, không cần phải nhắc nhở đã lập tức quỳ xuống, run rẩy thưa: “Tội tỷ diện kiến tiểu chủ”

Tổng Ý Thiên không đành lòng nhìn nàng ta quỳ mọp dưới nền đất, hướng mắt về phía Tiểu Liên Từ và Tâm Liên nhàn nhạt nói: “Xác định là nàng sao?”. Tiểu Liên Từ thận trọng gật đầu: “Hồi tiểu chủ, đúng như tiểu chủ căn dặn, nô tài đã lục soát toàn bộ chỗ ở của các cung nhân, tìm thấy y phục của nàng ta chính là có dấu vết đó. Hơn nữa trong phòng nàng lại có cả một khối ngọc phi thủy quý giá, có lẽ không sai đâu”.

Tâm Liên liếc tiểu cung nữ đang run rẩy dưới sàn, lạnh giọng lên tiếng: “Chính là nàng ta khi đó tới thượng lâm uyển hái cầm tú cầu, trên y phục vẫn còn dính loại đất sét Lương Việt đó, lại bị dây gai hoa bám vào. Y phục của cung nữ tam phẩm như nàng ta chỉ có hai bộ, chuyện mới xảy ra từ hai ngày trước nên chưa kịp đem tới kho phòng đi giặt, mới để lại dấu vết như vậy. Còn nữa, khối phi thủy kia tuy không lớn nhưng chất ngọc lại vô cùng trong, một tiện tỷ sao lại có thứ đồ quý giá đến vậy chứ? Ngọc Xuyên, người còn dám không nhận tội sao!” Tâm Liên khịt mũi thấy cả bao đồ trong tay xuống

dưới trước mặt Ngọc Xuyến, va cả vào đầu nàng khiến chiếc bao tung ra, để lộ một bộ y phục cung nữ đã lấm lem đất bụi cùng một miếng ngọc bội trong xanh như nước hồ mùa thu. Ngọc Hương không nói gì, cũng không biện hộ, chỉ khóc nức lên, đập đầu bình bình xuống mặt đất.

Tổng Ý Thiên vội phát tay, lập tức Tiểu Liên Từ liền kéo nàng ta đứng dậy. Ngọc Xuyến ngược ánh mắt sợ hãi ngập nước lên nhìn nàng, hai hàng lệ nóng đỏ dài xuống khiến khuôn mặt nàng ta đỏ bừng, càng khiến cho người ta có thêm ấn tượng về nét thanh tú, trong trẻo hồn nhiên.

Ngọc Xuyến, rốt cuộc cũng chỉ là một tiểu nữ mới mười bốn mười lăm tuổi.

Nhìn nàng hồi lâu, cuối cùng Tổng Ý Thiên chỉ có thể thờ dãi: “Xuyến Nhi, là người thật sao?”. Ngọc Xuyến cup mi mắt, cắn chặt vành môi nức nở: “Là nô tỳ... Là nô tỳ đã mang hoa cầm tù cầu từ thượng lâm uyển về giấu ở phiến đá đó, là nô tỳ đã bán đứng tiểu chủ. Nô tỳ sai rồi, tội đáng chết, thỉnh tiểu chủ tùy cơ xử trí! Được hầu hạ tiểu chủ là phúc của nô tỳ, nô tỳ nguyện chết để đền tội với tiểu chủ, với Khâm Nhân cung“. Tâm Liên không giữ được bình tĩnh, lập tức tiến tới trước mặt Ngọc Xuyến lớn tiếng quát: “Người còn dám nói có phúc được hầu hạ tiểu chủ sao? Tiểu chủ đối với người không bạc, cơ sao tiện tỳ nhà người lại có thể đang tâm hãm hại, đẩy tiểu chủ vào đường chết như thế chứ. Hôm nay ta quyết không tha cho người!” Cảnh tay của Tâm Liên vụt lên thật mạnh, chỉ tích tắc nữa sẽ giáng một cái tát thô bạo lên gương mặt của Ngọc Xuyến đang tái xanh vì hoảng loạn.

“Dừng tay!” Tổng Ý Thiên lạnh lùng gằn giọng, khiến không gian nhất thời dường như đông cứng. Nàng trước nay luôn điềm nhiên nhã nhặn, đối xử hiền hoà, chưa từng nổi nóng với hạ nhân. Giờ đây thấy nàng thật sự tức giận, tất cả đám người trong Tuý Liên đường đều đồng loạt quỳ xuống thưa: “Xin tiểu chủ bớt giận“.

Tổng Ý Thiên hít một hơi lạnh rồi mở miệng: “Tâm Liên, người quá lỗ mãng rồi“. Ngọc Xuyến quỳ ở dưới ngược nhìn lên, lắc đầu nói: “Tâm Liên tỳ đánh nô tỳ là đúng lắm. Nô tỳ tội đáng muôn chết, xin tiểu chủ tùy cơ xử trí“. Tổng Ý Thiên trầm mặc giây lát, rồi nhìn thẳng vào đáy mắt tiểu cung nữ nhỏ bé quỳ dưới chân: “Đề Khắc Trường Như và Nghi Cầm uy hiếp người như thế nào?” Ngọc Xuyến chừ một lát rồi đáp: “Nô tỳ... Nô tỳ không bị...”

“Ngọc Xuyến, người có tin ta không?”

Bốn mắt nhìn nhau, cuối cùng, một tia sáng loé lên trong mắt Ngọc Xuyến. Nàng ta chậm rãi đứng lên, lại quỳ xuống đập đầu hành đại lễ, rốt cuộc nói: “Hồi tiểu chủ, nô tỳ vốn có một ca ca tên Cầm Hối, chính là thái giám đã làm chứng chống lại tiểu chủ ngày hôm qua ở Thanh Vân điện. Trước đây huynh ấy làm việc ở Nhâm Nhạc hiên của Mộ thường tại, sau lại được chuyển tới Vi Đàn cung của Nghi tần và Đề Khắc quý nhân. Vốn nô tỳ cũng không cho là có gì quan trọng thì đột nhiên ba ngày trước, ca ca nô tỳ nói cần gấp nô tỳ, rốt cuộc dẫn tới gặp Đề Khắc quý nhân. Nô tỳ biết huynh ấy làm theo lệnh của Đề Khắc quý nhân bỏ cầm tù cầu vào thuốc hạ độc Mộ thường tại, bây giờ hoàng thượng tiên hành lục soát, nếu không có một tấm bia đỡ thì chắc chắn sẽ bị tra ra...” Tiểu Liên Từ bên cạnh không kìm được lạnh lùng: “Vậy nên người bên nghe theo hai kẻ đó, lấy tiểu chủ người ra làm bia đỡ ư?”. Ngọc Xuyến đỏ bừng mặt, đập đầu sát xuống chân nàng, giọng nói tuy sợ hãi nhưng xen lẫn cả sự kiên định bên trong: “Đề Khắc quý nhân nói nếu bị phát hiện, không chỉ huynh muội nô tỳ bị xử tử mà cả nhà nô tỳ cũng bị tru di, lại đưa cho nô tỳ một khối ngọc phi thủy, hứa việc xong xuôi sẽ sắp xếp cho chúng nô tỳ rời cung về quê lập nghiệp. Bởi thế nô tỳ đã bán đứng tiểu chủ, tiếp tay cho Đề Khắc quý nhân và ca ca. Nô tỳ không còn lời gì để biện bạch, tội trạng rõ ràng, xin tiểu chủ định tội!”

Tổng Ý Thiên cup mi mắt, không nói một lời đứng dậy, nhẹ nhàng đỡ Ngọc Xuyến. Nàng cười nhạt, nhìn tiểu cung nữ đang ngạc nhiên tới độ hoá đá trước mặt: “Được rồi. Người là kẻ có tội, tất sẽ phải công tâm mà giao cho hoàng thượng xử trí, người cũng sẽ là nhân chứng làm rõ việc này. Nhưng có một số việc cần người phối hợp cùng ta” “Nô tỳ giờ có làm trâu làm ngựa của tiểu chủ cũng không trả hết tội lỗi với chủ nhân!”

Đứng trước Diễm Linh điện, từ xa đã nghe văng vẳng tiếng cười nói đầy vui vẻ, Tổng Ý Thiên trong tâm thầm bình ổn lại, nhanh chóng cùng Linh Lung đi theo Trình Thọ bước đi. Đoán trước được Đề Khắc Trường Như đã ở bên trong, lại không thể ngờ sẽ được bắt gặp một màn tình chàng ý thiếp đầy ý vị. Chỉ nghe loáng thoáng giọng nam từ trăm trăm tuy có chút uể oải lạnh lùng nhưng đầy sùng nịnh: “Uyển ương hồ điệp mật hương này Tây Vực năm nay tiến cống có hai bình, một bình chỗ Lệ phi đã thỉnh ý xin, còn một bình này cho nàng dùng có vẻ cũng rất hợp“. Đề Khắc Trường Như đang ngồi tròn trong lòng Hứa Dĩ Phàm bên án thư, vành môi đỏ thắm khi nhìn thấy nàng liền vẽ ra một nụ cười đầy thích thú lại có phần mỉa mai, càng rúc vào sâu hơn trong lồng ngực rộng lớn của nam nhân phía sau.

Hứa Dĩ Phàm vốn đang thờ ơ tựa vào vai Đề Khắc Trường Như mà viết gì đó, thấy nàng tới bên nhân nhã nhấc mắt lên nói: “Đến rồi sao? Ta cùng Trường Như đợi nàng, đã vẽ được một bức phác hoạ dựa theo Thu phổ dung tân đồ (*) không tệ rồi đây”

(*): Một bức hoạ nổi danh của Thôi Bạch.

Tổng Ý Thiên không nóng không lạnh, chỉ chậm rãi hành lễ: “Thỉnh an hoàng thượng, hoàng thượng vạn phúc. Thứ cho thần thiếp tới trễ, có một số chuyện quan trọng cần sắp xếp, đã phải để hoàng thượng và Đề Khắc quý nhân chờ lâu rồi“. Hứa Dĩ Phàm chỉ gật đầu một cái, lười nhác mở miệng: “Miễn lễ. Cũng không ảnh hưởng gì” lại quay qua Đề Khắc Trường Như bên cạnh “Nàng thử viết lời tựa xem sao“. Thấy vậy, nàng ta sắc mặt có chút biến đổi, nhưng cũng rất nhanh liền lấy ống tay áo che đi khoé miệng đang cười e lệ, nhỏ giọng nũng nịu: “Hoàng thượng vốn biết thần thiếp không giỏi thi thư, trước nay cũng không hề luyện chữ, lại muốn thần thiếp làm mấy việc thế này, chẳng khác nào không biết tự lượng sức mình a. Thứ cho Trường Như có tội, thần thiếp không viết được đâu”

Theo lẽ thường, hoàng đế đã có lời, thần nhất định phải tuân theo, vốn Đề Khắc Trường Như từ chối có thể bị trừng phạt là lẽ đương nhiên. Nhưng Hứa Dĩ Phàm không giận, chỉ mỉm cười, tay cầm lấy bút lông đưa cho Đề Khắc Trường Như, cũng tiện ghé sát nàng ta mà nghiêng đầu, bạc môi khẽ chạm vào gò má phàn hồng trắng muốt kia mà thăm thi: “Tranh chúng ta cùng vẽ, nàng tất phải viết tựa thôi. Nếu không, ta đọc cho nàng viết“. Đề Khắc Trường Như thẹn thùng cúi mặt, cuối cùng mới cầm lấy cây bút lông cáo khê đáp: “Xem ra thần thiếp không trốn được rồi”

“Huống phục cao phong văn/ Sơn sơn hoàng đếp điệp phi”

Tranh phác thu cảnh, thơ tả sơn thủy

Tổng Ý Thiên nhìn Đê Khắc Trường Như vui vẻ múa cây bút trên trang giấy, gò má ửng hồng tô đậm nét thanh tân, thỉnh thoảng lại đưa mắt ý tình đảo dạt về phía vị đế vương bên cạnh. Lòng đột nhiên trùng xuống, nàng lẳng lẳng nhìn xuống vãn về gấu tay áo viền chỉ bạc mà thơ thần.

Nữ nhân này, liệu có biết hai câu đầu bài Tư quy này của Vương Bột sầu thảm thế nào không?

Nhìn Tổng Ý Thiên lặng lẽ ngồi một góc trầm tư, Hứa Dĩ Phàm bắt giác hơi đầy Đê Khắc Trường Như trong lòng ra một chút, cất tiếng hỏi: “Phải rồi, Đoàn Hoa quý nhân nàng nói có đã tìm thấy một nhân chứng. Thế nào rồi?”. Tổng Ý Thiên nghe hẳn hỏi tới bèn ngược mị lên, nhất thời chạm phải ánh mắt thâm trầm như thấu tường tâm can của hắn đang nhìn nàng, lại có chút luống cuống. Nhanh chóng lấy lại thần sắc, Tổng Ý Thiên chậm rãi đứng lên thưa: “Hồi hoàng thượng, thần thiếp cuối cùng cũng tra ra được kẻ nội gián, tiếp tay cho hung thủ, giấu vật chứng định tội giả vào Khâm Nhân cung”. Liếc nhìn về mặt Đê Khắc Trường Như dần biến sắc, nàng trong lòng có đôi phần an tâm, thông thả tiếp lời: “Là một tiểu nô tỳ tên Ngọc Xuyên làm việc tại thiện phòng của Tuý Liên đường, Khâm Nhân cung”

Chiếc bút lông cáo cán gỗ trầm chạm khắc tinh xảo trên tay Đê Khắc Trường Như đột nhiên rơi xuống bàn kêu “cạch” một tiếng. Hứa Dĩ Phàm hồ hững liếc nhìn nàng ta, cất giọng đều đều: “Sao vậy? Nàng biết cung nữ đó ư?”. Đê Khắc Trường Như vội vàng lắc đầu, nét mặt thoáng chốc lạt lại lộ ra nét cười tươi tắn: “Người trong cung của Đoàn Hoa quý nhân, sao thần thiếp có thể biết chứ” lại tựa tiểu phi tiểu đào qua Tổng Ý Thiên một chút, ánh mắt tràn ngập ý khiêu khích: “Nếu giao hảo tốt đến vậy, hẳn thần thiếp sẽ không bị người ta vu khống cho đâu”.

Tổng Ý Thiên cười lạnh, nhìn Hứa Dĩ Phàm đang ôm ấp mỹ nhân tỏ vẻ sùng nịnh bên trên. Khích bác này cũng là quá rõ rệt rồi, căn bản là nàng ta quá tự tin vào phần thắng lần này. Bất quá, nàng lại không có ý định thua.

Hứa Dĩ Phàm lười nhác cụp mi mắt, phất tay an nhàn nói: “Đoàn Hoa phi nàng đã tra được những gì rồi?” “Cũng không có gì quá đặc biệt, chỉ là thần thiếp đã cho lục soát toàn bộ Khâm Nhân cung, thấy trong tư trang của cung nữ đó có điểm khả nghi, bèn đem tới tra hỏi một phen. Nàng ta thừa nhận rằng chính mình đã đem vật chứng giả mạo đó giấu trong ngực cung của thần thiếp, nhưng lại không chịu nói ra chân tướng, để cho công bằng, Đoàn Hoa không dám vượt quyền điều tra thêm. Ngọc Xuyên giờ đang ở chỗ Trình Thọ, vẫn là nên để hoàng thượng và thái hậu đích thân thẩm vấn công khai, có như vậy mới minh bạch làm rõ chân tướng, trả lại công đạo cho Mộ thường tại cũng như thần thiếp và Đê Khắc quý nhân đây”.

Chậm rãi nhấp một ngụm trà sen, Hứa Dĩ Phàm khoé môi cong lên một nụ cười mê hoặc chúng nhân: “Làm tốt lắm. Trình Thọ”. Cánh cửa Diễm Linh điện nhẹ nhàng mở ra, đại thái giám Trình Thọ cung kính bước vào nhẹ giọng: “Hoàng thượng có gì phân phó ạ?” Hứa Dĩ Phàm đôi tay mơ hồ quẩn lấy những lọn tóc Đê Khắc Trường Như mà đùa nghịch, để lộ ra nét cười như có như không: “Tạm thời cứ nhốt tiện tỳ đó vào thiện hình ty, chờ sáng mai triệu tới Thanh Vân điện”. Trình Thọ suy nghĩ một lát rồi khom mình thưa: “Hồi hoàng thượng, trong thành gần đây có chút bất ổn, hoàng thượng đã ra lệnh ấn định số lượng cấm vệ quân điều đi canh gác toàn bộ công thành và cửa các chính cung. Chỉ e ngay lập tức khó có thể sắp xếp được người qua thiện hình ty”.

Hứa Dĩ Phàm tùy ý ngả người dựa vào long sàng, mắt kiên nhẫn mà lạnh nhạt: “Có kẻ nào cả gan đụng vào người ta cần chứ. Cứ điều nhiều nhiều một chút mấy tên thái giám qua đó là được. Được rồi, các người lui xuống cả đi”

Nghe ra hẳn đã có chút mệt nhọc muốn yên tĩnh, Tổng Ý Thiên cùng Đê Khắc Trường Như cũng nhanh chóng hành lễ cáo lui, theo Trình Thọ ra ngoài. Không muốn phải đối phó đầu khẩu với nàng ta, Tổng Ý Thiên nhanh chóng theo Cận Tịch bước lên ghế đỡ hồi cung.

Thấy đoàn người Tổng Ý Thiên đã đi xa, từ sau gốc cây dương liễu, Nghi Cầm dựa vào người cung nữ, chậm rãi bước ra. Thấy vậy, Đê Khắc Trường Như vội vàng tiến tới, kéo nàng ta lại nhẹ giọng nói: “Về cung rồi hãy nói”

Về tới Vi Đàn cung, Nghi Cầm lập tức sai người đóng cửa từ chối tiếp khách, cùng Đê Khắc Trường Như khẩn trương vào nội điện. Vừa bước vào, Đê Khắc Trường Như đã nặng nhọc thả mình xuống sạp quý phi, đưa tay với lấy chung trà thị nữ dâng lên uống một hơi dài không kiêng nể. Nghi Cầm từ từ ngồi xuống đối diện nàng ta, trầm giọng hỏi: “Hôm nay muội tới Diễm Linh điện thế nào?”

Đặt mạnh ly trà sứ Vạn Xuân quý giả xuống bàn, Đê Khắc Trường Như khó chịu lên tiếng: “Còn thế nào nữa? Tổng thị đó đã tra ra à nô tỳ Ngọc Xuyên rồi. Đúng là tiện nhân ngu xuẩn, không biết đã để lại sơ hở gì mà để bị lộ ra. Cũng còn may à ta vẫn nhớ tới tên ca ca Cẩn Hối đó, chưa để lộ là chúng ta sai khiến. Trà gì mà nguội ngất! Phân Ly nguoi có phải không coi ta ra gì không, tại sao ngay đến tiện tỳ nhà nguoi cũng dám bắt kính với ta như vậy chứ. Và miệng năm cái cho ta”. Vốn đang bức bối, nàng ta vừa mắng vừa gạt ly trà xuống đổ cả vào người cung nữ tên Phân Ly kia, lại dùng chân đá vào người nàng một cái. Dư Ý hầu cận bên Nghi Cầm nhanh chóng kéo nàng ta ra, giương tay và vào má Phân Ly hành lệnh. Tiểu nô tỳ kia ảm ức cụp mắt, luôn miệng tạ lỗi.

Nghi Cầm thấy vậy không khỏi chau mày, gương mặt luôn luôn ôn hoà rạng rỡ nay lộ rõ vẻ thâm trầm đầy tâm cơ. Nàng cất tiếng lạnh lùng: “Ta biết muội khẩn trương, nhưng cứ nóng giận như thế đâu giải quyết được gì. Chỉ sợ hôm nay trước mặt hoàng thượng muội cũng mất bình tĩnh như thế, lỡ để lộ ra điều gì thì khó mà lấp liếm nổi đâu”. Nói đến đây, Đê Khắc Trường Như lập tức thở ra một hơi vui vẻ, tuy vẫn hậm hực nhưng khoé môi không giấu nổi nụ cười tự đắc: “Chuyện đó tỳ cứ yên tâm. Hôm nay muội cùng hoàng thượng trong thư phòng ngồi vẽ tranh, viết đề tựa lại trò chuyện vui vẻ, tuyệt không có sơ hở nào. Thái độ hoàng thượng cũng như thường lệ, thậm chí còn vui đùa với muội nhiều hơn trước, còn đối người bên Tuý Liên đường kia thì lạnh nhạt vô vi. Nhìn thấy nàng ta thân là công chúa một nước lại phải ngồi dưới nhìn muội và hoàng thượng thân mật, thật là sáng khoái vô cùng”.

Trái với nữ tử đang hả hê cười ngọt ngào đối diện kia, Nghi Cầm sắc mặt đại biến, đập bàn nghiêm giọng: “Viết đề tựa? Là muội viết hay hoàng thượng viết?” Ánh mắt sắc bén của nàng ta khiến Đê Khắc Trường Như cũng phải thu lại vẻ ung dung, do dự đáp: “Là muội cùng hoàng thượng vẽ tranh, sau đó người đọc thơ cho muội đề vào đó”. Đờ lẩy ly trà Dư Ý dâng đến, Nghi Cầm cũng không còn tâm trạng thưởng thức nữa, chỉ nặng nề cất giọng: “Trường Như, muội quả là quá hồ đồ. Vật chứng định tội của muội chính là bức thư chưa kịp gửi cho cung nữ Ngọc Xuyên đó, nhưng cũng may là muội thi thư không thạo lại không ưa, trước đây chưa từng lưu lại bản luyện chữ nào nên chúng ta mới có thể đổi trắng thay đen nói thư đó là giả mạo. Vậy mà

bây giờ muội không chỉ viết chữ, lại còn là viết ngay trước mặt hoàng thượng, thử hỏi xem Lê phi nương nương mà biết thì sẽ như thế nào? Còn may là như muội nói, nếu hoàng thượng chỉ là nhất thời hứng lên đọc cho muội viết, có lẽ sẽ không xảy ra chuyện gì sai sót”.

Đề Khắc Trường Như khẽ gật đầu tiếp lời: “Chuyện khiến muội bất an nhất vẫn là cung tỳ Ngọc Xuyên kia. Mặc dù trong tay chúng ta có ca ca nàng ta, nhưng trước đây ả đã từng trù trừ do dự, chỉ e ngày mai trước long nhan sẽ hoảng sợ mà làm hỏng việc lớn” “Phải, đó cũng là chuyện cần bận tâm nhất lúc này. Nếu có thể dọa cho nàng ta sợ vào giờ phút quyết định này thì thật quá tốt. Tiếc là Tổng Ý Thiên bản lĩnh không nhỏ, đã bắt nàng ta lại giao cho hoàng thượng rồi” Đề Khắc Trường Như xoắn xoắn chiếc khăn tay lộ vẻ bất an: “Hơn một tháng vừa rồi trong kinh có nhiều biến động, cảm vệ bị huy động đi nhiều nên hôm nay Ngọc Xuyên đó ở thận hình ty lại là do mấy tên thái giám bên Chấp vụ phủ của Diễm Linh điện trông coi. Muốn vào đó tối nay nghe có vẻ đơn giản hơn, chỉ tiếc đám thái giám kia đều là người của hoàng thượng, cũng không dễ gì mua chuộc được”. Nghe thế, Phân Ly vốn vẫn đang đứng hầu cạnh Đề Khắc Trường Như đột nhiên ngẩng đầu lên định nói gì đó, sau cùng lại thôi.

Vẫn là Nghi Cầm tinh nhanh nhất, nhanh chóng hướng nàng ta hỏi: “Người có chuyện muốn nói sao?”. Phân Ly ngập ngừng giây lát rồi mới nhún người cung kính: “Bẩm hai vị tiểu chủ, chẳng là nô tỳ vốn có quen biết họ hàng với một phó chương ở Chấp vụ phủ, không biết có thể nào phân ưu cho tiểu chủ không ạ”. Hai nữ nhân đều im lặng một hồi lâu, cuối cùng Đề Khắc Trường Như mới gật đầu cao giọng: “Được, vậy Phân Ly người tới gặp kẻ đó, truyền đạt lại ý của ta”

Bạn đang đọc truyện *Tịch Mịch Thâm Cung Phi Đế* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 21: Hoàng điệp phi (2)

Trong tán cây khuất sau phụ môn của thận hình ty, Đề Khắc Trường Như mình vận áo choàng đen lót lông che giấu đi cung trang điểm lệ bên trong, hương thơm từ Uyên ương hồ điệp mật hương ngọt lịm nồng nàn tỏa ra cũng không thể làm bớt đi cái khăn trương hồi hộp trong từng nhịp thở. Chờ một lúc cũng tới thời điểm giao ban giữa hai nhóm thái giám canh gác. Đợi khi nhóm nô tài đang mệt mỏi rồi đang chuẩn bị cho phiên gác đêm, Phân Ly cùng một gã thái giám nhanh chóng đi về phía nàng ta thầm thì: “Tiểu chủ, đây là biểu đệ của nô tỳ. Hắn sẽ cầm chân đám người kia trên bàn rượu thịt cho chúng ta có chút thời gian vào đó”. Khoé môi đỏ thắm giương lên một nụ cười mãn nguyện, Đề Khắc Trường Như thông thả theo Phân Ly bước vào gian phòng tắm tối.

Vừa mở cửa ra, một mùi ẩm mốc đã sộc vào trong cuống họng, bụi bặm bốc lên mù mịt khiến nàng ho khan không ngừng. Thấy vậy, Phân Ly nhanh chóng khép lại cánh cửa mơn vệt, giờ cao ngon đèn nhỏ chiếu sáng xung quanh.

Chỉ thấy ở giữa phòng, một tiểu cung nữ bần thiêu vô cùng nằm bẹp kidưới sàn, chân tay đầy vết bầm tím như bị dùng hình tra khảo. Đề Khắc Trường Như vội vàng đưa khăn tay lên che mặt, lạnh lùng nói: “Phân Ly, mau tới kéo nha đầu đó dậy cho ta”. Phân Ly vâng mệnh, nhanh nhẹn rảo bước tới, nắm lấy tóc cung nữ kia mà thô bạo giật ngược lên, khiến nàng ta thốt lên một tiếng khản đặc, như đau đớn mà không còn đủ sức kêu gào.

Ngọc Xuyên bị chiếc đèn trên tay Phân Ly giáng sát vào mặt, không khỏi có chút bông rớt, lại thấy Đề Khắc Trường Như đầy bá khí trước mặt, không khỏi sợ hãi, giọng run run: “Đề Khắc quý nhân, cầu xin người cứu nô tỳ, nô tỳ không chịu nổi nữa rồi, cầu xin tiểu chủ cứu nô tỳ với”.

Đề Khắc Trường Như còn không thèm nhìn nàng, chỉ nhàn nhạt quét ánh mắt qua khắp gian phòng nhẩn mũi: “Ôi chao, người cũng chính là tự mình ngu ngốc, lại để cho ả tiện nhân Tổng Ý Thiên đó tra được ra. Chuyện đến nước này đã được giao lên hoàng thượng, ta cũng không thể cứu nổi người a. Cũng chỉ có thể tự trách bản thân người mà thôi”. Ngọc Xuyên nghe vậy không khỏi uất ức căm giận, nước mắt giàn rụa trào ra: “Sao tiểu chủ lại có thể nói như vậy chứ? Nô tỳ chính là vì nghe tiểu chủ sai khiến mà phải chịu đựng thế này. Còn có ca ca của nô tỳ nữa. Nghe nói tiểu chủ đã sai ca ca làm chứng chống lại Đoàn Hoa quý nhân. Nếu mọi chuyện mà lộ ra, cả hai huynh đệ nô tỳ sẽ bị đẩy vào chỗ chết, đều bị người đẩy vào chỗ chết!”.

Đề Khắc Trường Như trước nay tâm cao khí ngạo, sao có thể để một nô tỳ nhỏ bé ăn nói càn rỡ trước mặt, lập tức gằn giọng quát: “Hỗn xược! Người bị bắt là do ngu xuẩn, ca ca người là tham lam ham phú quý mới nhà và đến ta, người dám trách ta ư? Phân Ly, và miệng cho ta!”. Ngọc Xuyên giờ đã mười phần hoảng loạn, không kiêng nể gì mà vùng dậy, hất cả Phân Ly ngã nhào xuống đất. Nàng lao tới bám chặt lấy người Đề Khắc Trường Như, miệng liên tục gào thét: “Người đứng là kẻ qua cầu rút ván! Thấy chết mà không cứu! Nô tỳ ngày mai chắc chắn sẽ khai hết mọi chuyện ra cho hoàng thượng, sẽ khai hết tội trạng của người cùng Nghi tần! Người cứ chờ xem...” Phân Ly rút cuộc cũng lồm cồm bò dậy, túm chặt Ngọc Xuyên mà ấn quỳ xuống đất, xé toạc cả một dải dài trên tay áo Đề Khắc Trường Như.

Đáy mắt Đề Khắc Trường Như trong giây lát ánh lên tia sợ hãi, nhưng rồi thay vào đó lại là một thần sắc âm hiểm thâm độc khiến người ta không khỏi sùng sồ. Nàng thở mạnh một hơi, giọng lạnh tựa băng: “Nha đầu Ngọc Xuyên người giỏi lắm. Ta vốn không muốn ra tay, nhưng người đã như vậy, đừng trách ta tàn ác”. Nàng chậm rãi rút ra một cây trâm vàng, hồng ngọc đính kín mặt khiến người ta không chú ý tới một chấm nhỏ đỏ thẫm trên đầu nhọn cây trâm.

“Đây chính là Hồng ti trì, loại trâm độc cổ của Tây Môn phái nơi Nghi quốc. Nếu châm vào tay người một nốt, chỉ cần chiếc trâm này bị ta nhúng vào nước trà, lập tức người sẽ chết bất đắc kì tử, thân thể thối rữa mà tan thành rã rã từng mảng một không cách nào toàn thây. Phân Ly”. Thị tỳ Phân Ly tuy thoáng có chút do dự, nhưng bất giác ánh mắt sắc lạnh đầy sát khí của chủ nhân bèn khẽ rùng mình một cái, rồi mạnh mẽ bắt lấy hai tay Ngọc Xuyên bẻ quặt về phía sau. Ngọc Xuyên tuy cố gắng vùng vẫy nhưng rút cuộc cũng chỉ là một tiểu cô nương mười bốn mười lăm, không thể chống trả lại được, đành bị một đầu nhọn hoắt của chiếc trâm đâm sâu vào tay. Đề Khắc Trường Như tưởng chừng còn sợ không đủ, lại càng gắng sức ấn thật mạnh, máu từ cánh tay Ngọc Xuyên chảy ra nhuộm đỏ cả lớp lông trắng trên áo chùng nàng ta.

Cuối cùng, nàng ta ung dung đứng lên, giắt chiếc trâm vàng vào trong tay áo, duyên dáng xoay người bám vào Phân Ly mà rời đi, như có như không cất giọng nhẹ như lông hồng: “Ngày mai hoàng thượng còn cần đến ngươi, giết ngươi chỉ làm mọi thứ thêm rắc rối. Cứ nhớ rằng trước mặt hoàng thượng phải ăn nói cho cẩn thận, ngươi chính là bị Tống Ý Thiên sai khiến. Bằng không thì cái mạng nhỏ của ngươi và cả ca ngươi cũng không giữ được đâu” lại quay sang Phân Ly cất giọng chán ghét: “Áo lông chồn trắng thượng hạng này lại phải đem đốt đi rồi”. Phía sau cánh cửa đang dần dần khép lại, mi mắt Ngọc Xuyên chỉ còn khẽ rung lên một cái, rồi cả thân hình nàng đổ sụp xuống, bất động chìm vào bóng tối.

Trong Tuý Liên đường, Tống Ý Thiên bỗng giật mình tỉnh giấc. Tâm Liên đang hầu bên giường nhanh chóng vén màn đi vào, nhẹ nhàng cất giọng: “Công chúa, người sao lại tỉnh rồi?”. Tống Ý Thiên khẽ đưa tay lên xoa xoa mi tâm, không nhịn được hỏi: “Vừa nãy Tiểu Hối Tử báo thấy Đề Khắc Trường Như đã tới chỗ Ngọc Xuyên đã là gần một canh giờ trước, nàng ta đã ra về chưa?” “Mới vừa xong Tiểu Hối Tử vừa trở về nói Đề Khắc quý nhân đã trở ra được một lúc rồi, nhưng công chúa đang ngủ nên nô tỳ không muốn quấy rầy người”.

Tống Ý Thiên gật đầu về đã biết, sai Tâm Liên lấy cho nàng một ly trà. Nàng nhẹ nhàng bước xuống giường, tiện tay khoác thêm một chiếc áo lụa đào rồi mở cửa hướng tới Thịnh Phong uyển mà đi tới. Thực tình nàng không muốn để cho Tâm Liên thấy nàng lo lắng, bởi nha đầu ấy rất hay cả nghĩ nên mới lấy cớ báo nàng đi. Khi nghe nói Đề Khắc Trường Như thực sự tới tận hình ty tìm Ngọc Xuyên, nàng cũng có chút mừng rỡ, nhưng lại càng thấy bất an bởi chính nàng đã đặt tiểu cung nữ đó vào tình thế nguy hiểm. Tuy rằng biết chắc Đề Khắc Trường Như có Nghi Cầm bên cạnh, có lẽ không đại đột tới mức thủ tiêu nhân chứng, nhưng có ai dám chắc chuyện ấy sẽ không xảy ra. Chính Tống Ý Thiên nàng đã hứa rằng, dù có chuyện gì cũng sẽ đảm bảo được an toàn cho Ngọc Xuyên, nhưng giờ nghĩ lại, chẳng phải nàng đang dùng an nguy nàng ấy để đánh cược sao?

Bởi thế, Tống Ý Thiên nhất định không thể thua. Vì Ngọc Xuyên, vì Mộ Nhược Chỉ cũng vì tất cả mọi người trong Khâm Nhân cung.

Còn là vì khi đó, Hứa Di Phàm đã lựa chọn tin nàng.

Hồi nhỏ, nàng là một công chúa thất sủng, bị phụ hoàng ghét lạnh, không ai ngó ngàng tới, khiến ngay cả đám thị tỳ trong cung cũng dám bắt nạt nàng. Họ đánh mắng nàng, nàng nhẫn nhịn, nhưng khi không nhẫn nhịn được nữa, bản tính một đứa trẻ vốn không dễ bỏ, bèn tìm đủ mọi cơ hội gặp mặt phụ hoàng để đòi lại công đạo. Nhưng phụ hoàng không hề tin nàng, thậm chí còn không nhìn nàng, nhân mây đi thẳng. Còn có chuyện với đích hoàng tử Tống Thác Tề khi đó, mặc cho nàng có đau đớn thế nào, dù Dương Triệt có căm phẫn tới đâu, nhưng cũng chẳng ai có thể đòi được công đạo cho nàng. Từ đó, Tống Ý Thiên đã tự dặn bản thân rằng, chỉ cần có người đặt niềm tin ở nàng, nàng nhất định sẽ đấu tranh đến cùng, quyết không để ai ức hiếp nàng nữa.

Nàng nhất định sẽ không thua.

Mới sáng sớm, sắc trời chỉ vừa ửng hồng, nhưng trong Thanh Vân điện đã sớm mang nặng bầu không khí khàn trương. Vì chuyện lần này vô cùng nghiêm trọng, liên quan đến phi tần âm oán, lại dính dáng tới thiên kim của Đề Khắc thị nên không chỉ hậu cung mà ngay cả tông thần hầu tước cũng được triệu kiến. Không ai dám thở mạnh, lại càng không dám lên tiếng, mỗi người một tâm tư riêng.

Tống Ý Thiên chậm rãi tiến vào giữa chính điện, không quản những ánh mắt hiếu kì đang chằm chằm nhìn nàng mà quỳ xuống bên cạnh Đề Khắc Trường Như, thông thả mở miệng: “Thần thiếp Đoán Hoa quý nhân thỉnh an hoàng thượng, thỉnh an thái hậu. Nguyên thái hậu vạn phúc, hoàng thượng kim an”. Theo sau nàng, Tâm Liên và Linh Lung cũng đồng loạt quỳ xuống hành lễ.

Hứa Di Phàm không nhìn nàng, chỉ nhàn nhạt cất lời: “Đoán Hoa quý nhân, thời hạn ba ngày đã hết. Nàng có câu trả lời rồi chứ?” Tống Ý Thiên đang định trả lời, lại nghe tiếng đập bàn một cái, một lão thần từ khuôn mặt đỏ bừng, liếc nhìn nàng đầy vẻ căm hận, lớn giọng nói: “Câu trả lời cái gì chứ! Thần cúi xin hoàng thượng anh minh, trả lại công đạo cho tiểu nữ Đề Khắc quý nhân. Cúi xin hoàng thượng đừng tin những lời giả dối của nữ nhân này”

Thì ra đây chính là trấn quốc tướng quân Đề Khắc Dự, phụ thân của Đề Khắc Trường Như. Nàng chỉ cười nhạt, hoàng đế và các đại quan triều đình nghị luận, phi tần như nàng cũng không tiện lên tiếng. Tình cờ đưa mắt sang Đề Khắc Trường Như đang quỳ bên cạnh, bất chợt nàng bắt gặp nàng ta nở một nụ cười chán an phụ thân đang khàn trương lo lắng.

Trong chốn thâm cung sâu như bể này, nữ nhân dù phong quang hay thất thế cũng đều mong có được phụ mẫu kề bên để dựa vào. Còn nàng, luận danh phận cũng là công chúa một vương triều, cũng không có ai ở bên có thể bảo vệ nàng trước phong ba. Khi xưa có Dương Triệt luôn che chở cho nàng bình bình an an, lại chưa từng nghĩ rằng có một ngày sẽ ở đây bày binh bố trận mà bị cuốn vào những tranh đoạt hậu cung.

Thái hậu nhìn Tống Ý Thiên không phản bác mà chỉ lẳng lặng cụp mắt, không kim được cau mày: “Đề Khắc tướng quân có lẽ lo lắng cho nữ nhi quá rồi chăng? Mọi sự vẫn chưa rõ ràng, hoàng đế thánh minh tất sẽ tìm ra chân tướng. Có gì phải nói những lời phạm phu với Đoán Hoa quý nhân như vậy”. Đề Khắc Dự nghe thế không khỏi có phần ngại ngùng, hậm hực quay mặt lại không nói gì thêm. Hứa Di Phàm cũng không để ý tới, chỉ thờ ơ nói: “Ta chỉ muốn nghe sự thật, những lời nói ra vào vô căn cứ chỉ làm bản tai thôi. Vụ án này liên quan tới việc hạ ngục thường tại Mộ thị, can hệ tới hai quý nhân là Đề Khắc thị và Tống thị, không những làm nhiễu loạn hậu cung mà còn ảnh hưởng tới tiền triều, không thể dung thứ cho kẻ phạm tội” Hắn dùng tầm mắt lại noi Tống Ý Thiên, giọng nói tuy bình thản nhưng lại khiến người ta không khỏi kính sợ: “Tống Ý Thiên, nàng nói có thể tìm ra thủ phạm, tự mình làm rõ trắng đen. Ba ngày đã qua, nếu không giao được người ra đây, cho tất cả quan viên triều đình cùng phi tần hậu cung đều cung phục, vậy thì sẽ bị khép vào tội khi quân, tội thêm một bậc, xử theo cực hình, toàn bộ Khâm Nhân cung trên dưới cũng đều theo bồi táng”

Toàn bộ Khâm Nhân cung trên dưới cũng đều theo bồi táng. Vốn Tống Ý Thiên không sợ nhất vạn, chỉ lo vạn nhất.

Tống Ý Thiên mỉm cười dập đầu hành lễ, tuy sống lưng mồ hôi chảy dọc không biết do trời hè nóng nực hay trong lòng không yên, nhưng vẫn thẳng người, cao đầu đồng dạng thưa: “Không biết hoàng thượng và thái hậu có còn nhớ hay không, thần thiếp đã từng nói câu “cây ngay không sợ chết đứng”, vốn không có ý định hai lời. Nay thần thiếp đã tìm ra được chân tướng, kính mong hoàng thượng minh xét”

Hứa Di Phàm nhướn mày kiếm như vẽ, trong mắt lại không hề có nửa điểm ngạc nhiên, chỉ cười khẽ hỏi: “Là ai?”. Nhận thấy ánh mắt của tất cả mọi

người đang dán lên người nàng, kẻ tò mò, người hồi hộp. Nàng nhìn thẳng, đôi mắt dài ánh lên tia cao ngạo vốn không thể xuất hiện trên một dung nhan tầm thường đáng xấu hổ như vậy. Tổng Ý Thiên ung dung đưa tay lên, chỉ sang nữ nhân đang quý sát bên cạnh: “Không ai khác, chính là Đề Khắc quý nhân”

Đề Khắc Dự tức thì xô bàn đứng dậy, gầm lên: “Xâm ngôn! Lại dám vu khống Trường Như sao? Hoàng thượng thái hậu minh xét, Đề Khắc quý nhân tuyệt đối không liên quan đến việc này. Ngay tới chứng cứ định tội của quý nhân cũng có vấn đề, hoàng thượng lại không cho công bố vật chứng, thật khiến ai nấy đều bất an nghi hoặc. Chắc chắn là Tổng Ý Thiên đã dàn xếp việc này, xin hoàng thượng đừng tin lời bịa đặt xảo trá”

Tổng Ý Thiên nghe vậy cười khê một tiếng. Nàng không nóng không lạnh chỉ nhàn nhạt nói: “Nếu đã không tin lời ta nói, vậy tướng quân thử nghe lời nhân chứng xem sao. Hoàng thượng, xin người cho truyền cung nữ Ngọc Xuyên vào điện” Hứa Dĩ Phàm vừa gật đầu đồng ý, lập tức Trình Thộ bên cạnh cao giọng hô: “Truyền cung nữ Ngọc Xuyên, Khâm Nhân cung”.

Một cung nữ nhỏ bé xanh xao được hai thị vệ dẫn vào chính điện. Bị xách bởi hai bóng dáng cao lớn vạm vỡ, trông tiểu cung nữ ấy càng thêm đáng thương, mong manh như một sợi chỉ, y phục nhuộm đầy máu. Các phi tần ngồi đó không khỏi sợ hãi, đưa khăn tay che đi khoé miệng, cặp mắt xuống không dám nhìn thẳng. Duy có Đề Khắc Trường Như và Lệ phi vẫn không bị kinh động, một người dù đang phải quý nhưng vẫn ngang nhiên trừng mắt dõi theo cung nữ đang bị kéo lê, một người vẫn nhàn tản ung dung mà thưởng trà. Hứa Dĩ Phàm liếc nhìn qua Ngọc Xuyên trầm giọng hỏi: “Hôm qua ta có hạ chỉ dùng hình sao?” Trình Thộ ập a ập ứng đưa mắt nhìn đám thái giám đứng hầu, đang không biết trả lời thế nào thì một giọng nói ngọt lịm như đường, mang mấy phần uể oải cùng mê hoặc cất lên: “Chắc là do đám nô tài dưới kia quá hấp tấp muốn lấy khẩu cung nên đã dùng hình rồi. Chưa có ý của hoàng thượng và thái hậu mà đã dám hành sự, thật là vô pháp”. Trình Thộ vốn muốn bào chữa nhưng đón được ánh mắt của Hứa Dĩ Phàm, rút cuộc lại thôi, cúi người lễ phép: “Lệ phi nương nương dạy phải. Đám cầu nô tài, còn dám đứng đây sao, mau cắt ra ngoài, phạt bổng lộc năm tháng”.

Tổng Ý Thiên trong đầu loé lên một suy nghĩ, vừa nâng mắt lên đã thấy vẻ mặt trầm tư của Hứa Dĩ Phàm thì khẽ cười trong lòng. Quả nhiên hẳn cũng nhận thấy điều này rồi, người như hẳn chắc chắn sẽ tự có tính toán. Nghĩ vậy, nàng hít một hơi dài rồi tiến tới trước mặt Ngọc Xuyên đang quý sụp dưới sàn đá lạnh buốt, chậm rãi nói: “Ngọc Xuyên, người hãy thành thật nói hết mọi chuyện. Nếu thành tâm hối cải, giúp đỡ tìm ra thủ phạm sẽ được hoàng thượng khoan hồng, thái hậu khai ân. Bằng không nếu dám dối trắng thay đen, trời đất quyết không dung thứ”. Ngọc Xuyên lướt nhanh qua gương mặt nàng, rồi khê dạ một tiếng, lại dập đầu hành lễ, đồng đặc thưa: “Tội tỳ tham kiến hoàng thượng, tham kiến thái hậu. Nô tỳ xin khai tất cả những gì nô tỳ đã biết và đã làm. Chính nô tỳ là kẻ đã ngụy tạo chứng cứ giả giấu trong Khâm Nhân cung để đổ tội cho Đoàn Hoa quý nhân. Người sai khiến nô tỳ... chính là Đề Khắc quý nhân”.

Bạn đang đọc truyện *Tịch Mịch Thâm Cung Phi Đề* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 22: Hoàng diệp phi (3)

Đề Khắc Trường Như nhanh như cắt quét ánh mắt sắc như dao về phía Ngọc Xuyên, rồi trong giây lát lại chuyển thành nét mặt bất ngờ uất ức: “Nô tỳ đề tiện, trước giờ ta còn chưa từng chạm mặt người, nói gì tới chuyện sai khiến người. Hoàng thượng, thái hậu, tiện tỳ này là cung nữ trong Khâm Nhân cung, sao lại có thể dễ dàng dễ thần thiếp mua chuộc được. Còn chẳng phải là do Tổng Ý Thiên nâng ta tự tìm con tốt đứng ra để chịu tội thay, đồng thời mưu hại thần thiếp sao? Mong hoàng thượng minh xét, thần thiếp quả thực vô tội”. Nghi Cầm cũng vội vàng đứng lên, nhún mình hành lễ rồi dịu dàng nói: “Thần thiếp quen biết với Đề Khắc quý nhân đã lâu, cũng không cho rằng muội ấy sẽ làm ra những chuyện như vậy. E rằng bên trong còn có ẩn tình, hoàng thượng thánh minh, xin người...” “Ta không muốn nghe thêm nữa, để cho nô tỳ kia nói” Hứa Dĩ Phàm khoát tay một cái, đèn đuốc xung quanh đột nhiên vụt tắt, vẻ mặt thiếu kiên nhẫn khiến Nghi Cầm cũng không dám tiếp lời nữa. Ai ai cũng biết hẳn hi nộ khó lường, nhất thời trong Thanh Vân điện trở nên vô cùng tĩnh lặng.

Thái hậu chậm rãi nhấp một ngụm trà rồi lên tiếng phá vỡ bầu không khí yên lặng, mày mi sắc xảo hướng Đề Khắc Trường Như : “Ồn ào như thế, Đề Khắc quý nhân tội vẫn chưa luận, hà tất phải nóng lòng như vậy chứ. Nô tỳ tên Ngọc Xuyên kia, người suy nghĩ cho cẩn thận, không được nói bừa. Mau mau làm rõ cho ai gia, chuyện này là thế nào?” Ngọc Xuyên nghe hỏi tới, lập tức cúi đầu đáp: “Hồi thái hậu, nô tỳ tuy là cung nữ trong Khâm Nhân cung nhưng vẫn còn một người ca ca tên Càn Hối, chính là thái giám đang quý phía sau Đề Khắc quý nhân kia” Dừng lại một chút đưa mắt lo sợ nhìn tên thái giám đang run rẩy phủ phục sau lưng Đề Khắc Trường Như, Ngọc Xuyên khẽ cúi đầu sâu hơn, dường như để che dấu sự kinh hãi cùng cực trong tâm mà nói tiếp: “Trước đây ca ca nô tỳ vốn làm việc tại Nhã Nhạc hiên của Mộ thường tại, sau khi Mộ thường tại có dấu hiệu chuyển bệnh thì được điều sang Vi Đang cung của Nghi tần, thực chất là để tránh khỏi liên can sau khi đã hạ độc vào thuốc của Mộ thường tại. Sau đó... Sau đó một hôm, ngay sau khi hoàng thượng phát lệnh ra soát lục cung, ca ca đã dẫn nô tỳ tới gặp Đề Khắc quý nhân. Quý nhân nói nếu giấu hoa cảm tú trong Khâm Nhân cung đổ tội cho Đoàn Hoa quý nhân, vậy thì ca ca nô tỳ sẽ được an phận, người còn cho nô tỳ một khối ngọc làm tin, hứa sau khi mọi chuyện kết thúc sẽ thưởng bạc, cho nô tỳ và ca ca xuất cung về quê lập nghiệp. Cho nên nô tỳ đã hái hoa cảm tú ở thượng lâm uyển, giấu bên dưới một hòn đá cạnh chiếc ao gần Tuý Liên đường hồng đô tội cho Đoàn Hoa quý nhân. Ba ngày trước ở Thanh Vân điện này, ca ca đã làm chứng vu cáo cho Đoàn Hoa quý nhân, thực ra cũng đều do Đề Khắc quý nhân sai khiến. Nô tỳ tội đáng muôn chết, xin thỉnh tội trước mặt hoàng thượng, thái hậu!” Nói rồi Ngọc Xuyên dập đầu ba cái thật mạnh, từng tiếng kêu lạnh lẽo vang lên, khi ai nấy đều cảm thấy gai người.

Tổng Ý Thiên hít vào một hơi lạnh, chậm rãi cất lời: “Thần thiếp đã đích thân tới thượng lâm uyển, trên đường tới khoảng trồng cảm tú cầu phải đi qua một bồn dây hoa hồng và tường vi, trên trang phục bị dính rất nhiều gai nhọn bám vào. Khi đó ra lệnh ra soát Khâm Nhân cung, thần thiếp đã tìm thấy trên y phục chưa kịp bỏ đi của nàng có dính loại đất sét pha vàng Lương Việt của thượng lâm uyển, cũng thấy có nhiều gai hoa bám vào, từ từ tra hỏi, Ngọc Xuyên cũng đã khai ra những gì nàng ta vừa nói, lập tức đem người trình lên cho hoàng thượng. Không biết các vị đại thần ngồi đây còn điều gì khúc mắc không?” Đề Khắc Dự mặt mày tím tái nhưng cũng không dám nói năng ngông cuồng, đành nắm chặt hai bàn tay mà im lặng. Chuẩn Hữu Tu Đạt tướng quân vốn cũng có giao tình với Đề Khắc thì, bèn chậm rãi đứng lên, cung tay hướng hoàng đế cùng thái hậu thưa: “Đoàn Hoa quý nhân hành sự

quả là ti mi, nhưng cung nữ này có thể là đã được mua chuộc để nói ra những lời vừa rồi. Vì thần thấy vẫn không thể chứng minh được Đề Khắc quý nhân có tội. Thần...” “Xin hỏi hoàng thượng, vật chứng định tội Đề Khắc quý nhân là gì?” Tổng Ý Thiên làm như vô tình, hồ hững xen vào chặn lời của Chuẩn Hứu tướng.

Hứa Dĩ Phàm nhàn nhật nâng rèm mi mắt, tùy ý mở miệng: “Vốn tìm thấy trong Trường Xuân các một bức thư chưa kịp gửi đi. Trình Thọ”. Trình Thọ nghe vậy lập tức tiến lên phía trước, lấy ra một bức thư nhỏ đọc lên: “Trong thư viết ‘Ca ca của người là người của ta, nếu còn dám chống đối chần chừ làm hỏng đại sự, huynh muội các người đừng hòng nhìn thấy mặt trời nữa’. Lời vừa dứt, bên dưới đã xôn xao bàn tán. Tổng Ý Thiên thấy vậy mỉm cười nhẹ nhàng nói: “Lời lẽ trong bức thư nay chẳng phải quá trùng khớp với những lời Ngọc Xuyên vừa kể trên sao? Huynh muội trong lá thư còn chẳng phải là Ngọc Xuyên và Cầm Hối sao? Đề Khắc quý nhân, người giải thích thế nào về việc này đây?”

Đề Khắc Trường Như vịn tay vào Phân Ly đứng lên tiến về phía trước, làm bộ vô tình đưa tay lên đầu chỉnh lại cây trâm vàng đính hồng ngọc khi lướt qua Ngọc Xuyên đang sợ hãi quỳ phía dưới. Nàng ta tuy bước đi có phần loạng choạng nhưng mặt vẫn không đổi sắc, nhìn Tổng Ý Thiên đanh giọng nói: “Bức thư này vốn không phải do ta viết, ta thậm chí còn chưa gặp tiện ty này, có lý nào lại viết thư cho ả. Chắc chắn có kẻ đã lên lút đem bỏ vào Trường Xuân các hòng hãm hại ta. Xin hoàng thượng làm chủ, thần thiếp thực sự oan khuất quá!”

Bỗng rầm một cái, chiếc bàn trà ngọc thạch bên cạnh long sàng sụp xuống rồi vỡ tan. Hứa Dĩ Phàm khẽ đưa bàn tay thon dài lên bờ môi mỏng, khẽ thổi một cái rồi nói, từng lời từng chữ giá lạnh như băng, không khiến ai nẩy thẩn run sợ, không dám cử động dù chỉ một giây: “Người dám nói muốn ta làm chủ? Người đâu, mang tất cả bằng chứng ra đây, xem Đề Khắc Trường Như người còn muốn lớn tiếng kêu oan được hay không?” Cầm Hối đang quỳ phía sau Đề Khắc Trường Như run rẩy tội cùng bỏ lên cạnh Ngọc Xuyên dập đầu nói, giọng nức nở: “Hoàng thượng, nô tài tội đáng muôn chết, quả thật đã nghe theo sai khiến của Đề Khắc quý nhân. Nghi tần và Đề Khắc quý nhân hứa ban cho nô tài rất nhiều lợi lộc, còn mua chuộc cả mấy người thái y viện và nội vụ phủ, uy hiếp muội muội của nô tài nữa. Xin hoàng thượng tha mạng, hoàng thượng tha mạng!”. Tổng Ý Thiên làm bộ kinh ngạc hỏi: “Nghi tần? Còn có Nghi tần tham gia vào nữa sao?”. Nghi Cầm vội vàng đứng lên khỏi ghế ngồi bước tới phía Cầm Hối, giơ cánh tay lên giáng cho hấn một cú tát trời giáng, về mặt ôn hoà hiền thảo trước mặt mọi người thường ngày nay đã biến thành sắc lạnh tội cùng: “Hỗn xược, còn muốn kéo bản cung vào vũng nước đục này ư? Hoàng thượng, người ngàn vạn lần đừng tin bọn chúng”.

Tổng Ý Thiên hồ hững nhìn thẳng vào nàng ta, giọng điệu bình thản pha mấy phần mỉa mai: “Chuyện này đã giải thích cho tất cả rồi. Đề Khắc Trường Như tuy có bản lĩnh tới đâu, nhưng ở cùng trong một cung, Nghi tần chẳng lẽ còn không phát hiện ra điểm bất thường sao? Hơn nữa để mua chuộc hai tên thái y, một tên nô tài của Nội vụ phủ, lại có Cầm Hối vốn là người trong cung của người”. Nàng điềm nhiên nói một tràng dài, rồi thông thả quỳ xuống, dập đầu hành đại lễ: “Hoàng thượng, thái hậu, thần thiếp cho rằng trong chuyện này, Nghi tần mới là chủ mưu tất cả, hạ độc Mộ thường tại, cũng sai Ngọc Xuyên đem bỏ cánh hoa cầm tú cầu giấu trong Khâm Nhân cung hãm hại thần thiếp. Chỉ là nàng ta tính sai rồi, Mộ thường tại bị trúng độc do cánh hoa cầm tú hoà trong thuốc, vậy mà ở cung thần thiếp lại có cánh hoa cầm tú cầu, đúng là sơ suất”. Nàng nói tới đây bất ngờ dừng lại, lại quan sát qua kheo mắt thấy ai nẩy đều ngơ ngác không hiểu nàng đang nói tới cái gì. Không sao, kẻ khác không hiểu, chỉ cần Nghi Cầm và Hứa Dĩ Phàm hiểu là được.

Nghi Cầm nghe nàng nói tới đây, ngẫm nghĩ trong giây lát rồi cũng quỳ sụp xuống, cao giọng thưa: “Hoàng thượng, thái hậu, nữ nhân này trước mặt tôn giá mà còn dám đổi trắng thay đen, chứng tỏ rằng lời nàng ta và những nhân chứng nàng đưa ra đều không hề đáng tin dù chỉ một chút. Hay cho câu “ở cung thần thiếp có cánh hoa cầm tú cầu”, lại dám loạn ngôn thay đổi vật chứng để có lợi cho mình. Tổng Ý Thiên, trước mặt hoàng thượng, thái hậu, phi tần lục cung và các vị đại thần, người có dám thề rằng trong cung người là giấu cánh hoa chứ không phải là cánh hoa cầm tú?”

Cả Thanh Vân diện vì câu nói này của nàng ta mà dân đông cứng, rớt cuống lại như tảng băng nứt vỡ mà chao đảo. Chỉ nghe giữa không gian tĩnh mịch, tiếng vỗ tay giòn tan mà giá buốt của hoàng đế vang lên. Hứa Dĩ Phàm nhếch lên bạc môi mỏng, đôi mắt thâm sâu hướng Tổng Ý Thiên, tựa tiểu phi tiểu cát lời: “Hay, hay lắm! Đúng là hay cho câu “ở cung thần thiếp có cánh hoa cầm tú cầu”. Mộ thường tại bị hạ độc bởi cánh hoa, nếu là Đoàn Hoa quý nhân làm, vậy thì chỗ cánh hoa kia vốn phải được trộn vào thuốc rồi chứ, sao lại lãng phí mà đồ đi tạo thành vật chứng. Cầm tú trong thượng lâm uyển có nhiều, nhưng nếu bị bắt gặp nhiều lần hái sẽ nẩy sinh nghi ngờ ngay, do vậy chỗ cánh hoa kia đáng lý phải được sử dụng rồi mới đúng, đáng lý thứ ở Khâm Nhân cung phải như Nghi tần nói, là cánh hoa mới đúng. Tiếc thay, chỗ của nàng, Đoàn Hoa quý nhân, lại là cánh hoa”

Một lão thần nghe vậy, lập tức đứng lên cung tay nói: “Nếu vô tội, hà có gì Đoàn Hoa quý nhân lại phải e sợ mà tráo đổi chứng cứ chứ? Theo như vi thần thấy, Đoàn Hoa quý nhân cũng không tránh khỏi liên can”. Hứa Dĩ Phàm thờ ơ gật đầu tỏ ý, tay chống cằm tặc, hồ hững nói với Nghi Cầm: “Ta chỉ muốn hỏi Nghi tần một câu. Ta đã ra lệnh phong tỏa tin tức về sự việc, không hề cho người công bố vật chứng định tội của cả hai cung, sao người lại biết được trong cung Đoàn Hoa quý nhân là cánh hoa cầm tú?”. Một câu thốt ra, khiến mọi thứ dường như trở nên hết sức rõ rệt, những người bên dưới vốn đang còn mông lung, nay chỉ biết lắc đầu kinh ngạc.

Nghi Cầm vốn rất thông minh, nên Tổng Ý Thiên đã sớm biết sẽ không thể giờ trò tạm bợ mà qua mắt nàng ta. Nhưng những kẻ thông minh lại thường chỉ chăm chú vào những toan tính lớn mà thờ ơ với những tiểu tiết tầm thường. Vì thế nên chỉ có cách để chính sự thông minh của nàng ta đầu lại nàng ta thôi.

Sắc mặt Nghi Cầm biến hoá khôn xiết, cuối cùng khi quay sang phía Tổng Ý Thiên, đọng lại thành một sự căm hận khó tả thành lời. Mà nàng cũng điềm tĩnh nhìn lại nàng ta, một lời cũng không nói, cũng không có bất cứ biểu cảm gì, khiến Nghi Cầm tuy không muốn nhưng trong lòng thâm cảm thán. Tổng Ý Thiên quả thật không hề tầm thường. Không chỉ là về bản lĩnh và tâm cơ, mà còn bởi vì, nàng ta không thể thua, nhưng cũng chẳng muốn thắng.

Bất ngờ bất gặp ánh nhìn nhẹ nhõm của Tổng Ý Thiên hướng về phía đám người Khâm Nhân cung ở một góc đằng xa, Nghi Cầm rớt cuống cũng hiểu.

Tổng Ý Thiên thắng không phải vì nàng muốn thắng. Nàng cố gắng chỉ vì không thể để thua.

Hứa Dĩ Phàm nhàn nhật quay xuống dưới nói: “Nghi tần Nghi thị, tiếp tay mưu hại phi tần, dùng quyền lực tiền tài tâu tóm hạ nhân, giáng xuống làm lục phẩm canh y, nhốt vào lãnh cung, không có ý chỉ không được phép ra ngoài”.

Hấn lười nhác ngả người về phía sau, tùy ý hất tay. Hai thái giám bên cạnh Trình Thọ nhanh chóng bước tới kéo Nghi Cầm ra ngoài, bên ngoài điện

người của nội cung cũng lập tức tiến vào, trên tay bê hai chiếc khay lớn đựng một cuốn giấy và một mảnh vải mỏng manh. Hứa Dĩ Phàm lạnh lùng rời long sàng bước xuống dưới, cái khi thể bức người của hắn khiến cả nàng cùng Đề Khắc Trường Như không tự chủ mà lùi xuống mấy bước.

“Đề Khắc Trường Như, ngươi một mực nói rằng có người đã nguy tạo nên bức thư kia, giấu trong Trường Xuân các của ngươi để mưu hại. Trước đây vốn ngươi không hề tỏ ra có chút hiểu biết về văn thơ thi pháp, ta còn cứ ngỡ rằng ngươi có lẽ cũng giống như bao nữ nhân bình thường mà không biết chữ. Nhưng đây” Hứa Dĩ Phàm lạnh lùng quát lớn, tay cầm mảnh giấy cuộn kia và bức thư vật chứng ném thẳng xuống đất. Cuộn giấy vừa chạm xuống sàn đá cẩm thạch xanh ngát, lập tức trải ra giữa điện biết bao cảnh sơn hà bỗng lại tuyệt đẹp, từng nét vẽ vừa tựa như chính Thôi Bạch điệu bút, lại mang nét ý vị phóng khoáng mà mạnh mẽ rất riêng. Bên góc bức tranh nắn nét đề hai hàng chữ “Huống phục cao phong văn/ Sơn son hoàng điệp phi”

Đề Khắc Dự rốt cuộc cũng vỡ lẽ ra, mặt mày tím tái ôm quyền, dường như hận không thể chính tay nện vào ngực mình một giáng. Không đợi ai kịp lên tiếng, Hứa Dĩ Phàm đã băng lãnh hất cằm ra hiệu. Trình Thọ đem đến một ly trà, hắn nhanh chóng cầm lên, vẩy vài giọt xuống mảnh vải. Trong giây lát, cả Thanh Vân điện tràn ngập một mùi hương ngọt lịm mê hồn, khiến người ta như đắm chìm trong thiên uyên nghìn vạn loài hoa. Đề Khắc Trường Như khuôn mặt tái xanh, miệng lắp bắp không thành lời. Tổng Ý Thiên nhanh chóng quét mắt qua Lệ phi, thấy nàng ta vẫn còn bình ổn sắc mặt, chỉ là hai mắt đã sớm cuộn cuộn con phong ba.

Hứa Dĩ Phàm đặt ly trà trong tay xuống, nhàn nhạt nói: “Đây là uyên ương hồ điệp mật hương, loại hương quý của Tây Vực, hương thơm từ các loại phấn hoa tinh luyện, lưu lại rất lâu, trong cung chỉ có hai bình, một ban cho Lệ phi, hai cho Đề Khắc quý nhân. Nhưng thứ này lại được tìm thấy trong tay của cung nữ Ngọc Xuyên này ở thận hình ty. Các ngươi nói xem, thứ hương đáng giá ngàn vàng này làm gì trong tay một cung nữ mang tội bị ta giam vào thận hình ty? Chẳng phải Đề Khắc Trường Như ngươi nói không quen Ngọc Xuyên sao? Sao lại coi trọng tới mức đến tận thận hình ty thăm hỏi để nàng ta lấy được vật này. Nếu không phải là ngươi...” Hắn thông thả ngừng một lát, kéo dài giọng điệu tà mị mê người mà thấp phàn nguy hiểm “Vậy thì chính là Lệ phi rồi”

Chỉ thấy Chuẩn Hữu Tu Đạt lướt qua ánh mắt bình thản lạnh băng mà dò xét qua gương mặt kiều diễm của Lệ phi. Chuẩn Hữu My Hình nghe Hứa Dĩ Phàm nói tới, đáy mắt thâm dao động, nhưng rất nhanh lấy lại vẻ ung dung kiêu ngạo. Nàng ta thướt tha mỉa mỉ, ngay tới đứng lên cũng có thể làm người ta say đắm. Cong cong vành môi đỏ mọng, Lệ phi bình thản nói: “Thần thiếp không hề can dự vào việc này, thỉnh hoàng thượng minh giám”. Chuẩn Hữu Tu Đạt nghe vậy cũng thu lại vẻ căng thẳng trên khuôn mặt, kín đáo thở nhẹ một hơi.

Trong một thoáng, dù chỉ một thoáng thôi, Tổng Ý Thiên dường như thấy Đề Khắc Trường Như ngược đầu lên, ánh mắt đầy bất ngờ nhưng tràn ngập sợ hãi, dường như muốn mở miệng thốt lên nhưng lại không nói thành lời. Nàng ta nhìn nhanh qua phía phụ thân, lại dời ánh mắt qua Chuẩn Hữu tướng và Lệ phi, sau cùng lẳng lẳng cụp mi, thờ hất ra, hai hàng lệ đột nhiên lăn dài: “Phải, mọi sự là do Trường Như gây nên, còn làm liên lụy tới Nghi tần tỷ tỷ, không liên quan tới ai khác nữa”

Hứa Dĩ Phàm thậm chí còn không thèm liếc mắt tới mỹ nhân như ngọc đang lệ đầm châu liên quý phía dưới, cau mày buồn bực nhìn qua chỗ khác. Thái hậu chán ghét danh vọng nói: “Trước tiên cứ đưa vào lãnh cung để lấy khâu cung đã. Từ khi hoàng đế đăng cơ tới giờ đã hơn ba năm, ai gia chưa từng thấy khi nào hoàng cung này đại loạn như vậy. Hoàng đế là thiên tử, hậu cung của hoàng đế cũng chính là căn cơ của đại Mạc, của Phán quốc, cung đình có yên quốc thì mới có thể quốc thái dân an. Nay Đề Khắc thị và Nghi thị nhiều loạn hậu cung, ám hại phi tử, quyết không thể dung thứ. Xem ra năm xưa là ta chọn các người vào cung hầu hạ hoàng đế là nhìn nhầm người rồi”. Thái hậu trước nay vốn không hay nhiều lời, cũng ít khi gay gắt như vậy, chúng phi cùng các đại thần đều không khỏi kính sợ, vội vàng đồng loạt quý sụp xuống: “Xin thái hậu nương nương bớt giận!” “Bỏ đi, ai gia quả thực không thể chịu đựng nhìn cảnh này nữa rồi” Thần sắc mặt môi xen lẫn tia lo lắng, bà nhìn qua Hứa Dĩ Phàm, giọng điệu ôn tồn: “Mọi chuyện hoàng đế con cứ làm chủ đi là được”, nói rồi dựa vào tay Tắc Túc cô cô chậm rãi rời đi.

Tiền thái hậu xong, Tổng Ý Thiên vốn muốn thu mình đứng thẳng dậy, chẳng ngờ hình như do hết quý lại đứng cả ngày trời, không khỏi có chút đau nhức choáng váng. Hứa Dĩ Phàm đứng sát bên cạnh thấy vậy, chỉ hờ hững đưa tay ra bắt lấy eo nhỏ của nàng mà giữ nàng đứng vững. Sức mạnh của hắn không nói cũng biết rất lớn, lại vô tình không khống chế lực đạo khiến Tổng Ý Thiên có hơi đau, nhưng nàng nhanh chóng cắn môi ngăn tiếng kêu bật ra khỏi miệng. Hứa Dĩ Phàm cảm nhận được đã làm nàng đau, bèn thờ ơ buông tay ra khỏi người nàng. Tổng Ý Thiên ý thức được phải giữ lễ trước mặt quần thần, đành dịu dàng nhún gối lễ độ thưa: “Thần thiếp luống cuống, mong hoàng thượng thứ tội”.

Hứa Dĩ Phàm cũng gật đầu tỏ ý đã biết, lại quay sang Đề Khắc Trường Như, trong giọng nói mơ hồ lạnh nhạt ấy không hề có một tia ám áp nào, tuy nhẹ nhàng mà lại khiến người ta như ngấm trong bể nước đã không cách nào ngừng run rẩy: “Đề Khắc thị, âm mưu tàn độc, sát hại phi tần, vu cáo người vô tội. Tội chứng rành rành mà không biết hối cải, nay tước bỏ danh phận, phế làm thứ dân, lập tức đưa tới Không Minh am ở chân núi Dương Lâm tu hành đền tội, một bước cũng đừng mong vào Khiết Dương thành lần nữa”

Đề Khắc Dự nghe thế bèn bước ra quý sụp xuống cung kính thưa, run run nghẹn ngào: “Là vì thần dạy dỗ nữ nhi không nghiêm, làm trò xằng bậy nhiều loạn cung đình. Nay hoàng thượng xót thương tha mạng không giết, chỉ phế làm thứ dân, on cao đức dày, vì thần nguyện làm trâu làm ngựa đền tội với hoàng thượng!” Dập đầu bình bình ba cái, Đề Khắc tướng thỉnh ý lui ra ngoài sắp xếp sự vụ rồi cung.

Tổng Ý Thiên kín đáo thở dài một hơi. Kì thực nàng biết, lão tướng ấy chỉ là không đành nhìn thấy nữ nhi của mình chìm trong gông cùm tội lỗi.

Đề Khắc Trường Như thường ngày rất hoạt ngôn, nói chuyện cũng không nhường nhìn ai bao giờ, nhưng hiện tại, về yêu kiều rạng rỡ thường ngày đã bị thay thế bởi sự thần thờ đồ dân. Nàng ta nhìn bức tranh tuyệt cảnh trải dài trước mặt cùng hũ uyên ương hồ điệp mật hương nằm lán lóc trên sàn đến ngẩn ngơ, miệng khẽ lắp bắp như một đứa trẻ: “Uyên ương hồ điệp mật hương do hoàng thượng ban cho, còn có bức tranh do người và thần thiếp cùng họa... quả là đẹp biết bao”. Đôi mày liễu của nàng dần ra, đáy mắt như phủ một màn sương mỏng, dường như đang đắm chìm trong dòng hồi ức xa xôi vô hạn: “Còn nhớ khi Trường Như mới vào cung, hoàng thượng không hề tiếp xúc với thần thiếp, thậm chí còn không biết thần thiếp là ai. Hơn nữa, thần thiếp vừa mới vào cung được chưa nổi năm ngày, người đã đem Mộ Nhược Chi về phong làm thường tại. Ấy thế mà thần thiếp lại luôn dõi theo hoàng thượng, lại thấy người thì ra đối với nữ nhân nào cũng đều như vậy, lạnh lùng, xa cách, nên được an ủi phần nào. Thần thiếp lúc nào cũng cố gắng được ở bên người, bầu bạn cùng người, nhưng tài hèn sức mọn, không thể chiếm được trái tim người”. Đề Khắc Trường Như thẳng thốt ngừng đầu lên nhìn Hứa Dĩ Phàm, thần sắc toát lên vẻ thê lương tội độ: “Lúc đó người gọi thần thiếp tới, nói vì chuyện hạ độc lần này mà thần thiếp đã phải chịu áp lực, lại ban uyên ương hồ điệp mật hương quý giá. Người còn cầm tay thần thiếp, tỉ mỉ giúp thần thiếp hạ bút hai câu thơ ‘Huống phục cao phong văn/ Sơn son hoàng điệp phi’”

hoàng diệp phi”. Đó là lần đầu tiên thần thiếp thấy, hoàng thượng nói chuyện với thần thiếp được lâu như vậy, lần đầu tiên thấy được chút ít ôn nhu của hoàng thượng. Thần thiếp trong lòng vui biết bao, nghĩ rằng sau chuyện này sẽ thật cố gắng hơn nữa, không chiếm được trái tim người cũng được, chỉ cần trong trái tim người có một chỗ cho thần thiếp, dù nhỏ bé thôi, cũng cam lòng. Nay mọi sự đã định, những thứ mà thần thiếp coi trọng lại biến thành chứng cứ chống lại thần thiếp thì cũng thôi đi. Nhưng, Trường Như chỉ còn một câu hỏi với người... Rốt cục khi làm những việc này, trong lòng người có Trường Như không?”

Không một ai dám động, không một ai dám thở mạnh, ánh nắng ban trưa gay gắt hắt vào bên trong cũng không thể làm Đê Khắc Trường Như bót đi vẻ nhợt nhạt yếu ớt. Hứa Dĩ Phàm vẫn giữ vẻ quả nghị bất biến, chỉ khác là trong giọng nói đã bót đi mấy phần lãnh khốc. Hắn không trốn tránh mà nhìn thẳng vào Đê Khắc Trường Như, thờ ơ mà âm thầm: “Trong lòng ta trước giờ chỉ có một người, mà người đó, không phải là ngươi”

Tổn biết bao tâm kế khổ lao, chỉ cần một chút quan tâm le lói, cũng khiến nàng ta bất chấp tất cả. Nhưng đổi lại cho những hao tổn tâm tư ấy là gì, là bị chính con người mà bản thân sẵn sàng hi sinh tất cả đó bày mưu tính kế, lợi dụng tình cảm ấy mà chứng minh sự trong sạch cho một nữ tử khác. Bất quá, trong giờ phút mất tất cả, vương bận duy nhất của nàng ta, lại vẫn chính là hắn.

Tổng Ý Thiên khẽ dời tầm mắt xuống dưới. Tự cổ chí kim, nữ nhân luôn tự biến mình thành kẻ hồ đồ trước nam tử mà mình yêu thương. Chỉ tiếc là dù biết rõ, có mấy ai buông bỏ được dễ dàng.

Đê Khắc Trường Như bỗng cười một cái, nụ cười mà trước đây Tổng Ý Thiên chưa từng thấy ở nàng ta. Nụ cười ấy ngây thơ, thuần khiết đến nhường nào, nàng cũng không thể rõ được. Một cơn gió thoảng qua, mang theo lời thì thầm của nữ tử: “Trường Như vốn biết mà. Nhưng hoàng thượng không vì cảm thương mà dối gạt, âu cũng đã làm Trường Như thỏa mãn rồi”.

Nói đoạn, nàng ta rút ra từ trong tay áo một bình nhỏ ném qua phía Ngọc Xuyên, lại nói: “Trước khi tới đây, ta đã chuẩn bị rồi, nếu tình huống xấu nhất xảy ra, ta sẽ tự mình làm theo ý mình. Thật không ngờ rằng hôm nay ta lại không chết vì người”. Đê Khắc Trường Như từ từ đứng dậy, lướt qua Tổng Ý Thiên tới trước Trình Thọ đang bung ly trà. Chẳng nói chẳng rằng, nàng ta rút ra từ búi tóc mây óng ả một chiếc trâm vàng nạm hồng ngọc sáng lung linh, thoát cái nhúng đầu trâm vào ly trà trên tay lão công công. Một tiếng kêu thét thất thanh xé ngang trời đất, quay sang đã thấy Ngọc Xuyên nằm lăn dưới đất, gân xanh nổi đầy lên, da cũng trở nên tím bầm như tụ huyết. Linh Lung, Tâm Liên dẫn đầu đám người của Khâm Nhân cung vội vã chạy sang hét lớn, khung cảnh hỗn loạn vô cùng. Đê Khắc Trường Như dường như hơi choáng váng, gắng sức hô lên nhưng bất lực, đành bấu lấy cánh tay áo Tổng Ý Thiên thều thào: “Bình... cho nàng ta uống được trong bình”. Tổng Ý Thiên trong tích tắc nhận ra có gì không đúng, nhưng tình huống cấp bách nên không hỏi nhiều, lạnh giọng quát lớn át đi tiếng kêu khóc xì xầm ong ong: “Linh Lung, mau cho nàng uống giải được trong bình của Đê Khắc Trường Như!”

Thuốc được đổ vào miệng Ngọc Xuyên, chỉ một giây sau đã ngưng được độc lan. Tổng Ý Thiên khoé mắt hơi cay, mừng rỡ định chạy vào xem tình hình Ngọc Xuyên, bỗng nhiên phát hiện trọng lượng Đê Khắc Trường Như kéo tay áo này ngày càng lớn. Nàng ta thăm thì một mình, ánh mắt dần dại đi: “Son son... Son son hoàng diệp phi”

Trong giây phút cuối cùng, ánh mắt Đê Khắc Trường Như lại càng trở nên xa xăm, nhưng nét cười vẫn đọng trên môi khi ngẫm lại câu thơ ấy. Có lẽ, nàng ta đang là đắm chìm lại trong hồi ức đẹp nhất, âm áp nhất cuộc đời mình.

Hứa Dĩ Phàm phân phó công việc cho hạ nhân, chợt thấy có cảm giác bất an, không tự chủ hướng ánh mắt nhìn sang phía Tổng Ý Thiên đang đứng. Bên cạnh nàng, Đê Khắc Trường Như lại càng lộ rõ thần sắc quý dị, từ từ trượt xuống.

Tổng Ý Thiên hốt hoảng cúi xuống muốn đỡ nàng ta, đột nhiên, một thứ chất lỏng lạnh ngắt từ phía Đê Khắc Trường Như phun ra đầy mặt nàng. Nàng hình như thấy Đê Khắc Trường Như tuột khỏi tay mình mà rơi bịch xuống sàn, trước mắt là mảng đỏ mảng đen hỗn độn, chất lỏng trên mặt đầm đìa, nhỏ từng giọt xuống đôi tay nàng.

Mảng đỏ mảng đen hỗn độn.

Thấy dường như có ai đó đỡ lấy nàng.

Rồi trời đất trở về một màu đen sâu thẳm.

Bạn đang đọc truyện *Tịch Mịch Thâm Cung Phi Đế* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.